

NEIL GAIMAN
PULBERE
DE STELE

Neil Gaiman

Pulbere de stele

Traduce din engleză de
Liviu Radu

Pentru Gene și Rosemary Wolfe

Cântec

*Prinde steaua căzătoare,
Găsește pruncul mătrăgunii,
Și află cum trecut-au anii, oare,
Plus ce gândesc noaptea nebunii.*

*Explică-mi al sirenei cânt
Și cum să fug de-al pizmei vânt
Și mă învoață Dă-mi povața
Cum să fiu cinstit în viață.*

*Iar de-ai avea darul bizar
Să vezi ce alții n-or zări
Mergi către-al lumii depărtat hotar
Până ce păru-ți va albi
Și când te-ntorci să spui curat
Minunile ce te-au întâmpinat
Și jură, cu măsură
De ai văzut femeie sinceră și pură.*

*Iar de-ai găsit să-mi spui
Că n-ai călătorit fără de rost
Eu însă-mi pun pofta în cui,
Și n-o să umblu ca un prost.
Cinstită o fi fost când ai zărit-o
Insă de când ai părăsit-o
A înșelat un bărbat
Doi, trei, și nu s-a săturat.*

John Donne, 1572-1631

Capitolul Unu

*În care aflam despre Satul Zidului
și despre lucrurile ciudate care
se întâmpla acolo din nouă în nouă ani*

A fost odată un tânăr care dorea să-și îndeplinească Dorința Sufletului.

Cu toate că acest început nu reprezintă ceva nou (pentru că orice poveste despre vreun tânăr, din trecut sau din viitor, va începe într-un fel asemănător), totuși o mare parte din istorisirea despre acest tânăr și despre ce i s-a întâmplat este neobișnuită, cu toate că tânărul respectiv n-a cunoscut-o niciodată în întregime.

Povestea începe, așa cum încep multe povești, în Satul Zidului.

Satul Zidului se află și azi acolo unde stă de șase sute de ani, adică pe o ieșitură de granit dintr-o mică zonă împădurită. Casele din Satul Zidului sunt pătrate și vechi, construite din piatră cenușie, cu acoperișuri din ardezie neagră și cu coșuri înalte; clădirile profită de fiecare centimetru al spațiului de pe stâncă și se înghesuie una în alta, se cațără una peste alta, iar aici, colo, un tufiș sau un copac crește într-o latură a unei case.

Există un drum ce pleacă din Satul Zidului, o cărare bătută de vânt ce apare brusc din pădure și pe care-s înșirate pietre și pietricele. Dacă mergi pe ea suficient de mult spre sud și ieși din pădure, cărarea devine drum adevărat, asfaltat; iar de mergi și mai departe, drumul se lărgeste și e plin la orice oră cu mașini și camioane ce gonesc dintr-un oraș în altul. În cele din urmă, drumul te duce la Londra, dar Londra se află la o noapte întregă de șofat de Satul Zidului.

Locuitorii din Satul Zidului sunt oameni taciturni, ce se împart

în două categorii: indivizi de baștină din Satul Zidului, tipi cenușii, înalți și încăpățânați că granitul pe care a fost construit satul; și ceilalți, cei care s-au stabilit în decursul anilor în Satul Zidului și descendenții lor.

În vestul satului se întinde pădurea; în sud e un lac înșelător, ce pare liniștit, în care se strâng pârâurile ce se scurg de pe colinele aflate în partea de nord a Satul Zidului-ului. Pe coline se întind câmpuri pe care pasc oile. Înspre est se află altă zonă împădurită.

Chiar în partea de est a satului se află un zid înalt de stânca cenușie, de la care-și trage numele orașul. Zidul este vechi, construit din bucăți grosolane, pătrate, cioplite din granit. Vine dinspre pădure și se duce tot în pădure.

Există doar o singură gaură în zid, o deschizătură lată de vreo doi metri, care se găsește puțin la nord de localitate.

Prin deschiderea din zid se poate vedea o pajiște verde, întinsă; în spatele pajiștei e un pârâu; iar dincolo de pârâu se găsesc copaci. Din timp în timp, în depărtare, printre copaci, pot fi văzute forme și siluete. Forme înalte, ciudate, și chestii mărunte, scânteietoare, care sclipesc și fulgeră, apoi dispar. Deși e o pășune foarte bună, nici unul dintre săteni nu și-a păscut vreodată animalele pe pășunea din cealaltă parte a zidului. Nici n-a folosit-o pentru culturi.

Mai mult, de sute, poate de mii de ani, oamenii au pus paznici de fiecare parte a deschizăturii din zid și s-au străduit să nu se gândească la pajiștea aceea.

Chiar și în zilele noastre, doi săteni stau de fiecare parte a deschizăturii, noapte și zi, în schimburi de opt ore. Țin în mâini ciomege grele de lemn. Stau de fiecare parte a deschizăturii, pe latura dinspre oraș a zidului.

Sarcina lor principală este să împiedice copiii din oraș să treacă prin deschizătură și să pătrundă pe pajiște și în spațiul din spatele acesteia. Uneori sunt obligați să convingă vreun hoinar singuratec

sau vreunul dintre pușinii vizitatori ai orașului să nu treacă prin gaura din zid.

Pe copii îi conving ușor, arătându-le ciomegele. În ceea ce-i privește pe hoinari sau pe vizitatori, paznicii sunt mai inventivi, folosesc forța fizică doar ca o ultimă soluție, în cazul în care poveștile despre iarba abia plantată sau despre un taur furios aflat în libertate nu sunt suficiente.

Foarte rar vine cineva la zid știind despre ce-i vorba, iar paznicii le permit uneori acestor oameni să treacă. Indivizii au ceva în privire, ceva inconfundabil.

Sătenii nu știu să fi existat în tot secolul douăzeci vreun caz în care să fi trecut cineva dincolo de zid și se mândresc cu asta.

Paza se potolește o dată la nouă ani, de 1 mai, când pe pajiște are loc un bâlci.

Evenimentele care urmează au fost aflate cu mulți ani în urmă. Regina Victoria se afla pe tronul Angliei, dar nu era încă văduva de la Windsor, îmbrăcată în negru. Avea obrajii rumeni și mersul sprinten, iar lordul Melbourne era silit deseori s-o dojenească blând pe tânără regină pentru că era atât de zvăpăiată. Regina nu se măritase încă, deși era foarte îndrăgostită.

Domnul Charles Dickens publica în foileton romanul său *Oliver Twist*, domnul Draper abia făcuse prima fotografie a lunii, fixându-i figura palidă pe hârtia rece; domnul Morse anunțase recent că descoperise un mod de a transmite mesaje prin sârme de metal.

Dacă ai fi vorbit despre magie sau despre zâne vreunui dintre ei, ți-ar fi zâmbit disprețuitor, poate cu excepția domnului Dickens, care pe vremea aceea era tânăr și fără barbă. Acesta te-ar fi privit melancolic.

În primăvara aceea au venit mulți oameni în Insulele Britanice. Veneau singuri sau câte doi, debarcau la Dover, la Londra sau la

Liverpool: bărbați și femei cu pielea palidă ca hârtia, cu pielea neagră ca stânca vulcanică, cu pielea de culoarea scorțișoarei. Vorbeau într-o mulțime de limbi. Au venit toți în luna aprilie și au călătorit cu trenurile cu aburi, călare pe cai, cu căruțe cu coviltir sau cu căruțe obișnuite, iar mulți dintre ei merseseră pe jos.

Pe vremea aceea, Dunstan Thorn avea nouăsprezece ani și nu era un romantic.

Avea păr castaniu ca alunele, ochi căprui ca alunele și pistrii de culoare alunelor. Era de înălțime medie și vorbea lent. Zâmbea ușor, iar zâmbetul îi ilumina fața din interior. Visa – atunci când visa cu ochii deschiși pe pajiștea tatălui său – să părăsească Satul Zidului și farmecul imprevizibil al acestuia, ca să se ducă la Londra, la Edimburgh, la Dublin sau în alt oraș mare, în care viața nu depindea de modul în care bătea vântul. Lucra în ferma tatălui său și nu deținea nimic, cu excepția unei căsuțe pe un câmp îndepărtat, care-i fusese dată de părinții săi.

În luna aprilie veniseră în Satul Zidului vizitatori pentru bălci, iar Dunstan era supărat din cauza asta. Hanul domnului Bromios, *A șaptea coțofană*, în mod normal o coșmelie cu camere goale, se umpluse cu o săptămână înainte, iar străinii începuseră să închirieze camere în ferme și în case particulare, plătind pentru găzduire cu monede ciudate, cu ierburi și cu mirodenii, ba chiar și cu pietre prețioase.

Pe măsură ce se apropia ziua bălciului, atmosfera de așteptare creștea. Oamenii se trezeau mai devreme, numărau zilele, numărau minutele. Paznicii de la poarta din zid erau neliniștiți și nervoși. Printre copacii de la marginea pajiștii se mișcau siluete și umbre.

La A șaptea coțofană, Bridget Comfrey, care era considerată de toți drept cea mai frumoasă ospătăriță văzută vreodată, provoca fricțiuni între Tommy Forester, cu care fusese văzută plimbându-se în anul precedent, și un bărbat uriaș cu ochii negri

și cu o maimuță mică și chițcăitoare. Bărbatul vorbea prea puțin în engleză, dar zâmbea expresiv de fiecare dată când se apropia Bridget.

La barul din cârciuma, clienții obișnuiți stăteau într-o apropiere stânjenitoare de vizitatori și-și spuneau:

— E doar din nouă în nouă ani.

— Se zice că în vechime era în fiecare an, la mijlocul verii.

— Întrebă-l pe domnul Bromios. El știe. Domnul Bromios era înalt, cu piele măslinie; părul lui negru, creț, îi stătea lipit de cap; avea ochii verzi. Pe măsură ce fetele din sat deveneau femei, îl remarcă pe domnul Bromios, dar el nu le răspundea cu aceeași atenție. Se zice că venise în sat cu ceva timp în urmă, ca vizitator. Dar el se stabilise în sat, iar vinul lui era bun, în privința asta localnicii erau de acord.

O ceartă zgomotoasă izbucni în sala hanului, între Tommy Forester și bărbatul cu ochii negri, al cărui nume părea să fie Alum Bey.

— Opriți-i! În numele cerului, opriți-i! Strigă Bridget. Vor să se ducă în spate să se bată pentru mine!

Și-și plecă ușor capul, încât lumina lămpii cu petrol să-i scoată în evidență buclele aurii, perfecte.

Nimeni nu se osteni să-i oprească pe cei doi, cu toate că mulți oameni, localnici sau nou-veniți, ieșiseră afară, ca să asiste la spectacol.

Tommy Forester își scoase cămașa și-și ridică pumnii în față. Străinul râse și scuiță în iarbă, apoi îl apucă pe Tommy de mâna dreaptă și-l aruncă la pământ, cu bărbia înainte. Tommy se ridică în picioare și se repezi la străin. Îi trânti individului un pumn în obraz, înainte să se pomenească la pământ, cu fața în noroi, abia respirând. Alum Bey stătea călare pe el și chicoti, apoi spuse ceva în arabă.

Lupta se terminase iute și ușor. Alum Bey se ridică de pe

Tommy Forester, se duse la Bridget Comfrey, făcu o plecăciune în fața acesteia, apoi rânji, arătându-și dinții strălucitori. Bridget îl ignoră și fugi la Tommy.

— Ce ți-a făcut, scumpule? Îl întrebă ea, apoi îi șterse noroiul de pe față cu șorțul ei și-l alintă în toate felurile.

Alum Bey se întoarse împreună cu spectatorii în sala hanului, iar când Tommy Forester se întoarse, îi făcu cinste, amabil, cu o sticlă din Chablis-ul domnului Bromios. Nici unul dintre ei nu era lămurit cine pierduse și cine câștigase.

Dunstan Thorn nu era în *A șaptea coțofană* în seara aceea. Era un băiat realist, care în ultimele șase luni o curtase pe Daisy Hempstock, o tânără la fel de realistă. În serile frumoase se plimbau în jurul satului și discutau despre teoria rotației culturilor, despre vreme și despre alte probleme importante de același fel. Iar în aceste plimbări erau însoțiți, invariabil, de mama și de sora mai mică a lui Daisy, care mergeau în urma lor la distanța sănătoasă de șase pași; din timp în timp, cei doi se priveau drăgăstos.

Când ajungeau la ușa familiei Hempstock, Dunstan se oprea, făcea o plecăciune și-și luă rămas bun.

Iar Daisy Hempstock intra în casă, își scotea boneta și zicea:

— Îmi doresc atât de mult ca domnul Thorn să se hotărască să mă ceară de soție! Sunt sigură că tăticul n-o să-l refuze.

— Sunt sigură că n-o să-l refuze, spunea mămica lui Daisy în acea seară, așa cum spunea în fiecare seară de acel fel, și-și scotea boneta și mănușile, apoi își conducea fiicele în salon, în care stătea un domn foarte înalt, cu o barbă neagră foarte lungă, care-și aranja lucrurile.

Daisy, mama ei și sora sa pălăvrăgeau câteva amabilități cu domnul care vorbea prea puțin engleza și care sosise cu câteva zile în urmă. Chiriașul lor temporar se ridica la rândul său și le făcea o plecăciune, apoi se întorcea la grămada să de lucrușoare

din lemn, pe care le aranja, le alegea și le lustruia.

Era răcoare în acel aprilie, având în vedere vremea schimbătoare a primăverii englezești.

Vizitatorii veneau pe drumul îngust prin pădure, dinspre sud; umpleau camerele pentru oaspeți, se înghesuiau în grajdurile pentru vaci și în hambare. Unii dintre ei ridicară corturi colorate, unii dintre ei sosiră în propriile lor căruțe cu rulote, trase de cai cenușii imenși sau de căluți mici, păroși.

În pădure era un covor de clopoței.

În dimineața zilei de 29 aprilie, Dunstan Thorn stătea de pază la deschizătura din zid, împreună cu Tommy Forester. Stăteau în fiecare parte a deschizăturii și așteptau.

Dunstan mai fusese de pază de multe ori, dar până atunci sarcina să se redusese să stea pur și simplu și, uneori, să izgonească niște copii.

În ziua aceea se simțea important: ținea în mână un ciomag din lemn, iar când vreun străin venea să treacă prin deschizătura din zid, Dunstan sau Tommy spuneau:

— Mâine, mâine! Nimerii nu trece astăzi, bunule domn.

Iar străinii se retrăgeau un pic și se uitau prin gaura din zid la pajiștea banală de dincolo de aceasta și la copacii fără nimic excepțional care punctau fâneața, ca și la pădurea destul de obișnuită din spatele ei. Unii dintre ei încercau să discute cu Duncan și cu Tommy, dar tinerii, mândri de funcția lor de paznici, refuzau să vorbească, mulțumindu-se să-și înalțe capetele, să strângă din buze și să arate serioși.

La vremea prânzului, Daisy Hempstock le aduse o crăticioară cu plăcintă ciobănească pentru amândoi, iar Bridget Comfrey le aduse fiecăruia câte o ulcică de bere cu mirodenii.

La amurg, alți doi tineri zdraveni din sat sosiră să-i schimbe, fiecare dintre ei purtând un felinar, iar Tommy și Duncan se duseră la han, unde domnul Bromios le dădu fiecăruia câte o

ulcică din cea mai bună bere a sa – iar berea sa cea mai bună era cu adevărat grozavă – ca răsplată pentru că-și făcuseră datoria de paznici. În hanul plin de nu-ți venea să crezi se auzea un zumzăit plin de emoție. Sala era plină cu vizitatori veniți în sat din fiecare nație a lumii – sau cel puțin așa i se părea lui Dunstan, care nu avea simțul distanțelor de dincolo de pădurea care înconjura Satul Zidului și care se uita la domnul cel înalt cu joben negru, de la mașa de lângă el, cu aceeași uimire cu care-l privea pe domnul și mai înalt, de culoarea abanosului, îmbrăcat într-o robă albă, dintr-o singură bucată, cu care cina acesta.

Dunstan știa că nu-i frumos să te holbezi și că, în calitate de sătean din Satul Zidului, avea dreptul să se considere superior tuturor „veneticilor”. Dar simțea arome necunoscute în aer, auzea bărbați și femei care discutau între ei într-o sută de limbi, așa că se uita și se holba fără rușine.

Bărbatul cu joben negru de mătase observase că Dunstan se uita la el și-i făcu semn flăcăului.

– Îți place budincă de melasă? Întrebă el brusc, ca să intre în vorbă cu el. Mutanabbi a trebuit să plece, iar aici e mai multă budincă decât poate să mănânce un singur om.

Dunstan dădu din cap. Budincă de melasă aburea ademenitor în farfuria individului.

– Atunci servește-te, zise noul său prieten.

Îi împinse lui Dunstan un castron curat de porțelan și o lingură. Dunstan nu avu nevoie de o altă încurajare și începu să demoleze budinca.

– Tinere prieten, îi zise lui Dunstan domnul cel înalt cu joben negru de mătase de îndată ce castroanele lor și platoul cu budincă fură goale, se pare că hanul nu mai are nici o cameră liberă, iar fiecare încăpere din sat a fost deja închiriată.

– Oare? Întrebă Dunstan, fără să fie surprins.

– Așa e, zise domnul cu joben. Mă întreb dacă nu știi vreo casă

în care să fi rămas vreo încăpere...

Dunstan ridică din umeri.

— Toate camerele au fost ocupate deja, zise el. Îmi amintesc că atunci când aveam nouă ani, mama și tata m-au trimis să dorm în podul grajdului pentru vaci timp de o săptămână și au închiriat camera mea unei doamne din Orient, familiei și servitorilor acesteia. Drept mulțumire, doamna mi-a dat un zmeu și l-am înălțat pe pajiște până într-o zi, când sfoara s-a rupt și zmeul a zburat în înaltul cerului.

— Unde locuiești acum? Întrebă domnul cu joben.

— Am o căsuță la marginea pământului tatălui meu, răspunse Dunstan. A fost căsuța ciobanului nostru, dar acesta a murit acum doi ani, pe vremea sărbătorii Sfântului Petru, iar părinții mi-au dat mie casa.

— Du-mă acolo, zise domnul cu pălărie, iar lui Dunstan nu-i trecu prin minte să-l refuze.

Luna de primăvară se înălțase, strălucitoare, iar noaptea era senină. Cei doi ieșiră din sat și intrară în pădurea de lângă acesta, apoi străbătură tot drumul până la ferma familiei Thorn (unde domnul cu joben fu speriat de o vacă ce dormea pe pajiște și sforăia puternic în timp ce visa) și ajunseră la căsuța lui Dunstan.

Aceasta avea doar o încăpere și un cămin. Străinul dădu din cap.

— Îmi place, zise el. Dunstan Thorn, ți-o închiriez pentru următoarele trei zile.

— Și cât îmi dați pentru asta?

— O monedă de aur de-o liră, o monedă de argint de șase penny, un penny de aramă și o monedă nouă, strălucitoare, de un sfert de penny.

O liră de aur pentru două nopți era o chirie mai mult decât generoasă în zilele acelea în care un fermier spera să câștige cincisprezece lire într-un an bun. Totuși Dunstan ezită.

— Dacă ați venit pentru bâlci, îi spuse el bărbatului înalt, atunci înseamnă că vindeți miracole și minuni.

Bărbatul cel înalt dădu din cap.

— Deci vrei minuni și miracole? Întrebă el, uitându-se din nou prin căsuța cu o singură încăpere a lui Dunstan; atunci începu să plouă, o răpăială ușoară pe acoperișul de paie de deasupra lor. Foarte bine, spuse domnul cel înalt, oarecum morocănos. Un miracol, o minune. Măine îți vei îndeplini Dorința Sufletului tău. Uite-ți banii, zise el și-i scoase din urechea lui Dunstan, cu un gest simplu.

Dunstan îi atinse de cuiul de fier al ușii căsuței, verificând dacă nu era vorba de aur al zânelor, agoi făcu o plecăciune în fața domnului și ieși în ploaie. Își legă banii în batistă. Apoi merse prin ploaie până la grajdul vacilor, se cățără în fânar și adormi imediat.

În timpul nopții fu conștient de tunete și fulgere, deși nu se trezi. Apoi, în primele ore ale dimineții, fu trezit de cineva care pășise neatent peste picioarele lui.

— Îmi pare rău, zise un glas. Adică scuză-mă.

— Cine-i? Cine-i acolo? Întrebă Dunstan.

— Doar eu, zise glasul. Am venit pentru târg. Am dormit în scorbura unui copac peste noapte, dar copacul a fost lovit de fulger, s-a spart ca un ou, s-a rupt ca o surcică, iar ploaia mi s-a scurs pe gât, amenința să-mi pătrundă în bagaje, iar acolo sunt lucruri care trebuie să rămână uscate ca praful, și le păstram în siguranță, în case, în toate călătoriile pe care le-am făcut aici, dar acum erau ude ca...

— Apa? Sugeră Dunstan.

— Cam așa, continuă vocea din beznă. Deci mă întrebam, continuă glasul, dacă te supără să rămân sub acoperișul tău. Eu nu-s prea mare și n-o să te deranjez cu nimic.

— Numai să nu mai calci pe mine, oftă Dunstan.

În clipa aceea, un fulger lumină grajdul, iar în lumina aceea

Dunstan văzu ceva mic și păros într-un colț, cu o pălărie mare, pleoștită. Apoi bezna reveni.

— Sper că nu te deranjez, spuse glasul – care suna destul de grosolan¹, își zise Dustan.

— Nu mă deranjezi, răspunse Dunstan, care era foarte obosit.

— Foarte bine, zise vocea cea grosolană, pentru că nu vreau să te deranjez.

— Te rog, imploră Dunstan, lasă-mă să dorm. *Te rog!* Se auzi un zgomot de respirație, care fu înlocuit de un sforăit ușor.

Dunstan se răsuci în fin. Persoana aceea, indiferent cine era, se pârții, se scarpină și începu din nou să sforăie.

Dunstan ascultă ploaia ce răpăia pe acoperișul grajdului, se gândi la Daisy Hempstock, iar în gândurile sale se plimbau împreună și la șase pași în urma lor mergea un bărbat înalt cu joben și o făptură mică, păroasă, căreia Dunstan nu-i vedea fața. Plecaseră să vadă Dorința Sufletului său...

Lumina strălucitoare a soarelui îi bătea în față, iar grajdul vacilor era gol. Dustan se spală pe față și se duse la clădirea fermei.

Își puse cea mai bună haină, cea mai bună cămașă și cei mai buni nădragi. Își răzui noroiul de pe cizme cu briceagul. Apoi se duse în bucătăria fermei, o sărută pe mama sa pe obraz și se servi cu o jimblă de casă și o porție zdravănă de unt proaspăt.

După aceea, cu banii legați în batista sa frumoasă de duminică, din pânză subțire de in, se duse în sat și ură bună dimineața paznicilor de la poartă.

Prin deschizătura din zid văzu corturi ce se ridicau, tarabe ce erau amenajate, steaguri colorate și oameni care se plimbau de colo colo.

¹ Joc de cuvinte, hairy înseamnă păros, dar și grosolan, înspăimântător (n. t.).

— N-o să lăsăm pe nimeni să intre până la amiază, zis paznicul.

Dunstan ridică din umeri și se duse la cârciumă, unde se întrebă ce-o să cumpere cu economiile sale (jumătatea de coroană sclipitoare pe care o economisise și monedă norocoasă de șase penny, cu o gaură în mijloc, ce-i atârna de gât de-o curelușă de piele) și cu batista plină de monede pe care o avea în buzunar. Uitase pentru moment că i se făgăduise și altceva în noaptea trecută. La amiază, Dunstan se duse la zid și, emoționat de parcă ar fi încălcat cel mai important tabu, trecu prin el. Observă că domnul cu joben de mătase dădu din cap spre el.

— Ah, proprietarul meu. Cum vă simțiți astăzi, domnule?

— Foarte bine, răspunse Dunstan.

— Vino cu mine, spuse bărbatul cel înalt. Hai să ne plimbăm împreună.

Merseră pe pajiște, îndreptându-se spre corturi.

— Ai mai fost aici? Întrebă bărbatul cel înalt.

— Am fost la ultimul bâlci, de acum nouă ani. Eram copil, recunosc Dunstan.

— Foarte bine, spuse chiriașul său. Ține minte că trebuie să fii politicos și să nu primești daruri. Amintește-ți că ești musafir. Și acum, să-ți dau ultima parte a chiriei pe care ți-o datorez. Pentru că am făcut un legământ. Iar darurile mele durează mult timp. Tu și primul tău născut și primul născut al acestuia... E un dar ce va dura cât timp trăiesc.

— Și ce dar voi primi, domnule?

— Amintește-ți, Dorința Sufletului tău, zise domnul cu joben. Dorința Sufletului tău.

Dunstan făcu o plecăciune, apoi cei doi merseră mai departe către bâlci.

— Ochi! Ochi! Ochi noi pentru cei bătrâni! Strigă o femeie slabă, în fața unei mese acoperite cu sticle și borcane umplute cu ochi de toate felurile și de toate culorile.

- Instrumente muzicale din o sută de țări!
- Fluiere de-un penny! Zumzet de doi penny! Imnuri corale de trei penny!
- Încercați-vă norocul! Răspundeți la o ghicitoare simplă și câștigați o anemonă!
- Lavandă care durează veșnic! Haine de clopoțel!
- Vise îmbuteliate, un șiling sticla!
- Haine de noapte! Haine de amurg! Haine de zori!
- Săbii de noroc! Baghete ale puterii! Inele ale veșniciei! Cărți de frumusețe! Veniți, veniți aici!
- Alifii și pomezii, elixire de dragoste și pentru toate bolile!

Dunstan se opri în fața unei tarabe acoperite cu mici ornamente din cristal; examina animalele în miniatură, întrebându-se dacă să ia unul pentru Daisy Hempstock. Alesese o pisică de cristal, nu mai mare decât degetul său. Aceasta îi făcu șmecherește cu ochiul, iar el, șocat, o scăpă din mină. Pisica se îndreptă în aer și, precum o pisică adevărată, ateriza în patru labe. Apoi se duse în colțul tarabei și începu să se spele.

Dunstan plecă mai departe, prin bâlciul în care se îmbulzea lumea.

Târgul gema de lume; toți străinii care veniseră în Satul Zidului în săptămânile anterioare se aflau acolo, ca și mulți dintre locuitorii din Satul Zidului. Domnul Bromios întinsese un cort în care vindea vin și pateuri oamenilor din sat, care fuseseră atrași deseori de mâncarea vândută de oamenii de Dincolo de Zid, dar li se spusese de către bunicii lor, cărora li se spusese de bunicii lor, că-i deosebit de rău să mănânce mâncare de-a zânelor, să mănânce fructe de-ale zânelor, să bea apă de-a zânelor și să soarbă vin de-al zânelor.

La fiecare nouă ani, oamenii de Dincolo de Zid și de pe coline își întindeau tarabele și timp de o zi și o noapte pajiștea găzduia Bâlciul Zânelor. Aici, pentru o zi și o noapte la fiecare nouă ani,

aveau loc schimburi între națiuni.

Se vindeau minuni, minunății și miracole, lucruri nevisate și obiecte neimaginabile (*cui îi foloseau coji de ouă umplute cu furtună?* Se întrebă Dunstan). Acesta își zăngănea banii din batista din buzunar și căuta ceva mic și ieftin, cu care s-o distreze pe Daisy.

Auzi o melodie blinda în aer, prin larva din târg, și se duse în direcția aceea.

Trecu pe lângă o tarabă la care cinci bărbați imenși dansau pe o muzică lugubră interpretată de un urs negru morocănos; trecu pe lângă o tarabă unde un bărbat chel, într-un chimono în culori stridente, spărgea farfuria de porțelan și le aruncă într-un cazan ce clocotea, din care ieșea fum colorat, în timp ce striga către trecători.

Cântecul zornăit devenea mai puternic.

Când ajunse la tarabă de unde venea sunetul, tânărul văzu că aceasta era goală. Era împodobită cu flori: cu clopoței, degetariță, zambile, narcise, dar și cu violete și crini, cu flori mărunte, stacojii, de măceș, ghiocei albi, nu-mă-uita albastre și o grămadă de alte flori, căroră Dunstan nu le cunoștea numele. Fiecare floare era făcută din sticlă sau din cristal, tânărul nu-și dădea seama dacă erau cioplite sau țesute, dar imitau perfect realitatea. Și zăngăneau și răsunau ca niște clopote de sticlă aflate în depărtare.

— Hei! Strigă Dunstan.

— Bună ziua și ție, în această zi de bâlci, zise proprietara, coborând din căruța cu coviltir pictat, aflată în spatele tarabei, zâmbindu-i larg și arătându-și dinții albi ce contrastau cu fața-i oacheșă.

Femeia făcea parte dintre oamenii de Dincolo de Zid, Dunstan își dădu seama imediat văzându-i ochii și urechile ce se vedeau de sub părul negru, cârlionțat. Ochii ei erau de-un violet profund, în timp ce urechile arătau ca acelea de pisică, fiind, poate, mai frumos curbate, și acoperite cu o blană fină, neagră. Femeia era

însă frumoasă.

Dunstan alege o floare de pe tarabă.

— E foarte frumoasă, zise el.

Era o violetă care zăngănea și cânta în timp ce-o ținea în mină, scoțând un sunet asemănător celui produs când umezești un deget și-l freci ușor de marginea unui pahar pentru vin.

— Cât costă asta?

Femeia ridică din umeri, cu un gest încântător.

— Costul nu se discută niciodată la început, îi spuse ea. S-ar putea să fie mult mai mare decât ești pregătit să plătești, iar atunci o să pleci și amândoi vom rămâne mai săraci din cauza asta. Hai să discutăm despre negoț într-un mod mai general.

Dunstan rămase locului. În momentul acela, domnul cu joben de mătase trecu pe lângă tarabă.

— Aici e, șopti chiriașul lui Dunstan. Datoria mea e achitată, mi-am plătit pe deplin chiria.

Dunstan clătină din cap, ca și cum ar fi vrut să-și limpezească mintea după un vis, apoi se întoarse din nou către tânăra doamnă.

— De unde provin florile acestea? Întrebă el.

Iar ea îi zâmbi, ca una care știe despre ce-i vorba.

— Pe panta Muntelui Calamon crește un crâng cu flori de sticlă. Drumul până acolo e periculos, iar drumul înapoi e și mai periculos.

— Și la ce folosesc? Întrebă Dunstan.

— Folosul și funcția acestor flori sunt, în primul rând, de a împodobi și de a amuza; ele produc plăcere; pot fi dăruite persoanei iubite ca o dovadă a admirației și afecțiunii, iar sunetul pe care-l scot este plăcut auzului. Și reflectă lumină într-un fel încântător.

Femeia luă un clopoțel și-l ridică în lumină, iar Dunstan remarcă faptul că razele de soare ce luceau prin cristalul purpuriu aveau o culoare inferioară, ca nuanță și intensitate, celei a ochilor

ei.

— Văd, zise Dunstan.

— Sunt folosite și în unele vrăji și farmece. Domnul e magician?

Dunstan clătină din cap. Observă ceva deosebit la tânăra doamnă.

— Ah! Chiar și așa, sunt lucruri încântătoare, zise ea și zâmbi din nou.

Lucrul cel deosebit era un lanț de argint care atârna de mijlocul tinerei doamne, până la glezna ei, iar de acolo se întindea până la căruța cu coviltir colorat din spatele ei.

Dunstan îl remarcase.

— Lanțul? Mă leagă de tarabă. Sunt sclava personală a vrăjitoarei care e proprietărea tarabei. M-a prins cu mulți ani în urmă – în timp ce mă jucam la cascada de pe pământurile tatălui meu aflate sus, în munți – atrăgându-mă sub forma unei broscuțe drăgălașe din apropierea mea, dar pe care nu puteam s-o ating, și după care m-am ținut până am ieșit, fără să vreau, din teritoriul tatălui meu, iar atunci vrăjitoarea și-a reluat înfățișarea adevărată și m-a vârat într-un sac.

— Și ești sclava ei pentru totdeauna?

— Nu pentru totdeauna, zâmbi zâna. Îmi voi câștiga libertatea în ziua în care luna își va pierde fiica, dacă asta se va întâmpla într-o săptămâna în care vor fi două zile de luni împreună. Aștept momentul acela cu răbdare, între timp, fac ce mi se spune și visez. Acum vreți să cumpărați o floare de la mine, tinere domn?

— Mă numesc Dunstan.

— Un nume onorabil, zise ea, cu un rânjel șicanator. Unde vă sunt cleștii, maestre Dunstan²? Vreți să-l prindeți pe diavol de

² Dunstan, episcop englez din secolul X, se spune că l-a potcovit pe diavol; alte povești susțin că l-a prins cu un clește de limbă sau de nas (n. t.).

nas?

— Și care-i numele dumneavoastră? Întrebă Dunstan, roșu la față.

— Eu nu mai am nume. Sunt o sclavă, iar numele pe care l-am avut mi-a fost luat. Răspund când sunt strigată „hei, tu!” sau „fato!” sau „puturoaso!” sau în multe alte feluri.

Dunstan remarcă felul în care mătasea rochiei se lipea de trupul femeii; era conștient de curbele elegante, de ochii violeți care-l priveau, și înghiți în sec.

Tânărul își vârî mâna în buzunar și scoase batista. Nu putea să se mai uite la ea. Răsturnă banii pe tejghea.

— Luați cât trebuie pentru asta, spuse el, alegând un ghiocel alb de pe masă.

— La taraba asta nu primim bani, zise ea, împingând monedele către el.

— Nu? Și ce luați?

În clipa aceea, tânărul era agitat, iar singura sa dorință era să obțină o floare pentru... pentru Daisy, Daisy Hempstock... să obțină floarea și să plece, pentru că, sincer vorbind, tânăra doamnă îl făcea să nu se simtă în largul lui.

— Pot să-ți iau culoarea părului, zise ea, sau toate amintirile de dinaintea vârstei de trei ani. Aș putea să-ți iau auzul urechii stângi – nu complet, doar atât cât să nu-ți mai placă muzică sau să nu te bucuri de curgerea râului sau de susurul vântului.

Dunstan clătină din cap.

— Sau un sărut. Un sărut, aici, pe obrazul meu.

— Așa ceva plătesc cu plăcere, zise Dunstan și se aplecă deasupra tarabei, peste florile de cristal care sclipeau și zăngăneau, și plasă un sărut cast pe obrazul moale.

Simți mirosul ei, îmbătător, vrăjit, care-i umplu partea din față a capului, pieptul și mintea.

— Atunci, ține, spuse ea și-i întinse ghiocelul. Dunstan îl luă cu

mâini care i se părură brusc prea mari și neîndemânatice, nu mici și perfecte, precum mâinile fetei-zână.

— O să te revăd aici în noaptea asta, Dunstan Thorn, când luna va apune. Vino aici și fă ca o bufniță pitică. Poți să scoți un asemenea sunet?

Tânărul dădu din cap și plecă împleticindu-se. Nu avu nevoie s-o întrebe de unde-i știa numele de familie. Îl luase din el, împreună cu alte lucruri, precum inima sa, în clipa în care o sărutase.

Ghiocelul zăngănea în mâna lui.

— Ce s-a întâmplat, Dunstan Thorn? Întrebă Daisy Hempstock, când acesta o întâlni lingă cortul domnului Bromios, unde stătea cu familia sa și cu părinții lui Dunstan, mâncând cârnați mari, cafenii, și bând bere neagră. Care-i problema?

— Ți-am cumpărat un cadou, mormăi Dunstan și-i întinse ghiocelul zornăitor; acesta lucea în soarele după-amiezii.

Fata îl luă, uimită, cu degete încă lucioase de grăsimea cârnatului. Lăsându-se pradă unui impuls de moment, Dunstan se aplecă și, de față cu mama, tatăl și sora ei, de față cu Bridget Comfrey, cu domnul Bromios și cu toți ceilalți, o sărută pe obrazul ei frumos.

Strigătul de protest era de prevăzut. Dar domnul Hempstock, care nu locuise degeaba timp de cincizeci și șapte de ani la marginea Ținutului Zânelor și a Terenului de Dincolo, exclamă:

— Liniște! Uită-te la ochii lui. Nu vezi că bietul băiat e amețit, amețit și zăpăcit? Vă spun eu că-i vrăjit. Hei! Tommy Forester! Vino aici, ia-l pe tânărul Dunstan Thorn și du-l înapoi în sat. Fii cu ochii pe el. Lasă-l să doarmă dacă vrea, sau să vorbească, dacă simte nevoia să vorbească...

Tommy îl conduse pe Dunstan afară din bâlci, către Satul Zidului.

— Hai, Daisy, îi spuse mama ei, mângâind-o pe păr, a fost atins

un pic de elfi, asta-i tot. N-ai de ce să fii îngrijorată.

Și scoase din sânu-i amplu o batistă de dantelă și șterse cu ea obrazii fiicei sale. Care fuseseră acoperiți brusc de lacrimi.

Daisy se uită la ea, luă batistă și-și suflă nasul în ea, apoi se șterse. Iar doamna Hempstock observă, cu oarecare uimire, că Daisy părea că zâmbește printre lacrimi.

— Mamă, Dunstan *m-a sărutat*, spuse Daisy Hempstock și-și prinse ghiocelul de cristal în partea din față a bonetei, unde acesta zăngăni și sclipi.

După ce căutară un timp, domnul Hempstock și tatăl lui Dunstan găsiră tejgheaua la care se vindeau flori de cristal; dar la tejghea era o femeie în vârstă, însoțită de o pasăre exotică, foarte frumoasă, care era legată de bară pe care stătea cu un lanț subțire de argint. Nu reușiră să se înțeleagă cu bătrâna, pentru că atunci când încercară s-o întrebe ce i se întâmplase lui Dunstan, bătrâna le spuse doar că una dintre piesele prețioase ale colecției sale fusese luată de un bun de nimic, le vorbi despre nerecunoștința, despre tristele vremuri moderne și despre servitorii din ziua de azi.

În satul gol (cine ar fi rămas în sat în timpul Bâlcii Zânelor?) Dunstan fu dus la *A șaptea coțofană* și fu așezat pe un scaun de lemn. Își rezemă fruntea în mâini și privi nimeni nu știe unde, oftând din greu, ca vântul, când și când.

Tommy Forester încercă să discute cu el, spunându-i:

— Bătrâne, revino-ți, ce-ar fi să zâmbești, ei? Ce-ar fi să mănânci ceva? Sau să bei ceva? Nu? Pe cuvântul meu, arăți ciudat, Dunstan, bătrâne...

Dar nu primea nici un răspuns, de nici un fel. Tommy începu să tânjească el însuși după bâlci, unde în clipa aceea (și-i frecă falcă) frumoasa Bridget era însoțită, fără urmă de îndoială, de un domn imens și impunător cu haine exotice și cu o maimuță micuță care chițcăia. Și fiind convins că prietenul său era în

siguranță în hanul pustiu, Tommy se întoarse prin sat către deschizătura din zid.

Când Tommy ajunsese în târg, observă că locul era cuprins de harababură: un vălmășag de spectacole cu păpuși, jongleri, animale care dansau, cai care se vindeau la licitație și tot felul de alte lucruri de vânzare sau de schimbat cu alte lucruri.

Mai târziu, spre amurg, apărură un nou soi de oameni. Se ivi un crainic, care anunța știrile, așa cum fac titlurile în ziarele moderne: „*Stăpânul din Stormhold suferă de o maladie misterioasă*”, „*Culmea de foc a fost mutată în fortăreața Vâlceleii*”, „*Singurul urmaș al moșierului din Garamond a fost transformat într-un purcel care grohăie*” – iar pentru un bănuț relată pe larg articolele respective.

Soarele apuse și sus, pe cer, apărură o lună uriașă, începu să bată o briză rece. Negustorii se întoarseră în corturile lor, iar vizitatorii bâlciului se pomeniră poftiți în șoaptă, invitați să ia parte la numeroase minunății, fiecare oferită pentru un anumit preț.

Iar când luna începu să coboare către orizont, Dunstan Thorn merse liniștit pe străzile pietruite ale satului Satul Zidului. Trecu pe lângă mulți oameni care se distrau – vizitatori sau localnici – dar puțini dintre ei îl băgară în seamă.

Se strecură prin deschizătura din zid – gros mai era zidul! – Și Dunstan se pomeni întrebându-se, așa cum făcuse și tatăl său înaintea sa, ce-o să se întâmple dacă ar merge pe creasta zidului.

Trecu prin deschizătură și ajunsese pe pajiște, apoi în noaptea aceea, pentru prima oară în viața sa, Dunstan simți imboldul de a traversa pajiștea, de a trece peste pârâu și de a dispărea printre copacii din partea îndepărtată a acestuia. Acceptă aceste gânduri stânjenit, așa cum primești niște oaspeți neașteptați. Apoi, după ce-și atinse obiectivul, înlătură aceste gânduri, așa cum te scuzi față de oaspeți și îi părăsești, mormăind ceva despre obligații stabilite anterior.

Luna apunea.

Dunstan își duse mâna la gură și scoase un țipăt de bufniță. Nici un răspuns. Cerul de deasupra sa avea o culoare profundă – poate albastră, poate purpurie, oricum nu neagră – și pe el scânteiau mai multe stele decât își putea închipui cineva.

Scoase din nou țipătul de bufniță.

– Sunetul ăsta nu seamănă deloc cu cel scos de o bufniță pitică, îi zise ea cu severitate la ureche. Poate cu cel al unei bufnițe albe sau cu cel al unei bufnițe de hambar. Dacă mi-aș fi îndesat ramuri în urechi, poate că mi-aș fi imaginat că-i țipăt de bufniță-șoim. Dar nu unul de bufniță pitică.

Dunstan ridică din umeri, apoi rânji prostește. Femeia-zână stătea lângă el. Îl îmbăta: o respira, o simțea prin porii pielii. Femeia se apropie de el.

– Crezi că ești vrăjit, frumosele Dunstan?

– Nu știu.

Femeia râse, iar sunetul scos de ea era ca susurul unui râuleț ce curge peste stânci și pietre.

– Nu ești sub puterea vreunei vrăji, băiatule frumos, spuse ea, apoi se întinse pe iarbă, privind cerul. Stelele voastre cum sunt? Întrebă ea.

Dunstan se întinse lângă ea în iarba rece și se uită în sus, spre cerul nopții. Era limpede că stelele acelea aveau ceva ciudat. Probabil că aveau în ele mai multe culori, pentru că scânteiau ca niște pietre prețioase mărunte. Poate că era ceva în numărul stelelor acelora micuțe, în constelații. În stelele acelea era ceva bizar și minunat. Dar...

Cei doi stăteau spate în spate, uitându-se la cer.

– Ce vrei de la viață? Întrebă tânăra zâna.

– Nu știu, recunosc el. Cred că pe tine.

– Eu vreau să fiu liberă, zise ea.

Dunstan se întinse spre lanțul de argint care se întindea de la mijlocul ei la gleznă, iar de aici mai departe, prin iarbă. Trase de

el. Era mai tare decât părea.

— A fost făcut din respirație de pisică, solzi de pește și lumină de lună, amestecate cu argint, îi spuse ea. Nu poate fi rupt până când nu se îndeplinesc termenii vrăjii.

— Oh! Zise el și se trase înapoi în iarbă.

— Mie nu-mi pasă, e un lanț lung, lung. Dar faptul că știu că există mă plictisește și mi-e dor de țara tatălui meu. Iar vrăjitoarea nu-i o stăpână prea bună...

Apoi zâna tăcu. Dunstan se aplecă spre ea, întinse o mână către fața ei și simți ceva ud și fierbinte curgând pe mâna lui.

— Ce faci, plângi?

Fata nu-i răspunse. Dunstan o trase spre el, ștergându-i fără nici un efect fața cu mână-i mare. Apoi se aplecă spre figura ei și, fără să știe dacă făcea sau nu lucrul potrivit în împrejurările acelea, o sărută pe buzele ei ce ardeau.

Urmă un moment de ezitare, apoi gura ei se deschise lângă gura lui, limba ei se strecură în gura lui, iar el, sub stelele acelea stranii, fu pierdut pe deplin și irevocabil.

Se mai sărutase până atunci, cu fete din sat, dar nu mersese mai departe.

Mâna să simți sânii mici prin mătasea rochiei ei, îi atinse gurguiul tare al sfârcurilor. Ea se agăță de el cu putere, de parcă s-ar fi înecat, trăgând de cămașa lui, de nădragii lui.

Ea era atât de micuță, încât lui îi era frică să n-o rupă în bucăți. Nu-i făcu nici un rău. Ea se zvârcoli și se zbatu sub el, gâfâind și dând din picioare, conducându-l cu. Mâna ei.

Îl sărută de sute de ori pe față și pe piept, apoi se urcă pe el, călărindu-l, gâfâind și râzând, transpirată și alunecoasă ca un peștișor, iar el se arcuia, împingea și jubila, cu mintea plină de ea și numai de ea, iar de i-ar fi cunoscut numele l-ar fi strigat în gura mare.

La sfârșit, el ar fi vrut să iasă din ea, dar ea îl ținu în interiorul

ei, cuprinzându-l cu picioarele, împingându-se atât de tare în el încât Dunstan simți că ei doi ocupau același loc în univers. Și, pentru o clipă atâtea cuprinzătoare, fură aceeași persoană, dând și primind, în timp ce stelele păleau pe cerul de dinaintea zorilor.

Apoi rămaseră întinși, unul lângă celălalt.

Femeia-zână își aranjă rochia de mătase și fu din nou îmbrăcată decent. Dunstan își trase nădragii, cu regret. Îi strânse mâna micuță în mâna sa.

Sudoarea i se uscaseră pe piele, iar Dunstan se simți înfrigorat și singur.

Acum, când cerul se luminează în cenușii zorilor, Dunstan o putea vedea pe femeia-zână. În jurul lor, animalele se agitau: caii dădeau din picioare, păsările se treziseră și începuseră să cânte ivirea zorilor și ici, colo, pe pajiștea bălciului, cei din corturi începuseră să se trezească și să se miște.

— Acum pleacă, zise ea încet și se uită la el cu oarecare regret, privindu-l cu ochii ei violeți precum norii cirrus aflați sus, pe cerul zorilor; îl sărută blând pe gură, cu buze ce aveau gust de mure zdrobite, apoi se ridică și se duse în căruța cu coviltir, țigănească, din spatele tarabei.

Zăpăcit și singur, Dunstan merse prin târg, simțindu-se mult mai bătrân decât era la cei optsprezece ani ai săi.

Se întoarse în grajdul vacilor, își scoase cizmele și dormi, iar când se trezi, soarele era sus pe cer.

În ziua următoare, târgul se termină, dar Duncan nu se mai întoarse acolo, iar străinii părăsiră satul, viața din Satul Zidului reveni la normal, ceea ce însemna ceva mai puțin normal decât viața din alte sate (mâi ales atunci când vântul bătea din direcția nepotrivită), dar, dacă luăm în considerare toate aspectele, era destul de normală.

La două săptămâni după târg, Tommy Forester o ceru de soție pe Bridget Comfrey, iar ea acceptă. La o săptămână după asta,

doamna Hempstock veni într-o dimineață s-o viziteze pe doamna Thorn. Își băură ceaiul în salon.

— Băiatul ăsta din familia Forester e grozav, zise doamna Hempstock.

— Așa e, zise doamna Thorn. Mai ia o plăcintă, draga mea. Sper că Daisy a ta va fi domnișoară de onoare.

— Sper să fie, spuse doamna Hempstock. Dacă o să mai trăiască până atunci.

Doamna Thorn se uită la ea, alarmată.

— Doamnă Hempstock, e cumva bolnavă? Spune-mi că nu-i!

— Nu mănâncă, doamnă Thorn. Vomită. Bea un pic de apă, din când în când.

— Oh, Doamne!

Doamna Hempstock continuă:

— În cele din urmă, azi noapte am descoperit cauza. De vină e Dunstan al tău.

— Dunstan? Doar nu... exclamă doamna Thorn, ducându-și mâna la gură.

— Oh, nu, răspunse doamna Hempstock, clătînând în grabă din cap și strângând din buze. Nu-i vorba de așa ceva. Băiatul o ignoră. Daisy nu l-a mai văzut de multe zile. Iar ei i-a intrat în cap că nu-i mai pasă de ea și tot ce face e să țină în mina ghiocelul pe care i l-a dat el și să plângă.

Doamna Thorn mai puse în oală niște ceai din borcan, adăugă apă fierbinte și recunosc:

— Sincer vorbind, eu și Thorney suntem un pic îngrijorați din cauza lui Dunstan. E *visător*. Țsta-i cuvântul potrivit. Nu-și mai face treaba. Thorney spune că băiatul ăsta are nevoie să se așeze la casa lui. Iar dacă o să se așeze, Thorney spune că o să-i dea flăcăului toată pajiștea din partea de apus.

Doamna Hempstock dădu încet din cap și zise:

— Hempstock nu se va împotrivi ca Daisy să fie fericită. Cu

siguranță că-i va da feței o turmă din oile noastre.

Oile familiei Hempstock erau recunoscute ca fiind cele mai bune din zonă: lânoase și inteligente (pentru niște oi), cu coarne încovoiate și cu copite ascuțite. Doamna Hempstock și doamna Thorn își sorbiră ceaiul. Și așa se stabilă înțelegerea.

Dunstan Thorn se căsătoră în iunie cu Daisy Hempstock. Iar dacă mirele părea un pic visător, mireasa era încântată și încântătoare, așa cum sunt miresele.

În afară de asta, tații lor făcuseră planuri pentru casa pe care voiau să le-o construiască noilor căsătoriți pe pajiștea dinspre apus. Mamele fură de acord că Daisy arăta Foarte drăguță și că era păcat că Dunstan o împiedicase pe Daisy să poarte la rochia de mireasă ghiocelul pe care i-l cumpărase la bâlciul de la sfârșitul lunii aprilie.

Iar noi o să-i părăsim aici, într-un vârtej de petale de trandafir, stacojii, galbene, roz și albe.

Sau aproape că o să-i părăsim.

Cei doi locuiră în căsuța lui Dunstan, în timp ce se ridică mica lor casă de la fermă, și fură destul de fericiți, iar treburile de zi cu zi ale creșterii oilor, păscutul lor, tunsul lor și îngrijitul lor făcură să dispară, încetul cu încetul, privirea visătoare din ochii lui Dunstan.

Veni prima toamnă, apoi iarna. Pe la sfârșitul lui februarie, în vremea fătărilor, când era frig și un vânt amarnic hăulea prin terenurile mlăștinoase și prin pădurea desfrunzită, când ploaia înghețată cădea din cerul plumburiu într-un șuvoi continuu, zăpăcitor, pe la ora șase seara, după ce soarele apusese și cerul se întunecase, prin deschizătura din zid fu împins un coș împletit din nuiele. Paznicii, care stăteau în fiecare parte a deschizăturii, nu observară la început coșul. De fapt, ei se uitau în cealaltă direcție, era întuneric și umezeală, erau ocupați să bată din picioare și să privească, morocănoși și plini de dor, către luminile

satului.

Și atunci începu un plâns subțire, strident.

Abia atunci paznicii se uitară în jos și văzură coșul de la picioarele lor. În coș era o legătură: o legătură de mătase lucioasă și pături de lână, din care ieșea la iveală o față roșie, congestionată, cu ochișori holbați și cu, o gură căscată, zgomotoasă și flămândă.

Iar de pătura copilului era prinsă cu un ac de argint o bucată de pergament, pe care fuseseră notate, cu un scris elegant și puțin cam arhaic, următoarele cuvinte:

Capitolul Doi

*În care Tristran Thorn devine bărbat
și face o promisiune nechibzuită*

Trecură anii.

Următorul târg al zânelor fu ținut la vremea plănuită, în cealaltă parte a zidului. Tânărul Tristran Thorn, de opt ani, nu se duse la bâlci, fiind trimis să stea cu niște rude extrem de îndepărtate, dintr-un sat aflat la distanță de o zi de mers.

Sora să mai mică, Louisa, mai tânără decât el cu șase luni, căpătă permisiunea să meargă la bâlci, iar acest lucru reprezenta un motiv de mare supărare pentru băiat, ca și faptul că Louisa aduse din târg un glob de sticlă, plin cu picățele de lumină care scânteiau și sclipeau în amurg, împrăștiind o luminozitate caldă și blândă în întunericul dormitorului lor din casă de la fermă, în timp ce Tristran adusesese de la neamuri doar un caz neplăcut de pojar.

La scurt timp după aceea, pisica fermei făta trei pisoi: doi albi cu negru, ca și ea, și o pisicuță mărunță, cu blană de-o nuanță albastru prăfos și cu ochi ce-și schimbau culoarea în funcție de dispoziția ei, de la verde și auriu la roz-portocaliu, stacojiu sau chinovariu.

Pisicuța îi fu dată lui Tristran, drept compensație că pierduse bâlciul. Pisica albastră crescă încet și fu cea mai dulce pisică din lume până într-o seară, când începu să colinde nerăbdătoare prin casă, să mârâie și să fulgere din ochii care căpătaseră culoarea roșu-purpuriu a degetariței. Iar când tatăl lui Tristran se întoarse după o zi de muncă pe câmp, pisica miorlăi, țâșni pe ușă și dispăru în beznă.

Paznicii de la zid erau puși acolo pentru oameni, nu pentru pisici. Iar Tristran, care avea atunci doisprezece ani, nu a mai văzut niciodată pisica aceea albastră. Un timp, a fost de neconsolat. Tatăl său veni într-o seară în dormitorul lui, se așeză la căpătâiul patului și-i zise, posac:

— Pisica o să fie mai fericită în partea cealaltă a zidului, împreună cu cei de același fel. Nu fi supărat, băiete!

Mama să nu-i spuse nimic în privința aceea, deoarece abia vorbea cu el, indiferent de subiect. Uneori Tristran o surprindea pe mama sa privindu-l atentă, ca și cum ar fi vrut să descopere un secret scris pe figura lui.

Louisa, sora sa, îl împunse în legătură cu dispariția pisicii în timp ce se duceau la școala din sat, dimineața, așa cum îl enerva în legătură cu multe alte lucruri: de exemplu, forma urechilor sale (dreapta era lipită de cap și aproape ascuțită, iar stângă nu) sau lucrurile prostești pe care le spunea – o dată îi zisese, în timp ce se întorceau acasă de la școală, că norii micuți, albi și pufoși, care se grămădeau la orizont în momentul asfințitului, erau oi. Nu contase că mai târziu susținuse că dorise să spună că-i aminteau de niște oi sau că norii aceia aveau ceva pufos, semănând cu niște oi. Louisa râdea, îl tachină și-l enerva ca un spiriduș. Mai rău, le povestise și celorlalți copii și îi incitase să facă „beee” de fiecare dată când trecea Tristran pe lângă ei. Louisa avea un talent înnăscut să-i incite pe ceilalți și-și bătea joc de fratele ei.

Școala din sat era o școală bună. Sub îndrumarea doamnei Cherry, învățătoarea, Tristran Thorn învătă totul despre fracții, ca și despre longitudine și latitudine. Putea să ceară în franceză stiloul mă tușii grădinarului, ca și stiloul propriei sale mătuși. Învătă regii și reginele Angliei de la William Cuceritorul, 1066, la Victoria, 1837. Învătă să citească și avea un scris caligrafic. Călătorii care treceau prin sat erau rari, dar din când în când sosea câte un negustor ambulant care vindea „grozăvenii de un penny”,

relatări despre asasinate înfiorătoare, întâlniri fatale, fapte înspăimântătoare și evadări remarcabile. Mulți negustori ambulante vindeau foi cu cântece, două la un penny, iar familiile le cumpărau și se strâneau în jurul pianului ca să cânte „Cherry Ripe” sau „In My Father's Garde”³.

Și așa treceau zilele, așa treceau săptămânile, așa treceau și anii. Pe când avea paisprezece ani, Tristran află despre sex, printr-un proces de osmoză al glumelor indecente, secretelor spuse în șoaptă și al baladelor obscene. Pe când avea cincisprezece ani se lovi la braț căzând din mărul de lângă fereastra domnului Thomas Forester, mai bine spus din mărul de lângă fereastra dormitorului domnișoarei Victoria Forester. Spre regretul lui Tristran, nu apucase decât să zărească în fugă o imagine roză și chinuitoare a Victoriei, care avea vârsta surorii sale și care era, fără nici o îndoială, cea mai frumoasă fată pe o rază de o sută de mile.

Pe când Victoria avea șaptesprezece ani – ca și Tristran – probabil că era – Tristran era convins că așa este – cea mai frumoasă fată din Insulele Britanice. Tristran ar fi insistat că-i cea mai frumoasă fată din tot Imperiul Britanic, ba chiar din întreaga lume, și ar fi boxat cu tine – sau ar fi fost gata s-o facă – dacă l-ai fi contrazis. Dar era greu de găsit cineva în Satul Zidului care să-l contrazică, pentru că Victoria sucise multe capete și – după toate probabilitățile – sfărâmasese multe inimi.

O descriere: fata avea ochii cenușii și figura în formă de inimă, ca mama sa, și păr castaniu, cârlionțat, ca tatăl ei. Avea buze roșii, cu formă perfectă, iar obrajii i se înroșeau minunat atunci când vorbea. Era albă și deosebit de încântătoare. Pe când avea șaisprezece ani se certase zdravăn cu mama ei, pentru că Virginiei

³ Cherry Ripe – Cireșe coapte; In My Father's Garden – în grădina tatălui meu; cântece vechi englezești (n. t.).

îi intrase în cap că trebuie să muncească la *A șaptea coșofană* ca ospătăriță.

— Am vorbit cu domnul Bromios despre asta, îi spusese ea mamei sale, iar el n-are nimic împotriva.

— Ce crede sau nu crede domnul Bromios nu are nici o importanță, îi răspunsese mama ei, fosta Bridget Comfrey. E cea mai nepotrivită ocupație pentru o tânără doamnă.

Satul Zidului urmărise războiul voințelor cu fascinație, întrebându-se care va fi rezultatul, pentru că nimeni n-o înfruntase până atunci pe Bridget Forester. Aceasta avea, după spusele satului, o limbă care ar fi jupuit vopseaua de pe ușa hambarului și ar fi desprins scoarța de pe un stejar. Nu exista nimeni în sat care ar fi vrut să fie în tabăra opusă lui Bridget Forester, iar oamenii spuneau că mai degrabă ar fi început zidul să meargă, decât să-și schimbe Bridget Forester părerea.

Dar Victoria Forester era obișnuită să facă așa cum dorea ea, iar dacă nu reușea, dacă orice altă metodă dădea greș, atunci apela la tatăl ei, care se supunea cererilor ei. Însă, spre surpriza Victoriei, de data asta tatăl ei fusese de acord cu mama ei, spunând că munca în bar la *A șaptea coșofană* era una pe care n-ar fi. Făcut-o o domnișoară bine crescută. Iar Thomas Forester hotărâse așa și așa rămăsese.

Toți băieții din sat se îndrăgostiseră de Victoria Forester. Chiar și mulți domni potoliți, însurați și cu fire argintii în barbă, se uitau după ea atunci când mergea pe stradă, devenind pentru câteva clipe iarăși băieți, în primăvara vieții și cu pași săltăreți.

— Se spune că și domnul Monday se numără printre admiratorii tăi, îi spuse Louisa Thorn Victoriei Forester, într-o după-amiază de mai, în timp ce erau în livada de meri.

Cinci fete stăteau una lângă alta pe ramurile celui mai bătrân măr din livadă, trunchiul lui uriaș alcătuind o bancă foarte

comodă. Iar când bătea briza de mai, florile roz curgeau ca zăpada, oprindu-se în părul și pe rochiile lor. Soarele după-amiezii împeștrăta cu verde, argintiu și auriu frunzele merilor.

— Domnul Monday, spuse disprețuitoare Victoria Forester, are vârsta de patruzeci și cinci de ani!

Și se strâmbă, ca să arate cât de bătrân e cineva de patruzeci și cinci de ani pentru cineva care are doar șaptesprezece ani.

— Oricum, zise Cecilia Hempstock, verișoara Louisei, el a fost deja însurat. Eu n-aș vrea să mă mărit cu cineva care a fost deja căsătorit. Ar fi ca și cum ai avea un cal pe care l-a deșelat deja altcineva, își exprimă ea opinia.

— Eu îmi închipui că acesta este *singurul* avantaj de a te mărita cu un văduv, spuse Amelia Robinson. Altcineva a înlăturat deja muchiiile tăioase. L-a deșelat, dacă vrei. Și-mi mai imaginez că o dată cu vârsta poftele i-au fost îndeplinite și potolite de mult, ceea ce înseamnă că vei scăpa de multe înjosiri.

Printre florile mărilor răsunară chicoteli iute înăbușite.

— Totuși ar fi frumos să trăiești într-o casă mare, interveni cu timiditate Lucy Pippin, să ai trăsură cu patru cai, să fi în stare să călătorești la Londra când toată înalta societate e acolo, să te duci la Bath pentru cura de ape minerale sau la Brighton ca să te scalzi în mare – chiar dacă domnul Monday are patruzeci și cinci de ani.

Celelalte fete țipară și aruncară cu grămezi de flori de măr în ea, și nici una nu țipa mai tare și nu zvârlea cu mai multe flori de măr decât Victoria Forester.

Tristan Thorn, la vârsta de șaptesprezece ani, adică fiind doar cu șase luni mai în vârstă decât Victoria, era la jumătatea drumului dintre băiat și bărbat și nu se simțea în largul său în nici unul dintre aceste roluri. Părea a fi alcătuit în principal din coate și mere ale lui Adam. Părul său era cafeniu ca paietele ude și stătea în poziții ciudate – cum e cel al celor de șaptesprezece ani –

indiferent cât de mult se străduia să-l umezească și să-l pieptene.

Tristran mai era teribil de timid și, ca să compenseze timiditatea aceea chinuitoare, devenea prea zgomotos în momentele cele mai nepotrivite. În majoritatea zilelor, Tristran era mulțumit – sau atât de mulțumit cât putea fi un tânăr de șaptesprezece ani care avea toată lumea în față – iar când visa cu ochii deschiși pe câmp sau la teigheaua înaltă din fundul prăvăliei satului – prăvălia Monday și Brown – se imagină mergând cu trenul până la Londra sau la Liverpool, luând un vapor și traversând Atlanticul cenușiu până în America, făcând avere printre sălbaticii din Lumea Nouă.

Dar erau momente în care vântul bătea dinspre zid, aducând de dincolo de acesta miros de mentă, lămâița și coacăze, iar în momentele acelea se vedeau culori ciudate în flăcările din căminele din sat. Când bătea vântul acela, cele mai simple ustensile – de la chibriturile cu fosfor până la diapozitivele de sticlă – nu mai funcționau.

Iar în clipele acelea visele lui Tristran Thorn deveneau bizare, deveneau fantezii vinovate, tulburate și stranii, despre călătorii prin păduri, ca să elibereze prințese din palate, vise cu cavaleri, trolli și sirene. Iar când îl cuprindea o asemenea stare, Tristran se strecură afară din casă, se întindea în iarbă și se uita la stele.

Puțini dintre noi au văzut stelele așa cum le vedeau oamenii atunci – orașele noastre împrăstie prea multă lumină în noapte – dar din Satul Zidului, stelele erau expuse ca niște lumi sau ca niște idei, nenumărate precum arborii dintr-o pădure sau ca frunzele dintr-un copac. Tristran se uita prin beznă la cer până când nu se mai gândea la nimic, iar atunci se întorcea în patul său și dormea ca un mort.

Era o făptură cu un potențial funcțional aparte, un butoi cu dinamită ce aștepta să-i aprindă cineva sau ceva fitilul. Dar nimeni nu i-l aprindea, așa că în weekend-uri sau seară își ajută

tatăl la fermă, iar în timpul zilei lucra ca slujbaş pentru domnul Brown, la prăvălia Monday și Brown.

Monday și Brown era magazinul satului. Deși aveau în stoc un număr de lucruri necesare, cea mai mare parte a activității lor se desfășura pe bază de liste: sătenii îi dădeau domnului Brown o listă cu ce le trebuia, de la alimente conservate la bazine pentru deparazitarea oilor, de la cuțite pentru pește la cărămizi pentru sobe. Un slujbaş al prăvăliei alcătua o listă principală, cu tot ce se solicitase. Apoi domnul Monday lua lista principală și o căruță trasă de doi cai uriași și se îndrepta spre cel mai apropiat oraș important. Se întorcea după câteva zile cu căruța încărcată zdravăn cu bunuri de tot soiul.

Era o zi rece, agitată, de la sfârșitul lui octombrie, de felul celor în care pare tot timpul că e gata să plouă, dar nu plouă niciodată. Era spre sfârșitul după-amiezii. Victoria Forester intră în magazinul Monday și Brown cu o listă, completată cu scrisul de mină precis al mamei sale, apoi sună clopoțelul de pe teighea, ca să fie servită.

Victoria păru un pic dezamăgită văzându-l pe Tristran Thorn apărând din camera din spate.

— Bună ziua, domnișoară Forester.

Fata zâmbi reținut și-i întinse lui Tristran lista.

Aceasta conținea următoarele:

1/2 livră de sago

10 cutii de sardele

1 sticlă de ketchup cu ciuperci

5 livre de orez

1 cutie sirop auriu

20 livre de stafide

O sticlă de cârmâz

1 livră de zahăr de orz

1 cutie de 1 șiling de cacao Rowntrees Elect

1 cutie de 3 penny de soluție Oakney pentru lustruit cuțite
Negru de Brunswick de 6 penny
1 pachet de Swinborne's Isinglass
1 sticlă de soluție pentru mobilă
1 lingură pentru stropit friptura
O strecurătoare de nouă penny pentru sos
O scară pentru bucătărie

Tristran citi lista, căutând ceva ca să înceapă o discuție, un gambit conversațional oarecare, de orice fel. Se auzi spunând:

— Presupun că o să faceți budincă de orez, domnișoară Forester.

De îndată ce vorbește, își dădu seama că spusese ceva nepotrivit. Victoria își țuguie buzele perfecte, clipi din ochii ei cenușii și zise:

— Da, Tristran. O să facem budincă de orez. Apoi îi zâmbi și adăugă:

— Mama spune că budincă de orez, dacă-i în cantitate suficient de mare, ajută la prevenirea răcelii, gripei și a altor suferințe de toamnă.

— Mama mea a fost întotdeauna adepta budincii de tapioca, îi mărturisi Tristran, apoi înfipse lista într-un cui. Putem livra majoritatea proviziilor mâine dimineață, iar restul o dată cu întoarcerea domnului Monday, la începutul săptămânii viitoare.

Se auzi o rafală de vânt, atât de puternică încât zguduind ferestrele din sat și învârti giruetele de pe acoperișuri, astfel că acestea nu mai deosebeau nordul de vest sau sudul de est.

Focul care ardea în căminul de la Monday și Brown sughiță și se răsuci într-un vârtej de verde și stacojiu stropit cu un pic de scânteii argintii, de felul celor pe care le poți obține în focul din sufragerie cu o mina de pilitură de fier.

Vântul bătea dinspre Țara Zânelor spre est, iar Tristran Thorn găsi brusc în sine sa o cantitate de curaj pe care nu bănuia că o

avea.

— Știți, domnișoară Forester, termin serviciul în câteva minute. Poate îmi permiteți să vă conduc un pic spre casă. Nu m-aș abate prea mult din drum.

Apoi așteptă cu sufletul la gură, în timp ce ochii cenușii ai Victoriei Forester îl priveau amuzați. Iar după un timp, care lui îi păru o sută de ani, fata răspunse:

— Bineînțeles.

Tristran se grăbi să se ducă în birou și-l informă pe domnul Brown că va pleca atunci. Iar domnul Brown mormăi într-un mod nu prea morocănos și-i spuse lui Tristran că atunci când fusese *el* tânăr nu numai că trebuise să stea până seara târziu și să închidă prăvălia, dar că trebuise să și doarmă pe dușumea, sub tejghea, având drept saltea propria-i haină.

Tristran fu de acord că era un tânăr foarte norocos și-i ură noapte bună domnului Brown, își luă haina și melonul cel nou din cuier, apoi ieși pe caldarâm, unde îl aștepta Victoria Forester.

Crepusculul de toamnă se transformă, în timp ce ei mergeau, într-o noapte timpurie și deplină. Tristran simțea mirosul de iarnă îndepărtată în aer – un amestec de ceață de noapte, beznă aspră și aromă de frunze căzute. Urcară pe un drumeag bătut de vânt către ferma familiei Forester, iar luna în creștere atârna albă pe cer și stelele ardeau în întunericul de deasupra lor.

— Victoria, zise Tristran, după un timp.

— Da, Tristran, spuse Victoria, care fusese până atunci preocupată de mers.

— Crezi că aș fi prea îndrăzneț dacă te-aș săruta? Întrebă Tristran.

— Da, răspunse cu asprime și răceală Victoria. Foarte îndrăzneț.

— Ah! Făcu Tristran.

Merseră spre Dyties HUI, fără să vorbească. În vârful colinei

cotiră și văzură sub ei Satul Zidului, tot numai luminări și lămpi ce ardeau, lucind în ferestre, lumini galbene, calde, care te salutau și te invitau. Iar deasupra lor luminile miriadelor de stele, care sclipeau, scânteiau și ardeau, reci și îndepărtate, mai numeroase decât putea cuprinde mintea.

Tristran se întinse și luă mâna micuță a Victoriei în mâna sa. Iar fata nu și-o retrase.

— Ai văzut? Întrebă Victoria, care privea peisajul.

— N-am văzut nimic, zise Tristran. Mă uitam la tine.

Victoria zâmbi în lumina lunii.

— Ești cea mai frumoasă femeie din întreaga lume, spuse Tristran, din străfundul sufletului.

— Las-o baltă, zise Victoria, dar cu blândețe.

— Ce-ai văzut? o întrebă Tristran.

— O stea căzătoare. Cred că nu-i un lucru neobișnuit în această parte a anului.

— Vicky, zise Tristran. Vrei să mă săruți?

— Nu, spuse ea.

— M-ai sărutat când eram mai mici. M-ai sărutat sub Stejarul Făgăduielii, când ți-ai sărbătorit împlinirea a cincisprezece ani. Și m-ai sărutat de ultimul întâi mai, în spatele grajdului tatălui tău.

— Eram o altă persoană atunci, spuse ea. Și nu o să te mai sărut, Tristran Thorn.

— Dacă nu vrei să mă săruți, vrei să te măriți cu mine? întrebă Tristran.

Pe culme se așternu tăcerea. Se auzea doar șuierul vântului de octombrie. Apoi un sunet subțirel: sunetul scos de cea mai frumoasă fată din Insulele Britanice, care râdea, încântată și amuzată.

— Să mă mărit cu tine? repetă ea, fără să-i vină să creadă. Și de ce m-aș mărita cu tine, Tristran Thorn? Ce poți tu să-mi dai?

— Să-ți dau? spuse el. Victoria Forester, m-aș duce – în India

pentru tine și ți-aș aduce colți de elefanți, perle mari cât degetul tău și rubine cât oul de pitulice. M-aș duce în Africa și ți-aș aduce diamante cât o minge de cricket. Aș descoperi izvorul Nilului și i-aș da numele tău. M-aș duce în America – până la San Francisco, la câmpurile aurifere – și nu m-aș întoarce până n-aș avea greutatea ta în aur. Apoi aș aduce aurul aici și ți l-aș pune la picioare. Aș călători până-n țările nordice îndepărtate, dacă mi-ai spune tu, și aș ucide urși polari puternici și ți-aș aduce blana lor.

— Cred că te-ai descurcat destul de bine până ai ajuns la partea cu ucisul urșilor polari, zise Victoria Forester. Indiferent ce-ar fi, n-o să te sărut, băiețuș de prăvălie și băiețuș de fermă ce ești. Și nici n-o să mă mărit cu tine.

Ochii lui Tristran sclipiră în lumina lunii.

— Aș călători până-n China pentru tine și ți-aș aduce o joncă uriașă, pe care aș captura-o de la regele piraților, încărcată cu jad, cu mătase și cu opiu. M-aș duce în Australia, la capătul lumii și ți-aș aduce... hmmm...

Își recapitula în minte cărțile de-un penny, cu aventuri, încercând să-și amintească dacă vreunul dintre eroii acestora vizitase Australia.

— Un cangur, zise el. Și opale, adăugă apoi. Era destul de sigur în ceea ce privea opalele. Victoria dădu din mână.

— Ce să fac cu cangurul? Întrebă ea. Trebuie să mergem mai departe, altfel mama sau tată se vor întreba ce mă reține și vor trage niște concluzii nejustificate. Pentru că nu te-am sărutat, Tristran Thorn!

— Sărută-mă, insistă el. Aș face orice pentru acest sărut, nu-i munte pe care să nu-l urc, nu-i râu pe care să nu-l trec, nu-i deșert pe care să nu-l străbat.

Tristran dădea din mâini, arătând spre Satul Zidului de sub ei, spre cerul nopții de deasupra lor. În constelația Orion, aflată jos, deasupra orizontului, spre est, o stea pâlpâi, sclipi și căzu.

— Pentru un sărut și pentru făgăduiala mâinii tale, spuse Tristran, grandilocvent, o să-ți aduc steaua aceea căzătoare.

Tremura. Haina sa era subțire și era evident că nu avea să-și primească sărutul, iar acest lucru îl uimea. Eroii masculini ai romanelor de-un penny sau de-un șiling nu avuseseră niciodată probleme în ceea ce privea sărutatul.

— Atunci, du-te, zise Victoria. Și dacă reușești, o să fiu de acord.

— Poftim? Zise Tristran.

— Dacă îmi aduci steaua aceea, cea care abia a căzut, nu alta, atunci o să te sărut. Și cine știe ce-o să mai fac. Deci nu-i nevoie să te duci în Australia, nici în Africa, nici în îndepărtata Chină.

— Poftim? Zise Tristran.

Iar Victoria râse de el, își trase mâna și începu să coboare de pe colină către ferma tatălui ei. Tristran alergă s-o prindă.

— Vorbești serios? o întrebă el.

— La fel de serios ca și toate cuvintele tale aiurite despre rubine, aur și opiu, replică ea. Ce-i opiul?

— Ceva care se pune în siropul împotriva tusei, răspunse Tristran. Precum eucaliptul.

— Nu mi se pare ceva deosebit de romantic, spuse Victoria Forester. Ce faci, nu alergi să găsești steaua mea căzătoare? A căzut spre est, în partea aceea, spuse ea, râzând din nou. Băiat de prăvălie caraghios! Tot ce poți face e să te asiguri că o să primim toate ingredientele pentru budincă de orez.

— Și dacă o să-ți aduc steaua căzătoare? întrebă fără pic de seriozitate Tristran. Ce-o să-mi dai? Un sărut? Mâna ta? O să te măriți cu mine?

— Orice vrei, răspunse Victoria, amuzată.

— Juri? întrebă Tristran.

Parcurgeau ultima sută de yarzi către casa familiei Forester. În ferestre ardea lumina lămpilor, galbenă și portocalie.

— Bineînțeles, răspuse Victoria, zâmbind. Cărarea către ferma familiei Forester era numai noroi, transformat în mocirlă de picioarele cailor, vacilor, oilor și câinilor. Tristran Thorn se așeză în genunchi în – noroi, fără să-i pese de haină sau de pantalonii săi de lână.

— Foarte bine, spuse el. Atunci vântul bătu dinspre est.

— O să te părăsesc aici, doamna mea, spuse Tristran Thorn. Pentru că am treabă urgentă în est.

Se ridică, fără să-i pese de noroiul ce-i atârna de genunchi și de haină, făcu o plecăciune în fața fetei, apoi își ridică melonul.

Victoria Forester râse de băiatul de prăvălie slăbănog, râse mult, puternic și încântată, iar râsul ei subțire îl urmări pe Tristran până pe culmea dealului și dincolo de aceasta.

Tristran Thorn alergă tot drumul până acasă. Rugi de mure i se agățau de haine în timp ce fugea și o ramură îi dădu jos pălăria de pe cap.

Se împletici, cu răsuflarea tăiată și mort de oboseală, în bucătăria casei de pe Pajiștea dinspre Apus.

— Uite în ce stare ești! spuse mama sa. Tristran se mulțumi să-i zâmbească.

— Tristran? întrebă tatăl lui, care la treizeci și cinci de ani rămăsese încă înalt și plin de pistrui, deși în buclele lui de culoarea alunei apăruseră destule fire argintii. Mama ta vorbește cu tine. N-ai auzit-o?

— Vă cer iertare, tată și mamă, spuse Tristran, dar trebuie să părăsesc satul în noaptea asta. S-ar putea să lipsesc ceva timp.

— Ce prostie și ce neghiobie! zise Daisy Thorn. N-am mai auzit o asemenea aiureală!

Dar Dustan Thorn văzuse lucirea din ochii fiului său.

— Lasă-mă pe mine să discut cu el, îi spuse el nevastei sale. Aceasta se uită atentă la el, apoi dădu din cap.

— Foarte bine, spuse ea. Dar cine o să coasă haina băiatului?

Asta aş vrea să ştiu, zise ea şi ieşi în grabă din bucătărie.

Focul din bucătărie spumegă argintiu şi sclipi verde şi violet.

— Unde te duci? întrebă Dunstan.

— Spre est, răspuse fiul său.

Spre est. Tatăl dădu din cap. Existau două esturi – est, către comitatul vecin, prin pădure, şi Est, de cealaltă parte a zidului. Dunstan Thorn ştia fără să mai întrebe la care est se referise fiul său.

— Şi o să te întorci curând? întrebă tatăl.

Tristran rânji cu gura până la urechi.

— Bineînţeles, răspuse el.

— Foarte bine. Atunci e în regulă, spuse Dunstan şi-şi scarpină nasul. Te-ai gândit cum o să treci prin zid?. Tristran clătină din cap.

— Sunt convins că o să găsec o cale, zise el. Dacă-i nevoie, o să mă bat cu paznicii.

Tatăl se strâmbă.

— N-o să faci asta. Dacă ai fi fost tu de pază – sau eu? Nu-i nevoie să pătească nimeni nimic, spuse el şi-şi scarpină încă o dată latura nasului. Du-te şi pregăteşte-ţi traista, sărut-o pe mama ta de despărţire şi o să te conduc până-n sat.

Tristran îşi pregăti traista, mama să îi dădu şase mere roşii, coapte, o pâine de ţară şi o roată de brânză albă, ţărănească, pe care Tristran le puse în traistă. Doamna Thorn nu se uită la Tristran. Acesta o sărută pe obraz şi-şi luă rămas bun. Apoi se duse în sat cu tatăl său.

Tristran fusese prima oară de pază la zid când avusese şaisprezece ani. Primise o singură instrucţiune: sarcina paznicilor era să împiedice pe oricine, prin orice mijloace, să treacă prin deschizătura din zid, dacă venea dinspre sat. Dacă nu era posibil să-i împiedice pe doritori, atunci paznicii trebuiau să alarmeze satul, ca să primească ajutor.

În timp ce mergeau, Tristran se întreba ce avea tatăl lui în minte. Poate că ei doi ar fi putut să-i înfrângă pe paznici. Poate tatăl lui avea de gând să distragă atenția paznicilor, permițându-i să se strecoare... poate...

În timpul în care străbătuseră satul și ajunseseră la deschiderea din zid, Tristran își imaginase toate posibilitățile, cu excepția celei care avu loc.

În seara aceea, de gardă erau Harold Crutchbeck și domnul Bromios. Harold Crutchbeck era un tânăr viguros, cu câțiva ani mai mare decât Tristran. Era fiul morarului. Părul domnului Bromios era negru și creț, ochii îi erau verzi, iar zâmbetul îi era alb. Mirosea a struguri și a suc de struguri, a orz și a hamei.

Dunstan Thorn se duse la domnul Bromios și se opri în fața acestuia. Bătu din picioare, din cauza frigului serii.

— Bună seara, domnule Bromios. Bună seara, Harold, zise Dunstan.

— Bună seara, domnule Thorn, spuse Harold Crutchbeck.

— Bună seara, Dunstan, zise domnul Bromios. Sper că ești bine.

Dunstan mărturisi că așa era; apoi discutară despre vreme și fură de acord că o să fie rea pentru fermieri, pentru că, după cantitatea de ghindă și de boabe de tisă, se părea că va fi o iarnă rece și grea.

În timp ce-i asculta discutând, Tristran era gata să explodeze de enervare și frustrare, dar își mușcă limba și nu spuse nimic.

În cele din urmă, tatăl său spuse:

— Domnule Bromios, Harold, cred că-l cunoașteți amândoi pe fiul meu Tristran.

Tristran își ridică nervos melonul.

Apoi tatăl său spuse ceva ce el nu înțelese.

— Presupun că știți amândoi de unde vine, zise Dunstan Thorn.

Domnul Bromios dădu din cap, fără să spună nimic.

Harold Crutchbeck zise că auzise niște zvonuri, dar că nu lua niciodată în seamă nici jumătate din ce se spunea.

— E adevărat, spuse Dunstan. Și a venit timpul să se întoarcă.

— E vorba de o stea... începu Tristran să explice, dar tatăl său îi făcu semn să tacă.

Domnul Bromios își frecă barba și-și trecu mâna prin grămada de bucle negre.

— Foarte bine, spuse el, apoi se întoarse și-i spuse ceva în șoaptă lui Harold, ceva ce Tristran nu auzi.

Tatăl său îi vâri ceva rece în mina.

— Du-te, băiete. Du-te și adu-ți steaua, iar Domnul și toți îngerii Lui să fie cu tine.

Atunci domnul Bromios și Harold Crutchbeck, paznicii porții, se dădură la o parte, să-l lase să treacă.

Tristran merse prin deschizătură, având zidul de piatră în fiecare parte, și ajunse pe pajiștea din cealaltă parte a zidului.

Se întoarse și se uită la cei trei bărbați care stăteau în deschizătură și se întrebă de ce-i permisese să treacă.

Apoi, cu traista legănându-se într-o mină, cu obiectul pe care i-l dăduse tatăl său în cealaltă, Tristran Thorn urcă pantă domoală către pădure.

În timp ce mergea, frigul nopții se reduce, iar când ajunse în pădurea din vârful dealului, Tristran fu surprins să-și dea seama că lună strălucea jos, printr-un spațiu liber dintre copaci. Fu surprins pentru că luna apusese cu o oră în urmă. Și de două ori surprins, pentru că luna care apusese fusese o semilună subțire, argintie, iar luna care strălucea în fața sa era o lună plină uriașă, aurie, rotundă, luminoasă de o culoare profundă.

Lucrul cel rece din mâna sa zăngăni o dată: un zăngănit cristalin, ca al clopotelor dintr-o catedrală micuță de sticlă. Tristran deschise mina și o ridică în lumina lunii.

Era un ghiocel făcut din sticlă.

Un vânt rece izbi fața lui Tristan. Mirosea a izmă, a frunze de coacăze negre și a prune roșii, coapte. Iar grozăvia a ceea ce făcuse îl cuprinse pe Tristan Thorn. Mergea în Țara Zânelor, în căutarea unei stele căzătoare, fără să aibă idee cum poate găsi steaua și nici cum putea să rămână întreg și nevătămat în timp ce încerca s-o găsească. Se uită înapoi și avu impresia că vedea luminile din Satul Zidului, vălurindu-se și sclipind ca într-un miraj, dar încă atrăgătoare.

Și știi că dacă se întorcea, nimănui nu avea să-i mai pese de el – nici tatălui său, nici mamei sale, iar Victoria Forester nu avea să-i mai zâmbească atunci când avea să-l întâlnească și să-i spună „băiat de prăvălie”, adăugind că stelele, odată căzute, se dovedesc a fi greu de găsit.

Așa că se opri.

Se gândi la buzele Victoriei, la ochii ei cenușii, la sunetul râsului ei. Își îndreptă umerii și puse ghiocelul de cristal la butoniera de sus a hainei care rămăsese descheiată. Și, prea ignorant ea să fie speriat, prea tânăr ca să fie uimit, Tristan Thorn trecu dincolo de câmpurile pe care le cunoaștem...

... și pătrunse în Țara Zânelor.

Capitolul Trei

În care întâlnim alte persoane, multe dintre ele încă în viață, care sunt interesate de soarta stelei căzătoare

Castelul Stormhold⁴ fusese săpat în culmea muntelui Huon de către primul senior de Stormhold, care domnise la sfârșitul Primei Ere și la începutul Celei de-a Doua. Stăpânii ulteriori ai castelului îl extinseseră, îl îmbunătățiseră, excavaseră și făcuseră tuneluri, până când culmea inițială a muntelui ajunsese să zgârie cerul ca un fildeș sculptat cu ornamente al unui animal imens, cenușiu, din granit. Castelul în sine era cocoțat sus, spre cer, acolo unde se strâng norii de furtună înainte să coboare în aerul de mai jos, împrăștiind sub ei ploaie, fulgere și prăpăd.

Al optzeci și unulea senior de Stormhold zăcea pe moarte în camera sa care fusese săpată în partea cea mai de sus a muntelui, ca o gaură într-un dinte cariat. Căci există moarte în tărâmurile de dincolo de câmpurile despre care am mai vorbit.

Își chemase copiii lângă patul său, iar aceștia veniră, cei vii și cei morți, tremurând pe coridoarele friguroase de granit. Se strânseseră în jurul patului și așteptară respectuoși, cei vii în partea dreaptă, cei morți în stânga.

Patru dintre fii erau morți: Secundus, Quintus, Quartus și Sextus. Stăteau nemișcați, niște siluete cenușii, tăcute și fără de substanță.

Trei dintre fii rămăseseră în viață: Primus, Tertius și Septimus⁵.

⁴ Stormhold – Reazemul Furtunii (n. t.).

⁵ Numele celor șapte fii arată, după obiceiul roman, ordinea nașterii acestora, de la unu la șapte (n. t.).

Aceștia stăteau solizi, stânjeniți, în dreapta încăperii, mișcându-se de pe un picior pe altul, scărpinându-și obrajii și nasurile, de parcă le-ar fi fost rușine de repausul tăcut al fraților lor morți. Nu se uitau în cealaltă parte a camerei, către frații lor decedați, purtându-se – cât de bine puteau – de parcă în încăperea aceea rece, în care ferestrele erau găuri uriașe făcute în granit prin care bătea vântul, s-ar fi aflat doar ei și tatăl lor. Și fie din cauză că nu puteau să-și vadă frații morți, fie din cauză că-i omorâseră (fiecare câte unul, cu excepția lui Septimus care-i ucisese și pe Quintus și pe Sextus, otrăvindu-l pe primul cu o mâncare de țipari cu mirodenii, iar în al doilea caz respingând ingeniozitatea în favoarea eficienței și gravitației, se mulțumise pur și simplu să-l împingă pe Sextus în prăpastie, într-o noapte în care admirau o furtună cu fulgere ce avea loc departe, jos), preferau să-i ignore, iar tatăl lor nu știa dacă erau speriați de vinovăție, de revelație sau de fantome.

În sinea sa, cel de-al optzeci și unulea senior sperase că atunci când îi va veni sfârșitul, șase dintre cei șapte tineri seniori aveau să fie morți și doar unul singur în viață. Acesta ar fi devenit al optzeci și doilea senior de Stormhold și stăpân al Stâncilor înalte. La urma urmei, așa își câștigase și el titlul, cu șapte sute de ani în urmă.

Dar tinerii din ziua de azi erau niște fleșcăiți, fără pic de ambiție, fără vigoarea și energia pe care-și amintea că le avusese în zilele când fusese tânăr...

Cineva spunea ceva. Seniorul se sili să se concentreze.

— Tată, repetă Primus cu o voce dogită, suntem cu toții aici. Ce-o să faci cu noi?

Bătrânul se uită la el. Cu un șuierat slab trase un pic de aer rar, rece, în plămâni, apoi spuse cu un ton rece ca granitul:

— Sunt pe moarte. Curând îmi va veni vremea, iar voi îmi veți duce rămășițele adânc în munte, în Sala Strămoșilor, unde le veți

plasa – adică pe mine – în cea de-a optzeci și una gaură la care o să ajungeți, adică la prima care nu-i ocupată, și mă veți lăsa acolo. Dacă nu veți face asta, veți fi blestemați fiecare dintre voi, iar turnul din Stormhold se va cutremura și se va prăbuși.

Cei trei fii rămași în viață nu spuseră nimic. Dar dintre cei patru fii morți se ridică un murmur, poate de regret, pentru că rămășițele lor fuseseră hăpăite de vulturi sau cărate de râuri iuți, aruncate în cascade și duse până-n mare, deci nu aveau să se odihnească niciodată în Sala Strămoșilor.

— Acum să trecem la problema succesiunii. Vocea seniorului se scurse horcăind, ca un curent ce-i împins din niște foaie putrezite. Fiii săi în viață își ridicară capetele. Primus, cel mai mare, cu fire albe în barba-i deasă, castanie, cu nasul coroiat, cu ochii cenușii, părea plin de așteptări. Tertius, cu barbă roșie-aurie, cu ochii căprui închiși, părea prudent. Septimus, cu barbă neagră ce abia mijise, înalt și brunet, părea preocupat, dar el părea întotdeauna preocupat.

— Primus, du-te la fereastră.

Primus merse până la deschizătura din stânca și privi afară.

— Ce vezi?

— Nimic, sire. Văd cerul serii deasupra noastră și nori sub noi.

Bătrânul tremură sub blana de urs de munte care-l învelea.

— Tertius. Du-te la fereastră. Ce vezi?

— Nimic, tată. E așa cum ți-a spus Primus. Cerul serii atârna deasupra noastră, de culoarea unei vânătaii, iar norii acoperă ca un covor lumea de sub noi, cenușii și agitați.

Ochii bătrânului se răsuceau în figură sa precum ochii nebunești ai unei păsări de pradă.

— Septimus. Tu. Fereastră.

Septimus se duse la fereastră și rămase lângă frații săi mai mari, dar nu prea aproape de aceștia.

— Și tu? Ce vezi?

Septimus se uită afară, prin deschizătură. Vântul îl izbea amarnic în față, făcându-i ochii să-l usture și să lăcrimeze. O stea sclipi slab pe cerul indigo.

— Văd o stea, tată.

— Ahhh, șuieră cel de-al optzeci și unulea senior. Du-mă la fereastră.

Cei patru fii morți îl priviră cu tristețe, în timp ce cei trei fii în viață îl cărau spre fereastră. Bătrânul stătu în picioare – sau aproape stătu – lăsându-se cu greutate pe umerii lați ai copiilor săi, și privi cerul plumburiu.

Degetele sale, noduroase, ca niște surcele, se jucau cu topazul care atârna de un lanț greu de argint de la gâtul său. Lanțul se rupse ca o pânză de păianjen când bătrânul trase de el. Seniorul ținu topazul în mină, iar capetele lanțului de argint rupt se legănau.

Seniorii morți ai Stormholdului șoptiră între ei cu voci de morți, care sună ca zăpada ce cade: topazul era Puterea Stormholdului. Cine îl purta urma să fie stăpânul Stormholdului, dacă era din sângele familiei Stormhold. Căruia dintre fiii supraviețuitori avea să-i dea piatra cel de-al optzeci și unulea senior?

Fiii în viață nu ziseră nimic, dar se uitară plini de așteptare, respectiv prudent și preocupat (însă era o preocupare înșelătoare, preocuparea celui care se cațără pe o fațadă de stâncă și descoperă că nu poate să urce până la capăt doar când se află la jumătatea acesteia și nu mai există cale de întoarcere).

Bătrânul se desprinsese de fiii săi și rămase drept. Pentru o clipă fu seniorul de Stormhold care-i învinsese pe spiridușii din nord, în bătălia de la Cragland's Head; care zămislise opt copii – dintre care șapte băieți – cu trei neveste, care-și ucisese în luptă cei patru frați înainte să împlinească douăzeci de ani, cu toate că fratele său

cel mai mare avea de aproape cinci ori vârsta sa și era un războinic puternic și renumit. Bărbatul acela ridică topazul și spuse patru vorbe într-o limbă dispărută de mult, cuvinte care plutiră în aer ca sunetele unui gong imens din bronz.

Apoi aruncă piatra în aer. Frații în viață își ținură răsuflarea, în timp ce piatra se arcui către nori. Atinse ceea ce părea a fi zenitul curbei, apoi, sfidând orice rațiune, continuă să se înalțe în aer.

Acum pe cer sclipeau și alte stele.

— Celui care regăsește piatră care este Puterea Stormholdului, îi dau binecuvântarea și stăpânirea Stormholdului și a tuturor domeniilor dependente de acesta, spuse cel de-al optzeci și unulea senior, iar vocea să își pierdu puterea în timp ce vorbea, până când ajunsese din nou glasul scârțâit al unui om bătrân, bătrân, glas care semăna cu vântul ce bate printr-o casă părăsită.

Frații – vii sau morți – se uitară după piatră. Aceasta căzu în cer până când dispăru din vedere.

— Trebuie să capturăm vulturi și să-i înhăăm, ca să ne ducă în ceruri? Întrebă Tertius, mirat și supărat.

Tatăl său nu spuse nimic. Lumina zilei scăzu, iar stelele atârnav deasupra lor, nenumărate în măreția lor. O stea căzu.

Tertius își spuse – deși nu era sigur – că era prima stea a serii, cea pe care o observase fratele lui, Septimus.

Stea căzu, o dungă de lumină, prin cerul nopții, căzu undeva spre sud-vest de ei.

— Acolo, șopti al optzeci și unulea senior, apoi căzu pe podeaua de piatră a camerei sale și nu mai respiră.

Primus se scarpină în barbă și se uită în jos, spre făptura ghemuită.

— Mai că-mi vine să împing pe fereastră cadavrul ticălosului bătrân. Ce-a fost toată idioțenia asta?

— Mai bine renunță, zise Tertius. Nu vrem să vedem Stormholdul cutremurându-se și prăbușindu-se. Nici să fim

blestemați din cauza asta. Mai bine să-l punem în Sala Strămoșilor.

Primul înhață trupul tatălui său și-l duse pe blănurile din pat.

— Trebuie să spunem oamenilor că a murit, zise el. Cei patru frați morți se strânseseră în jurul lui Septimus, lângă fereastră.

— La ce crezi că se gândește? Îl întrebă Quintus pe Sextus.

— Se întrebă unde a căzut piatra și cum să ajungă primul la ea, răspunse Sextus, amintindu-și căderea sa pe stânci și în eternitate.

— Sper al naibii de mult să fie așa, zise răposatul senior de Stormhold celor patru fii morți ai săi.

Dar cei trei fii care nu muriseră încă nu auziră nimic.

O întrebare de felul „Cât de mare e Țara Zânelor?” nu poate primi un răspuns simplu.

La urma urmei, Țara Zânelor nu-i o țară, un principat sau un domeniu. Hărțile Țării Zânelor nu-s sigure și nu te poți bizui pe ele.

Noi vorbim despre regi și regine ale Țării Zânelor așa cum vorbim despre regii și reginele Angliei. Dar Țara Zânelor este mai mare decât Anglia, este mai mare decât lumea (pentru că, de la începutul vremurilor încoace, fiecare teren care a fost exclus de pe hartă de către exploratori și de către cei curajoși care au dovedit că așa ceva nu există, și-a găsit refugiu în Țara Zânelor, așa că acum, când scriem aceste lucruri, Țara Zânelor este cu adevărat un loc uriaș care conține toate soiurile de peisaje și de terenuri.) *Aici sunt dragoni* cu adevărat. Și grifoni, wiverni⁶, hippogrifi⁷, vasilișci și hidre. Există și toate soiurile de animale mai familiare, pisici

⁶ Monstru legendar, o reptilă cu aripi, care se deosebește de dragon prin faptul că nu scuipă foc (n. t.).

⁷ Monstru legendar, cu trup de cal, cap, gheare și aripi de vultur (n. t.).

tandre și distanțe, câini nobli și lași, lupi și vulpi, vulturi și urși.

În mijlocul pădurii, care-i atât de adâncă și de deasă că-i aproape un codru, se află o căsuță, construită din paie, lemne și tencuită cu lut cenușiu, care are un aspect respingător. O colivie, cu o păsărică galbenă pe o stinghie, se află în fața casei. Pasărea nu cânta, ci stă tăcută și îmbufnata, cu penele zburlite. Cocioaba are o ușă, de pe care s-a jupuit vopseaua, cândva albă.

Interiorul căsuței constă dintr-o singură încăpere, neîmpărțită. Carne și cârnați afumați atârna de grinzi, împreună cu un cadavru uscat de crocodil. Un foc de turbă arde, scoțând fum, într-un cămin mare, de lângă un perete, iar fumul iese prin coșul aflat mult deasupra. Există trei pături pe trei paturi întinse – unul mare și vechi, celelalte două mici, cât niște țărți pe rotile.

Există și ustensile de gătit și, într-un colț, o cușcă mare de lemn, de obicei goală. Ferestrele sunt prea murdare ca să se vadă prin ele și peste tot se întinde un strat gros de praf uleios.

Singurul lucru curat din casă este o oglindă de sticlă neagră, rezemată de un perete, înaltă cât un bărbat solid și lată cât o ușă de biserică.

Casa aparține unui grup de trei femei în vârstă. Dorm cu rândul în patul cel mare, tot cu rândul gătesc, pun capcane în pădure ca să prindă animale mici, cară apă din puțul adânc din spatele casei.

Cele trei femei vorbesc puțin.

În căsuță mai sunt trei femei. Acestea sunt zvelte, brunete și amuzante. Sala în care locuiesc e de câteva ori mai mare decât colibă. Podeaua acestora e din onix, iar coloanele din obsidian. În spatele acestora se află o curte, neacoperită, iar stelele atârna pe cerul negru de deasupra. În curte curge o fântână, apa rostogolindu-se și căzând dintr-o statuie a unei sirene în extaz, cu gura larg deschisă. Apă limpede, neagră, curge din gura ei în bazinul de dedesubt, în care licăresc și tremură stelele.

Cele trei femei și sala lor se află în oglinda cea neagră.

Cele trei bătrâne sunt lilime – reginele vrăjitoarelor – și-s singure în pădure.

Cele trei femei din oglindă sunt tot lilime, dar nimeni nu știe dacă acestea sunt succesoarele bătrânelor sau umbrele acestora, nici dacă numai casa țărănească din pădure este adevărată sau dacă lilimele locuiesc într-o Bală neagră, cu o fântână în formă de sirenă care curge într-o curte cu stele. Doar lilimele știu adevărul.

În ziua aceea, o babă veni din pădure aducând o hermelină ce avea o pată roșie la gât.

Baba puse animalul pe un fund de tocat plin de praf și luă un cuțit ascuțit. Tăie în jurul labelor și gâtului, apoi, cu o mână murdară, trase pielea de pe făptură ca și cum ar fi scos pijamaua unui copil, apoi aruncă ființa goală pe bucata de lemn pentru tocat.

— Măruntaiele? Întrebă ea, cu o voce tremurătoare. Cea mai măruntă, mai bătrână și mai ciufulită dintre femei se legănă pe un balansoar și zise:

— Și asta.

Prima bătrâna apucă hermelina de cap și o spintecă de la gât la pânțele. Măruntaiele căzură pe fundul de tocat, roșii, purpurii și de culoarea prunei, intestine și organe vitale ce arătau ca niște giuvaieruri umede pe lemnul plin de praf.

Femeia țipă strident:

— Vino iute! Vino iute!

Apoi împunse ușor cu cuțitul în mațele hermelinei și mai țipă o dată.

Cotoroața din balansoar se ridică în picioare (În oglindă, o femeie brunetă se întinse și se ridică de pe canapeaua ei.) Ultima bătrâna, care se întorcea de afară, se grăbi cât putu să vină din pădure.

— Ce-i? Întrebă ea. Ce s-a întâmplat?

(În oglindă, o a treia tânăra se alătură primelor două. Avea sâni mici și ridicați, iar ochii ei erau negri.).

— Priviți, gesticula prima bătrâna, arătând cu cuțitul. Ochii lor aveau cenușiu lipsit de culoare al vârstei foarte avansate. Bătrânele se holbară la organele de pe bucata de lemn.

— În sfârșit, spuse una dintre ele.

— Tocmai la timp, zise alta.

— Atunci care dintre noi o să o găsească? Întrebă a treia.

Cele trei femei închiseră ochii și trei mâini bătrâne se înfipseră în măruntaiele de hermelină de pe fundul de tocat.

O mina bătrâna se deschise.

— Am un rinichi.

— Am ficatul său.

A treia mână se deschise. Aparținea celei mai vârstnice dintre lilime.

— Am inima sa, zise ea, triumfătoare.

— Cum o să călătorești?

— Cu căruța noastră cea veche, trasă de ce-o să găsec la răspântia de drumuri.

— Ai nevoie de câțiva ani.

Femeia cea mai bătrâna dădu din cap.

Cea mai tânără, cea care venise de afară, se duse chinuitor de încet până la un scrin înalt și rablagit. Se aplecă asupra acestuia. Scoase o cutie de fier ruginită din sertarul cel mai de jos și o duse surorilor sale. Cutia era legată cu trei bucăți de sfoară veche, fiecare legată cu un nod diferit. Bătrânele dezlegară câte o bucată de sfoară, apoi cea care adusese cutia săltă capacul.

În fundul cutiei sclipi ceva auriu.

— N-a rămas mult, oftă cea mai tânără dintre lilime, care fusese bătrâna pe când pădurea în care locuiau se afla încă sub mare.

— E foarte bine că am găsit una nouă, nu-i așa? Spuse cea mai bătrână, iar apoi vârî în cutie o mână ca o gheară.

Ceva auriu încercă să scape de mâna ei, dar bătrâna îl prinse, zbătându-se și sclipind, apoi deschise gura și aruncă lucrul acela în ea.

(În oglindă, cele trei femei priveau.).

Avu loc un tremur și o zguduire în centrul tuturor lucrurilor.

(Acum din oglindă neagră priveau două femei.).

În colibă, două bătrâne se uitau, cu un amestec de invidie și de speranță pe figură, la o femeie înaltă, frumoasă, cu păr negru, cu ochi negri și cu buze roșii, roșii...

— Vai, ce murdar e locul ăsta! Exclamă ea.

Apoi se duse către pat. Alături de acesta se afla un cufăr mare de lemn, acoperit cu o tapiserie decolorată. Femeia trase tapiseria și deschise cufărul, apoi scotoci în el.

— Gata! Zise ea, scoțând o rochie stacojie.

O întinse pe pat, după care își scoase zdrențele și cărpele pe care le purtase ca bătrâna.

Cele două surori se uitară pofticioase la trupul ei gol.

— Când o să mă întorc cu inima ei, o să avem toate ani din belșug, zise ea, uitându-se cu scârba la bărbiile păroase ale surorilor sale și la ochii lor adânciți în orbite, își puse o brățară stacojie la încheietură, o brățară în forma unui șarpe mic cu coada între fălci.

— O stea, spuse una dintre surorile ei.

— O stea, îi ținu isonul a doua.

— Exact, spuse regina vrăjitoare, punându-și un cerc de argint pe cap. Prima în două sute de ani. Și am s-o aduc la noi.

Își linse buzele stacojii cu o limbă de-un roșu-intens.

— O stea căzătoare, zise ea.

Era noapte în luminișul de lângă baltă, iar cerul era pătat de stele nenumărate.

Licurici luceau pe frunzele arțarilor, în ferigi și în aluni, pâlpâind ca luminile unui oraș bizar, îndepărtat. O vidră plescăi în

izvorul care alimenta baltă. O familie de hermeline se vâluri, croindu-și drum spre apă, ca să bea. Un șoarece de câmp găsi o alună căzută și începu să muște din coaja tare cu dinții săi din față, ascuțiți, care creșteau mereu. Ronțăia nu pentru că-i era foame, ci pentru că era un prinț care fusese vrăjit și care nu-și putea recâștiga forma exterioară decât dacă ronțăia Nuca înțelepciunii. Dar emoția îl făcu neglijent și doar umbra care acoperi lumina lunii îl avertiză de coborârea unei bufnițe cenușii mari, care prinse șoarecele în ghearele-i ascuțite și se ridică iarăși în noapte.

Șoarecele scăpă nucă, aceasta căzu în pârâu și fu purtată mai departe, apoi fu înghițită de un somon. Bufnița hăpăi șoricelul din două înghițituri, iar codița acestuia îi rămase atârând de cioc, ca un șiret de gheată. Ceva puful și mormăi în timp ce trecea prin desiș – *un bursuc* – își zise bufnița (care ea însăși fusese vrăjită și nu-și putea recăpăta forma adevărată decât dacă mânca un șoarece care ronțăise Nuca înțelepciunii), *sau poate un urs mic*.

Frunzele foșniră, apa clipoci, iar luminișul se umplu cu lumină care venea de sus, o lumină curată, albă, care devenea tot mai strălucitoare. Bufnița o văzu reflectată în baltă, o chestie arzătoare, lucitoare, de lumină pură, atât de strălucitoare încât bufnița își luă zborul și se duse în altă parte a pădurii. Făpturile sălbatice se uitau îngrozite la vâlvătaie.

La început, lumina din cer nu fu mai mare decât luna, apoi păru mai întinsă, infinit mai întinsă, iar întreaga dumbravă tremură și se zgudui, toate făpturile își ținură răsuflarea, licuricii străluciră mai puternic decât străluciseră în viața lor, fiecare fiind convins că de data; *asta* era vorba de dragoste adevărată, dar fără nici un folos... Iar apoi...

Se auzi un trosnet, puternic ca o împușcătură, iar lumina care umpluse dumbrava dispăru.

Sau aproape dispăru. Rămase o licărire slabă, care | pulsa în mijlocul aluniișului, de parcă acolo ar fi sclipit un norișor de stele.

Apoi se auzi o voce, limpede și subțire, o voce de femeie, care zise:

— Vai!

După care, foarte calmă, adăugă:

— Futu-i!

Apoi mai spuse o dată:

— Vai!

După care nu mai spuse nimic, iar în luminiș se așternu tăcerea.

Capitolul Patru

„Pot să ajung acolo cât arde o lumânare?”

Octombrie se îndepărta cu fiecare pas pe care-l făcea Tristan. Acesta avea impresia că mergea vara. În pădure era o cărare, cu un gard viu într-o parte, iar băiatul urmă cărarea. Mult deasupra sa, stelele sclipeau și străluceau, iar luna plină lucea galben-aurie, având culoarea grâului copt. La lumina lunii, Tristan zări în gardul viu flori de măceș.

Îl cuprinsese somnul. Un timp, se strădui să rămână treaz, apoi își scoase haina, își puse jos traista – o traistă mare de piele, de felul celor care peste vreo douăzeci de ani vor deveni cunoscute drept tolbe Gladstone – își puse capul pe traistă și se acoperi cu haina.

Se uită la stele: acestea îi părură a fi dansatoare, mândre și grațioase, care executau un dans de-o complexitate infinită. Își imagină că poate să zărească figurile stelelor. Acestea erau palide și zâmbeau cu blândețe, de parcă petrecuseră prea mult timp deasupra lumii, privind strădania, bucuria și durerea oamenilor de sub ele, și nu se puteau împiedica să nu se amuze de fiecare dată când un omuleț se credea centrul universului – așa cum facem fiecare dintre noi.

Tristan își dădu seama că visează când se pomeni mergând în dormitorul său, care era în același timp încăperea școlii din Satul Zidului. Iar domnișoara Cherry bătea în tablă și-i rugă să facă liniște, iar Tristan se uită la tăblița sa, să vadă despre ce lecție era vorba, dar nu putu să citească ce scrisese pe ea. Apoi domnișoara Cherry, care semăna atât de mult cu mama lui, încât Tristan fu uimit că nu-și dăduse seama până atunci că era vorba de aceeași

persoană, îl puse pe Tristan să spună întregii clase anii în care domniseră toți regii și reginele Angliei...:

— Scuză-mă, spuse o voce slabă și răgușită în urechea lui, dar n-ai vrea să visezi ceva mai liniștit? Visul tău se întinde peste visele mele și niciodată n-am putut să sufăr datele istorice. N-am reușit să trec de Wiliam Cuceritorul, 1066, și-s gata să dau așa ceva pe un șoarece care dansează.

— Mmmm? zise Tristan.

— Fii mai potolit, zise vocea. Dacă nu te superi.

— Scuze, spuse Tristan, iar visele sale care urmară fură despre întuneric.

— Micul dejun, spuse o voce lângă urechea sa. Ciuperci prăjite în unt, cu usturoi sălbatic.

Tristan deschise ochii: lumina zilei strălucea prin gardul viu de măceș vopsind iarba în verde și auriu. Ceva mirosea că raiul.

Un vas de tablă fusese așezat lângă el.

— Mâncare sărăcăcioasă, spuse vocea. Mâncare de țară. Nu așa cum obișnuiesc cei de neam, dar cei ca mine prețuiesc o ciopearcă bună.

Tristan clipi, întinse mâna în castronul de tablă și luă între arătător și degetul mare o ciupercă zdravănă. Frigea. Tristan mușcă atent, simți zeama curgându-i în gură. Era lucrul cel mai bun pe care-l mâncase vreodată și spuse acest lucru, după ce mestecă și înghiți ce avea în gură.

— Drăguț din partea ta, spuse siluetă micuță care stătea în cealaltă parte a focului care trosnea și scotea scânteii în aerul dimineții. Drăguț din partea ta. Dar *tu* știi, știu și *eu* că-i doar o ciopearcă de câmp prăjită, nu ceva mai potrivit...

— Mai sunt? Întrebă Tristan, dându-și seama cât de flămând era; uneori, un pic de hrană are un asemenea efect.

— Ah, ce înseamnă educația, zise silueta cea micuță, care purta o pălărie mare, pleoștită, și o haină mare, lăbărțată. *Mai sunt?* Zice

el, de parcă ar fi ouă de prepeliță umplute, gazelă afumată și trufe, nu doar o ciopearcă, o chestie care are un gust cam ca al unei făpturi moarte de-o săptămână și de care o pisică nu s-ar atinge.

Educație.

— Dar eu aș dori cu adevărat încă o ciupercă, zise Tristan. Dacă nu-i cu supărare.

Omulețul – dacă era om, ceea ce lui Tristan i se păru puțin probabil – oftă morocănos, se întinse spre tigaia ce sfârâia pe foc și pescui cu cuțitul său două ciuperci mari, pe care le puse în castronul de tablă al lui Tristan.

Tristan suflă în ele, apoi le mânca, folosindu-și degetele.

— Uită-te la tine, zise persoana cea mică și păroasă, având în glas un amestec de mândrie și posomoreală, mănânci ciopearcile astea de parcă ți-ar plăcea, de parcă n-ai băga în gură rumeguș și lemn mâncat de carii.

Tristan își linse degetele și-și asigură binefăcătorul că fuseseră cele mai gustoase ciuperci pe care avusese privilegiul de a le mânca vreodată.

— Asta spui acum, zise gazda sa morocănoasă, dar n-o să mai spui același lucru peste o oră. Fără îndoială că ei nu vor fi de acord cu tine, precum nevasta pescarului care n-a fost de acord cu soțul ei cel tânăr în ceea ce privește sirena. Iar asta se va auzi din Garamond până-n Stormhold. Ce limbaj! Mi se albăstresc urechile când îl aud! Zise micul personaj păros, apoi oftă din greu. Dacă tot vorbim de pântec, o să am grijă de al meu ducându-mă în spatele copacului de colo. Vrei să-mi faci deosebita onoare să-mi păzești pachetul ăsta? Ți-aș fi recunoscător.

— Sigur, răspuse politicos Tristan.

Micul omuleț păros dispăru în spatele unui stejar. Tristan auzi câteva gâfâituri, apoi noul său prieten reapăru și spuse:

— Gata. Am cunoscut un om din Paphlagonia care înghițea un șarpe în fiecare dimineață, când se trezea. Obișnuia să spună că

era sigur că nu i se putea întâmpla ceva mai rău toată ziua. Numai că l-au făcut să înghită un castron de miriapozi păroși, înainte să-l spânzure, așa că se pare că afirmația sa fusese un pic exagerată.

Tristran își ceru scuze. Urină lingă stejar, în apropierea căruia se afla o mică movilă de excremente, care cu siguranță nu fuseseră produse de un om. Arătau ca niște bălegar de căprioară sau ca niște căcăreze de iepure.

— Mă numesc Tristran Thorn, spuse el când se întoarse.

Tovarășul său de mic-dejun strânsese masa de dimineață – foc, tigare și restul – și o făcuse să dispară în sacul său. Își scoase pălăria, o strânse la piept și se uită la Tristran.

— Încântat, zise el, apoi lovi în sacul său; pe acesta scria: ÎNCÂNTAT, VRĂJIT, FERMECAT ȘI AMEȚIT. Obişnuiam să fiu amețit, mărturisi el, dar știi cum merg lucrurile.

Apoi porni pe cărare. Tristran se luă după el.

— Hei! Strigă Tristran. Nu vrei să încetinești? Pentru că în ciuda sacului imens (care-i aminti lui Tristran de povara Creștinului, din *Călătoria pelerinului*⁸, o carte din care domnișoara Cherry le citea în fiecare luni dimineața, spunându-le că era o carte bună, cu toate că fusese scrisă de un cârpaci), omulețul – se numea oare încântat? – Se îndepărta de el iute, ca o veveriță ce urcă într-un copac.

Făptura cea mică se grăbi să se întoarcă:

— S-a întâmplat ceva? Întrebă ea.

— Nu pot să țin pasul, mărturisi Tristran. Mergi amețitor de iute.

Omulețul cel păros încetini.

— Cer scuze, zise el, în timp ce Tristran alerga după el. Am fost singur atât de mult timp, că m-am obișnuit cu ritmul meu.

⁸ Pilgrim's Progress – roman religios alegoric, scris de John Bunyan, publicat în 1675 (n. t.).

Merseră alături, în lumina auriu-verzuie a soarelui ce trecea printre frunzele proaspăt deschise. Era o lumină pe care Tristan o remarcase, caracteristică primăverii. Se întrebă dacă lăsaseră și vara în urmă, așa cum se întâmplase cu luna octombrie. Din timp în timp, Tristan remarca o pată de culoare într-un copac sau într-un tufiș, iar omulețul cel păros spunea ceva de genul „Rege pescar. Domnul Șoim, i se spunea. Pasăre frumoasă.” sau „Colibri purpuriu. Bea nectar din flori. Dă târcoale.” sau „Capele roșii. Se țin deoparte, dar nu-i privi cu atenție, nici nu le căuta pricină, fiindcă o să dai de necaz cu ticăloșii ăștia”.

Se opriră lângă un pârâu ca să-și mănânce prânzul. Tristan oferi pâinea de țară, merele roșii, coapte, și roata de brânză – tare, iute și sfărâmicioasă – pe care i le dăduse mama sa. Și cu toate că omulețul se uitase la ele bănuitor, le hăpăi și-și linse firimiturile din barbă și de pe degete, apoi mestecă zgomotos un măr. După aceea umplu o oală din pârâu și o fierse pentru ceai.

— Ce-ar fi să-mi spui după ce umbli? Spuse omulețul păros când se așezară pe pământ și-și băură ceaiul.

Tristan se gândi un timp, apoi zise:

— Vin din Satul Zidului, unde locuiește o tânără doamnă numită Victoria Forester, care n-are pereche printre femei, iar ei și numai ei i-am dăruit inima mea. Fața ei este...

— Alcătuită din bucăți obișnuite? Întrebă făptura cea micuță. Ochii? Nasul? Dinții? Toate sunt obișnuite?

— Bineînțeles.

— Atunci poți să treci peste partea asta, zise omulețul cel păros. O să considerăm că ai spus-o. Și ce prostie te-a pus această tânără doamnă să faci?

Tristan puse jos cana de lemn în care avea ceaiul și se ridică ofensat.

— Ce te-a făcut să-ți imaginezi, întrebă el cu un ton pe care-l credea mândru și disprețuitor, că iubita mea m-a trimis într-o

expediție prostească?

Omulețul îl privi cu ochi ca niște mărgele de smoală.

— Pentru că-i singurul motiv pentru care un flăcău ca tine ar fi atât de tâmpit încât să treacă granița în Țara Zânelor. Singurii care vin aici din lumea ta sunt menestrelii, îndrăgostiții și nebunii. Și tu nu pari a fi menestrel, pentru că ești – scuză-mă că-ți spun asta, băiete, dar aceasta-i adevărul – banal ca o fărâmă de brânză. Deci, după părerea mea, e vorba de dragoste.

— Pentru că, proclamă Tristran, orice îndrăgostit este în sufletul său un menestrel și un nebun în mintea sa.

— Serios? Zise omulețul, îndoindu-se. N-am remarcat niciodată asta. Deci există o tânără doamnă. Te-a trimis aici să-ți cauți norocul? E un lucru foarte răspândit. Îi trimiți pe tineri să umble peste tot, căutând o grămadă de aur, pe care un căpcăun sau un wyrm⁹ sărman l-a strâns chinuindu-se sute de ani.

— Nu, nu caut avere. E mai mult o promisiune pe care am făcut-o acestei doamne. Eu... noi discutăm și eu i-am promis tot felul de lucruri, am văzut căzând o stea și i-am promis să i-o aduc. Iar steaua a căzut... spuse el, dând din mână către un șir de munți ce se afla în direcția răsăritului, în partea aia.

Omulețul cel păros se scărpinga în barbă. Sau în bot. La fel de bine se putea ca acolo să fi fost botul său.

— Știi ce aș face eu?

— Nu, spuse Tristran, plin de speranță. Ce? Omulețul își șterse nasul.

— I-aș zice să se ducă dracului și aș căuta altă fată, una care să mă sărute fără să-mi ceară câte-n lună și în stele. Trebuie să găsești una. În lumea din care vii nu poți să arunci o piatră fără să pice peste o fată.

— Nu *există* ale fete, spuse Tristran, sigur de spusele sale.

⁹ Dragon sau șarpe mitic (n. t.).

Omulețul pufni, apoi cei doi își strânseră lucrurile și plecară împreună.

— Vorbeai serios? Întrebă omulețul. Despre steaua căzătoare.

— Da, răspuse Tristan.

— În locul tău n-aș pomeni de asta, spuse omulețul. Există unii care ar manifesta un interes nesănătos față de o asemenea informație. Mai bine să-ți ții gura. Dar să nu minți niciodată.

— Atunci ce să spun?

— De exemplu, dacă te întreabă de unde vii, să răspunzi „Din urma mea” și dacă te întreabă unde te duci, să spui „Tot înainte”.

— Am priceput, zise Tristan.

Cărarea pe care mergeau deveni tot mai greu de distins. Un vânt rece ciufuli părul lui Tristan, iar acesta tremură. Cărarea îi duse într-o pădure verde de mesteceni albi, subțiri.

— Crezi că-i departe până la stea? Întrebă Tristan.

— Câte mile sunt până-n Babilon? Zise retoric omulețul. Pădurea asta n-a fost aici ultima oară când am fost pe drumul ăsta, adăugă el.

— *Câte mile sunt până-n Babilon*, recită Tristan pentru sine, în timp ce mergeau prin pădurea verde.

Trei mile întregi și încă zece.

Pot să ajung acolo cât arde-o lumânare?

Da, te duci și te poți întoarce

Dacă ai picioarele ușoare

Poți ajunge cât arde-o lumânare.

— Da, ăsta e, spuse omulețul cel păros, dând din cap de parcă ar fi fost preocupat sau un pic nervos.

— E doar un cântec pentru copii, zise Tristan.

— Doar unul pentru copii? Există unii din partea asta a zidului care ar da truda pe șapte ani pentru glumița asta. Iar acolo de

unde vîi o mormăiți pruncilor, împreună cu „Rock-a-Bye-Baby” sau „Rub-a-Dub-Dub”¹⁰, fără să vă pese... Ți-e frig, băiete?

— Dacă ai adus vorba, da, mi-e puțin cam frig.

— Uită-te în jur. Vezi vreo cărare?

Tristran clipi. Pădurea cenușie sorbea lumina, culoarea și distanța. Crezuse că urmaseră o cărare, dar acum, când încercă să vadă cărarea, aceasta se cutremură și dispăru, ca o iluzie optică. Luase copacul *ăla*, copacul *ăla* și piatra *aia* drept semne ale cărării... dar nu exista nici o cărare, doar beznă, crepuscul și copaci albi.

— Acum am încurcat-o, zise omul cel păros, cu glas pierit.

— Trebuie să fugim? Întrebă Tristran, își scoase melonul și-l ținu în fața sa.

Omulețul clătină din cap.

— Nu folosește la nimic. Am căzut în capcană și o să rămânem în ea, chiar dacă am alerga.

Se duse la copacul cel mai apropiat, un trunchi de copac înalt, alb, ca un mesteacăn, și-i trase un șut zdravăn. Căzură câteva frunze uscate, apoi dintre ramuri pică un lucru alb care se izbi de pământ cu un sunet sec, slab.

Tristran se apropie și privi în jos: era scheletul unei păsări, curat, alb și uscat. Omulețul se cutremură.

— Aș putea să fac rocada, îi spuse el lui Tristran, dar nu există nimeni cu care să pot face rocada și care să fie aici într-o situație mai bună decât noi... Nu se poate scăpa în zbor, dacă ținem seama de chestia *asta*, spuse el, atingând scheletul cu un picior ca o labă. Iar felul vostru de oameni n-a învățat niciodată să facă vizuini – nu că asta ar folosi la ceva...

— Poate ar trebui să ne înarmăm, zise Tristran.

— Să ne înarmăm?

¹⁰ Cântece englezești pentru copii, de prin secolul XIV (n. t.).

— Înainte să vină.

— Înainte să vină? Dar sunt aici, prostule! Sunt copacii. Suntem într-o pădure veștejită.

— Pădure veștejită?

— E vina mea. Trebuia să fiu mai atent încotro mergem. Acum n-o să-ți găsești niciodată steaua, iar eu n-o să-mi primesc niciodată marfa. Într-o zi, alt amărât rătăcit prin pădure ne va găsi scheletele curățate, și asta va fi totul.

Tristran se uită la el. În întuneric, i se păru că arborii se îngrămădiseră, că erau mai deși, cu toate că nu văzuse nimic mișcându-se. Se întrebă dacă omulețul se țicnise sau începuse să aibă vedenii.

Ceva îl împunse în mâna stângă. Se izbi peste ea, așteptându-se să vadă o insectă. Se uită în jos și văzu o frunză de-un galben-deschis. Frunza căzu pe pământ cu un foșnet. Tristran văzu că pe dosul palmei avea o dungă roșie din care curgea sânge. Pădurea fremăta în jurul lor.

— Putem face ceva? Întrebă Tristran.

— Nu-mi vine nimic în minte. Dacă am ști unde-i cărarea cea adevărată... nici măcar o pădure veștedă nu poate distruge cărarea cea adevărată. Poate doar s-o ascundă de noi, să ne amăgească, făcându-ne s-o părăsim...

Omulețul dădu din umeri și oftă. Tristran ridică mâna și-și frecă fruntea.

— Eu... eu știu unde-i cărarea, spuse el și arătă cu mâna. E în partea asta.

Ochii ca niște mărgele negre ai omulețului sclipiră:

— Ești sigur?

— Da, domnule. Pe lângă cadavrul ăla, un pic la dreapta. Acolo-i cărarea.

— De unde știi?

— Știu, îi răspunse Tristran.

— Bine. Să mergem!

Iar omulețul își luă povara și începu să alerge, suficient de încet pentru ca Tristran să se poată ține după el cu inima bătându-i puternic, gâfâind și cu traista legănându-se, bălăngănindu-se și încurcându-i-se între picioare.

— Nu! Nu în partea aia! La stânga! Răcni Tristran. Ramurile și mă răcînii le agățau și le rupeau hainele.

Cei doi goniră în tăcere.

Copacii păreau a se fi așezat astfel încât să formeze un zid. Peste ei curgea un vârtej de frunze care înțepau și produceau răni usturătoare atunci când atingeau pielea lui Tristran, îi tăiau și-i spintecau hainele. Băiatul urcă spre culme, izbind frunzele cu mâna sa liberă, lovind crengile și rămurelele cu traistă.

Tăcerea fu întreruptă de un văicărit. Cel care se văita era omulețul cel păros. Se oprise, își dăduse capul pe spate și începuse să urle către cer.

— Vino-ți în fire! Zise Tristran. Aproape am ajuns. Apucă mâna liberă a omulețului cu mâna sa, care era mai mare, și-l trase înainte.

Și apoi se pomeniră stând pe cărarea cea adevărată: o fâșie de teren înierbat, verde, care trecea prin pădurea cenușie.

— Suntem în siguranță aici? Întrebă Tristran, gâfâind și uitându-se cu teamă în jur.

— Suntem în siguranță, cât timp rămânem pe cărare, spuse omulețul cel păros, apoi își lăsă jos povara, se așeză pe iarba din cărare și se uită la copacii din jurul lor.

Arborii cei albi se clătinară, deși nu bătea vântul, iar lui Tristran i se păru că tremurau de furie.

Tovarășul său se înfiora, trecându-și degetele sale păroase prin iarba verde, mângâind-o. Apoi se uită la Tristran.

— Presupun că n-ai la tine ceva de genul unei sticle cu o băutură spirtoasă. Sau, din întâmplare, o oală cu ceai fierbinte,

dulce...

— Nu, n-am, răspunse Tristan.

Omulețul pufni și umblă la încuietoearea bagajului său imens.

— Întoarce-te, îi spuse el lui Tristan. Să nu te uiți. Tristan se întoarse.

Se auzi zgomot de scotocit. Apoi sunetul unui lacăt încuiat, apoi:

— Poți să te întorci, dacă vrei.

Omulețul ținea în mână o sticlă smălțuită. Trăgea zadarnic de dop.

— Hmm. Mă lași să te ajut? Îi propuse Tristan, sperând că omulețul cel păros n-o să se simtă jignit de cererea sa.

Nu avusese motive de îngrijorare, pentru că tovarășul său îi vâri sticla în mina.

— Bine, zise el. Tu ai degete potrivite pentru așa ceva.

Tristan trase și scoase dopul clondirului. Simți miros de ceva amețitor, ca de miere amestecată cu fum de lemn și cuișoare. Dădu sticla înapoi omulețului.

— E o crimă să bei ceva atât de deosebit și de bun direct din sticlă, spuse omulețul cel păros.

Își dezlegă cănuța de lemn de la brâu și turnă în ea, tremurând, o cantitate mică de lichid chihlimburiu. O miroși, o sorbi, apoi zâmbi, arătându-și dinții mici, ascuțiți.

— Aaaahhhh! Așa-i mai bine. Apoi îi dădu cana lui Tristan.

— Bea încet, zise el. Sticla asta prețuiește o sumă regească. M-a costat două diamante alb-albăstrii, o pasăre mecanică ce cânta și un solz de dragon.

Tristan sorbi băutura. Îl încălzi până-n vârful picioarelor și-l făcu să se simtă de parcă ar fi avut capul plin cu bule mititele.

— E bun, da? Tristan dădu din cap.

— Cred că-i prea bună pentru unii ca mine și ca tine. Dar e

potrivită pentru momente de necaz, iar acesta este cu certitudine un asemenea moment. Să ieșim din pădurea asta, spuse omulețul cel păros. Încotro?

— Pe aici, spuse Tristran, arătând spre stânga. Omulețul astupă sticluța și o vârî în buzunar, își puse sacul pe umăr, apoi cei doi merseră împreună pe cărarea cea verde din pădurea cenușie.

După câteva ore, copacii cei albi începură să se rărească. Cei doi ieșiră din pădurea veștejită și trecură printre două ziduri joase de piatră brută, de-a lungul unui terasament înalt. Când Tristran se uită înapoi, spre locul de unde veniseră, nu zări nici urmă de pădure. În urma lor se vedeau doar dealuri acoperite cu iarbă neagră și cu creste purpurii.

— Putem să ne oprim aici, spuse tovarășul său. Avem de vorbit. Stai jos.

Își lăsă din spate sacul enorm și se urcă pe el, așa că privea de sus pe Tristran, care stătea pe o piatră de lângă drum.

— E ceva ce nu pricep prea bine. Spune-mi, de unde ești?

— Din Satul Zidului, zise Tristran. Ți-am spus deja.

— Cine-i tatăl și cine-i mama ta?

— Numele tatălui meu este Dunstan Thorn. Mama mea este Daisy Thorn.

— Hmm... Dunstan Thorn... Hmm... L-am întâlnit cândva pe tatăl tău. M-a găzduit peste noapte. Nu-i un tip râu, deși nu e foarte amabil când cineva încearcă să: și găsească un culcuș... zise omulețul, scărpinându-și botul. Dar asta nu explică... în familia voastră n-a fost nimic *neobișnuit*?

— Sora mea, Louisa, poate să miște din urechi.

Omulețul cel păros își mișcă disprețuitor urechile mari, păroase.

— Nu, nu-i asta, zise el. Mă gândeam la o bunică ce era cunoscută drept descântătoare celebră, sau un unchi care a fost un vraci important, sau o pereche de zâne undeva, în arborele

genealogic al familiei...

— Nimic, din câte știu eu, recunosc Tristran. Omulețul își schimbă modul de abordare.

— Unde-i Satul Zidului? Întrebă el. Tristran arată cu mâna.

— Unde sunt Culmile în Litigiu? Tristran arată din nou, fără nici o ezitare.

— Unde sunt Insulele Catavariene?

Tristran arată spre sud-vest. Nu știuse că existau Culmi în Litigiu și Insule Catavariene până când le menționase omulețul, dar în sine sa era sigur de locul în care se aflau acestea, așa cum știa unde-i este piciorul stâng sau unde-i nasul pe figura sa.

— Hmm... Acum altă întrebare. Știi unde este Imensitatea Sa Freemartin Muskish?

Tristran clătină din cap.

— Știi unde se află Citadela Transluminară a Imensității Sale Freemartin Muskish?

Tristan arată, sigur de sine.

— Și Parisul? Cel din Franța? Tristran se gândi o clipă.

— Ei bine, dacă Satul Zidului e acolo, presupun că Parisul trebuie să fie cam în aceeași direcție, nu-i așa?

— Să vedem, spuse omulețul păros, vorbind atât pentru sine, cât și pentru Tristran. Poți să găsești Orice loc din Țara Zânelor, dar nu și în lumea ta, cu excepția satului Satul Zidului, care-i la graniță. Nu poți să găsești oameni... dar... spune-mi, băiete, poți să găsești steaua pe care o cauți?

Tristran arată imediat:

— E în direcția aceea.

— Hmm... Foarte bine. Asta nu explică nimica... Ești flămând?

— Un pic. Și sunt zdrențuit și sfâșiat, zise Tristan, pipăind cu degetul găurile uriașe din pantaloni și din haină, adică locurile de care îl agățaseră ramurile și spinii, locurile în care tăiaseră

frunzele în timp ce fugea. Uită-te la cizmele mele...

— Ce-ai în traistă?

Tristan își deschise tolba Gladstone.

— Mere. Brânză. O jumătate de pâine de țară. Un borcan cu pastă de pește. Briceagul meu. Lenjerie de schimb și o pereche de șosete de lână. Presupun că ar fi fost bine să-mi fi luat mai multe haine...

— Păstrează pasta de pește, zise tovarășul său de călătorie, împărțind hrană rămasă în două grămezi egale.

— M-ai îndrumat bine, zise el, ronțăind un măr. Eu nu uit așa ceva. Mai întâi o să avem grijă de hainele tale, apoi o să te trimitem după steaua ta. De acord?

— Foarte amabil din partea ta, spuse Tristan nervos, tăindu-și brânză pe o coajă de pâine.

— Așa e, spuse omulețul cel păros. Hai să-ți găsim o pătură.

În zori, trei seniori de Stormhold călătoriră pe drumul abrupt ce cobora de pe munte, într-o caleașca trasă de șase căi negri. Căii purtau penaje negre, caleașca fusese proaspăt vopsită în negru, iar fiecare senior de Stormhold era îmbrăcat în haine de doliu.

În cazul lui Primus, veșmintele aveau forma unei robe lungi, negre, ca de călugăr. Tertius era îmbrăcat în costumul cumpătat al unui negustor în doliu, în timp ce Septimus purta pieptar și pantaloni negri, pălărie neagră cu o pană neagră, și arăta ca un asasin îngâmfat dintr-o piesă istorică elizabetană.

Seniorii de Stormhold se priveau unul pe celălalt, unul atent, altul prudent și celălalt preocupat. Nu spuneau nimic. Dacă ar fi fost posibil să se încheie alianțe, Tertius s-ar fi alăturat lui Primus împotriva lui Septimus. Dar nu se puteau face nici un fel de alianțe.

Caleașca zăngănea și se zguduia.

O dată se opri, pentru ca seniorii să se ușureze. Apoi zăngăni mai departe pe drumul abrupt. Cei trei seniori de Stormhold

așezaseră împreună rămășițele tatălui lor în Sala Strămoșilor. Frații lor morți îi priviseră din ușa sălii, dar nu spusese nimic.

Către seară, vizitiul anunță:

— Nottaway!¹¹

Și trase de hățuri, oprind caii în fața unui han dărăpănat, construit lângă ceea ce părea a fi ruinele unui conac uriaș.

Cei trei seniori de Stormhold coborâră din caleașca și-și întinseră picioarele amorțite. Oamenii se uitară la ei prin ferestrele de sticlă groasă, verde, ale hanului.

Hangiul, care era un gnom coleric, prost dispus, apără în fața ușii.

— Avem nevoie de paturi aerisite și puneți pe foc o cratiță cu tocană de oaie, strigă el.

— Câte paturi trebuie aerisite? Întrebă camerista Letiția, de pe scări.

— Trei, spuse gnomul. Pun pariu că or să-și trimită vizitiul să doarmă cu caii.

— Doar trei, îi șopti chelnerița Tilly rânđașului Lacey, când oricine poată să vadă că în drum stau șapte domni frumoși!

Dar când seniorii de Stormhold intrară, erau doar trei și anunțară că vizitiul lor o să doarmă în grajd.

Cina era tocană de oaie și pâine atât de fierbinte și de proaspătă, că ieșea aburi din ea când mesenii o rupseră, iar fiecare dintre seniori comandă o sticlă nedeschisă din cel mai bun vin de Baragundia (pentru că nici un senior nu va împărți o sticlă cu ceilalți, nici nu va permite ca vinul să fie turnat din sticlă într-o cupă). Acest lucru îl scandaliza pe gnom, care era de părere – fără să și-o exprime însă în auzul oaspeților – că vinul trebuie lăsat să respire.

¹¹ Numele satului înseamnă, aproximativ, nu mergem mai departe (n. t).

Vizitiul lor își mânca strachina cu tocană, bău două ulcele de bere, apoi se duse să se culce în grajd. Cei trei frați se duseră în camerele lor și blocară ușile.

Tertius strecurase o monedă de argint cameristei Letiția, atunci când aceasta îi adusese vasul pentru încălzit patul, așa că nu fu surprins când, cu puțin înainte de miezul nopții, auzi un ciocănit în ușă.

Camerista purta o cămașă albă, dintr-o bucată, iar când el îi deschise ușa, ea făcu o plecăciune și îi zâmbi cu timiditate. Ținea în mână o sticlă cu vin.

Tertius încuie ușa în urma ei și o conduse în pat, unde, după ce mai întâi o puse să-și scoată cămașa, îi examina fața și trupul la lumina luminării, după care o sărută pe frunte, buze, sâni, buric și degetele de la picioare, apoi stinse lumânarea și făcu dragoste cu ea, la lumina lunii, fără să vorbească.

După un timp, gemu și rămase liniștit.

— Iubire, a fost bine? Întrebă Letiția.

. – Da, spuse Tertius, prudent, de parcă vorbele ei ar fi ascuns o capcană. A fost.

— Mai vrei o dată, înainte să plec?

Ca răspuns, Tertius arată între picioarele sale. Letiția chicoti.

— Putem să-l trezim din nou într-o clipită, zise ea. Scoase dopul sticlei cu vin pe care o adusese și pe care o pusese lângă pat, apoi i-o dădu lui Tertius.

Acesta rânji, sorbi niște vin, apoi îi dădu sticla cameristei.

— Pun pariu că-i bun, îi spuse ea. *Acum*, iubire, e timpul să-ți arăt cum îmi place *mie*... Ce-i, ce s-a-ntâmplat? Întrebă ea.

Pentru că seniorul Tertius de Stormhold se zvârcolea în pat, cu ochii holbați și răsufând greu.

— Vinul, gâfâi el. De unde îl ai?

— De la fratele tău, zise Letty. L-am întâlnit pe scări. Mi-a spus că e un tonic și un întăritor grozav, care ne va oferi o noapte pe

care n-o vom uita niciodată.

— Așa a și fost, șopti Tertius, apoi se zvârcoli o dată, a doua oară, a treia oară, după care rămase liniștit; și foarte tăcut.

Tertius o auzi pe Letiția începând să țipe, dar ca și cum ar fi fost foarte departe. Era conștient de patru prezențe familiare, care stăteau împreună cu el în umbră de lângă perete.

— E foarte frumoasă, șopti Secundus, iar Letiția crezu că auzise foșnetul perdelei.

— Septimus e foarte iscusit, zise Quintus. A folosit același extras de boabe de arbalț, pregătit de el însuși, pe care mi l-a strecurat în mâncarea mea de tipar.

Iar Letiția își spuse că auzise vântul urlând din steiurile munților.

Apoi deschise ușa servitorilor care se treziseră din cauza țipetelor ei. Avu loc o anchetă. Dar seniorul Septimus nu putu fi găsit, iar unul dintre armăsarii negri dispăruse din grajd (unde dormea vizitiul, sforăind, și care nu putu fi trezit).

Seniorul Primus era prost dispus când se trezi a doua zi de dimineață.

Refuză ca Letiția să fie executată, declarând că ea fusese o victimă a șireteniei lui Septimus, așa cum fusese și Tertius, dar ordonă ca servitoarea să însoțească trupul lui Tertius la castelul Stormhold.

Lăsă un cal negru să care trupul, și o pungă cu monede de argint. Suficient ca să plătească un sătean din Nottaway să meargă împreună cu camerista – ca să se asigure că lupii nu vor mânca armăsarul sau rămășițele fratelui său – și pentru lefa vizitiului, când acesta se va trezi, în cele din urmă.

Apoi, singur în caleașca, tras de un echipaj de patru armăsari negri precum cărbunele, seniorul Primus părăsi satul Nottaway, într-o dispoziție evident mai proastă decât avusese la sosire.

Brevis ajunse la răscruce trăgând de-o funie. Funia era legată de un țăp bărbos, cornut și cu ochi plini de răutate, pe care Brevis îl ducea la târg să-l vândă.

În dimineața aceea, mama lui Brevis pusese o singură ridiche pe masă, în fața lui, și-i spuse:

— Brevis, fiule, ridichea asta a fost tot ce-am putut să scot astăzi din pământ. Toate culturile noastre s-au stricat, iar mâncarea noastră s-a terminat. Nu mai avem nimic de vânzare, în afară de țăp. Deci vreau să legi țăpul de-o funie, să-l duci la târg și să-l vinzi unui fermier. Iar cu monedele pe care le vei lua pentru țăp – și să nu iei cu nimic sub un florin, ține minte – să cumperi o găină, să cumperi grâu și napi. Și poate nu vom muri de foame.

Așa că Brevis își ronțăise ridichea – care fusese lemnoasă și iute – apoi își petrecuse restul dimineții hăituind țăpul prin țarc, alegându-se în acest timp cu o vânătaie în coaste și cu o mușcătură la șold. În cele din urmă, cu ajutorul unui spoitor în trecere, ținuse țăpul suficient de mult cât să fie legat cu o funie. Apoi își lăsase mama să bandajeze rănilor făcute de țăp spoitorului și târâse lighioana către târg.

Uneori țăpului îi trecea prin minte s-o ia la goană înainte, iar Brevis era târât după el, cu călcâiele cizmelor înfipte în noroiul uscat al drumului, până când țăpul decidea să se oprească, brusc, fără nici un avertisment, și dintr-un motiv pe care Brevis nu-l putea pricepe. Atunci Brevis se ridica de pe jos și începea din nou să târască animalul.

Ajunse la răscrucea de la marginea pădurii, transpirat, flămând, plin de vânătăi, trăgând de un țăp care nu voia să coopereze. În intersecție stătea o femeie înaltă. Pe baticul cârmâziu care-i înconjură părul negru se afla un cerc de argint. Rochia femeii era la fel de stacojie ca și buzele ei.

— Cum ți se spune, băiete? Întrebă ea, cu o voce ca mierea cafenie, aromată.

— Mi se spune Brevis, doamnă, răspuse Brevis, remarcând ceva ciudat în spatele femeii.

Era o căruță mică, dar între oiști nu era înhămat nimic. Băiatul se întrebă cum ajunsese căruța acolo.

— Brevis, toarse ea. Ce nume drăguț! Vrei să-mi vinzi țapul, Brevis?

Brevis ezită.

— Mama mi-a spus să duc țapul la târg, zise el, să-l vând pentru o găină, niște grâu și niște napi, apoi să-i aduc acasă ce-am obținut în schimb.

— Cât ți-a spus mama ta să iei pe țap? Întrebă femeia cu rochie stacojie.

— În nici un caz mai puțin de un florin, spuse băiatul. Femeia zâmbi și întinse mâna. Ceva sclipi galben.

— Îți dau o guinee de aur, zise ea, adică suficient să cumperi un coteț plin de găini și o sută de banițe de napi.

Băiatul rămase cu gura căscată.

— Facem târgul?

Băiatul dădu din cap și întinse mâna în care ținea funia cu care era legat țapul.

— Poftim, se mulțumi să spună el, în minte având doar bogății fără limite și napi nenumărați.

Doamna luă funia. Apoi atinse țapul cu un deget pe frunte, între ochii lui galbeni, și dezlegă funia.

Brevis se aștepta ca țapul să țâșnească în pădure sau pe unul dintre drumuri, dar acesta rămase locului, ca și cum ar fi înlemnit. Brevis întinse mâna, să-și primească guineea de aur.

Femeia se uită la el, examinându-l de la părul transpirat, tuns scurt, până la degetele picioarelor noroite, și zâmbi încă o dată.

— Știi, spuse ea, cred că o pereche potrivită ar fi mai impresionantă decât un singur bidiviu. Nu ești de aceeași părere?

Brevis nu știa despre ce vorbea femeia și deschise gura ca să-i

spună acest lucru. Dar atunci ea întinse un deget lung și-l atinse la rădăcina nasului, între ochi, iar el se pomeni că nu mai putea să spună nimic.

Femeia pocni din degete, iar Brevis și țapul se grăbiră să se așeze între oiștile căruței. Iar Brevis fu surprins să remarce că mergea în patru picioare și că nu părea mai înalt decât animalul de lângă el.

Vrăjitoarea pocni din bici, iar căruța ei porni pe drumul noroios, trasă de o pereche de țapi albi, cornuți.

Omulețul cel păros luase haina și pantalonii zdrențuiți ai lui Tristran, lăsându-l înfășurat într-o pătură, apoi se dusesse în satul cuibărit în vale, între trei coline acoperite cu iarbă neagră.

Tristran rămase sub pătură, în seara caldă, și așteptă.

În tufișul de păducel din spatele lui pâlpâiau lumini. Băiatul își spuse că erau licurici sau alte insecte luminoase, dar, uitându-se mai atent, văzu că erau oameni mărunței care zburau și săreau din cracă în cracă.

Tristran își drese glasul, politicos. O grămadă de ochișori se uitară la el. Unele dintre micuțele făpturi dispărură. Altele se retraseră în tufărișul de păducel, în timp ce o mina de indivizi mai curajoși decât ceilalți zburară către el.

Începură să râdă cu glasuri subțiri, ca un zăngănit de clopoței, arătând spre Tristran care avea pe el ghete rupte, o pătură, lenjerie de corp și un melon. Tristran se înroși și-și trase pătura în jurul trupului.

Una dintre ființele cele mici cântă:

Hankety pankety

Băiat în pătură

Plecat la vânătoare

După o stea

Indiscutabil

*Călătorește prin Țara Zânelor.
Ieși de sub pătură
Să vedem cine ești.*

Iar altul cânta:

*Tristran Thorn
Tristran Thorn
Nu știe cum s-a născut
Și a jurat aiurea
Nădragii, haina și cămașa-s rupte
Deci stă aici singur
În curând va înfrunța disprețul iubitei sale
Wistran
Bistran
Tristran
Thorn*

— Plecați de aici, proștilor, zise Tristran, cu fața arzând; și, neavând altceva la îndemână, aruncă în ei cu melonul său.

Așa că atunci când omulețul cel păros se întoarse din satul Revelry (nici un om în viață nu știa de ce satul poartă un asemenea nume, pentru că era un loc întunecos și sumbru, și așa fusese din vremuri îndepărtate)¹² îl găsi pe Tristran stând morocănos lângă un tufiș de păducel, înfășurat într-o pătură și jelind pierderea pălăriei sale.

— Au spus lucruri urâte despre iubita mea, zise Tristran. Domnișoara Victoria Forester. Cum de-au îndrăznit?

— Oamenii cei mici îndrăznesc orice, spuse prietenul său. Și vorbesc o grămadă de prostii. Dar spun și o mulțime de lucruri

¹² Revelry înseamnă în engleză zaiafet, chiolhan (n. t.).

deștepte. Îi ascuți pe riscul tău și îi ignori tot pe riscul tău.

— Au spus că în curând o să înfrunt disprețul dragostei mele.

— Așa au spus?

Omulețul cel păros așeză pe iarbă o varietate de haine. Chiar și la lumina lunii, Tristran văzu că hainele înșirate acolo nu semănau nici un pic cu hainele pe care le scosese de pe el ceva mai devreme.

În Satul Zidului bărbații poartă haine negre, cafenii sau cenușii. Chiar și cea mai roșie basma pentru purtat la gât, a celui mai roșcovan dintre fermieri, era decolorată iute de soare și de ploaie, fiind adusă la o culoare mai convenabilă. Tristran se uită la veșmintele cârmâzii, roșcat-maronii și galbene precum canarul, veșminte care semănau mai mult cu costumele actorilor ambulante sau cu conținutul cufărului pentru șarade al lui Joan, verișoara lui. – Hainele mele?

— Acestea sunt de acum hainele tale, spuse mândru omulețul cel păros. Le-am cumpărat. Materialul e de cea mai bună calitate – vezi, nu se sfâșie și nu se rupe ușor – și nu-i nici rupt, nici zdrențuit. În plus, n-o să se mai vadă atât de evident că ești străin. Știi, oamenii de pe aici asta poartă.

Tristran se închipui făcându-și restul drumului înfășurat într-o pătură, ca un aborigen sălbatic din una din cărțile lui de școală. Apoi oftă, își scoase ghetetele, lăsă pătura să cadă în iarbă, apoi, avându-l ca îndrumător pe omulețul cel păros C, Nu, nu, băiete, asta se pune *peste* asta! Ce oare învățați voi în zilele astea? **) fu îmbrăcat iute în noile și frumoasele sale veșminte.

Ghetetele cele noi i se potriveau mai bine decât cele vechi.

Erau cu siguranță haine noi și frumoase. Cu toate că zicala spune că nu haina îl face pe om, nici penele frumoase nu fac frumoasă o pasăre, uneori acestea adaugă anumite mirodenii la rețetă. Iar Tristran Thorn în roșu-cărămiziu și galben-canar nu era același om ca Tristran Thorn în costum de duminică și pardesiu.

Exista o elasticitate în pașii lui, o semeție în mișcări, care nu existaseră înainte. Bărbia i se ridică, în loc să coboare, iar în ochi îi apăruse o sclipire pe care n-o avusese atunci când purta melon.

Până să mănânce prânzul pe care-l adusese omulețul cel păros din Revelry – și care constă din păstrăv afumat, un castron cu mazăre proaspăt dezghiocată, mai multe prăjituri cu stafide și o sticlă cu bere – Tristran se simțea deja în largul lui în straietele cele noi.

— Mi-ai salvat viața, băiete, în pădurea veștejită, spuse omulețul cel păros, iar tatăl tău m-a ajutat înainte să te naști tu, și nu vreau să se spună că-s un individ care nu-și plătește datoriile...

Tristran începu să mormăie ceva, că prietenul lui făcuse deja prea multe pentru el, dar omulețul cel păros îl ignoră și continuă:

— ... așa că m-am gândit că știi unde-i steaua, nu-i așa?

Tristran arătă, fără să ezite, spre orizontul întunecat.

— Acum spune-mi *cît de departe* e steaua ta? Știi asta?

Tristran nu se gândise la treaba asta, dar se pomeni spunând:

— Un om trebuie să meargă, oprindu-se doar să doarmă, timp cât luna crește și apune deasupra sa de o jumătate de duzină de ori, traversând munți înșelători și deserturi arzătoare, înainte să ajungă la locul în care a căzut steaua.

Cuvintele acelea nu semănau cu ceea ce spunea el de obicei, așa că Tristran clipi, surprins.

— Exact așa cum am gândit și eu, spuse omulețul cel păros, trăgându-și povara și aplecându-se deasupra ei, încât Tristran să nu vadă cum se descuia. Se pare că nu ești singurul care o cauți. Iți amintești ce ți-am spus mai înainte?

— Să sap o groapă ca să-mi îngrop rahatul?

— Nu asta.

— Să nu spun nimănui numele meu adevărat, nici destinația mea?

— Nici asta.

— Atunci ce?

— *Câte mile-s până-n Babilon?* Recită omul.

— Oh! Da. Asta.

— *Pot să ajung acolo cât arde o lumânare? Te duci și te poți întoarce.*

Numai că-i vorba de o lumânare de ceară. Majoritatea luminărilor nu țin atât de mult. A durat mult până am găsit-o pe asta.

Și scoase un ciot de lumânare, de mărimea unui măr pădureț, și i-l dădu lui Tristran.

Tristran nu văzu nimic neobișnuit în ciotul acela de lumânare. Era din ceară, nu din seu, și fusese folosită mult și topită. Fitulul arăta ars și înnegrit.

— Ce să fac cu asta? Întrebă el.

— Toate la timpul lor, spuse omulețul cel păros și scoase altceva din sac. Ia și asta. O să ai nevoie.

Obiectul strălucea în lumina lunii. Tristran îl luă. Cadoul omulețului părea a fi un lanț subțire de argint, cu un laț la fiecare capăt. Era rece și alunecos la atingere.

— Asta ce-i?

— Chestia obișnuită. Răsuflare de pisică, solzi de pește, raze de lună în iazul morii, topite și bătute cu ciocanul de pitici. O să ai nevoie de asta ca să-ți aduci steaua cu tine.

— O s-o aduc?

— Sigur.

Tristran lăsă lanțul să-i cadă în palmă: părea din argint viu.

— Unde o să-l țin? N-am buzunare la hainele astea zăpăcite.

— Înfășoară-l în jurul mijlocului, până când o să ai nevoie de el. Uite așa. Gata. Insă ai un buzunar, în tunică, dedesubt, aici, vezi?

Tristran găsi buzunarul ascuns. Deasupra avea o butonieră. Puse în butonieră ghiocelul, floarea de sticlă pe care i-o (făduse tatăl lui ca amuletă, atunci când părăsise Satul Zidului. Se întrebă dacă floarea îi adusesese noroc sau ghinion.

Apoi se ridică. Ținea în mina traista sa de piele.

— Atenție, îi zise omulețul cel păros. Uite ce trebuie să faci. Ia lumina în mâna dreaptă. O să ți-o aprind eu. Apoi mergi către steaua ta. Să folosești lanțul ca s-o aduci aici. N-a rămas prea mult din lumânare, deci e bine să fii vioi și să mergi iute – o să regreti orice zăbavă. *Dacă ai picioarele ușoare, da?*

— Eu... cred că da, zise Tristran.

Rămase în picioare, așteptând. Omulețul cel păros trecu mâna peste lumânare, care se aprinse cu o flacără galbenă sus și albastră jos. Vântul adie, dar flacăra nu pâlpâi nici un pic.

Tristran luă lumina în mina și începu să meargă. Lumânarea lumina lumea, luminează fiecare copac, fiecare tufiș, fiecare fir de iarbă.

După un pas, Tristran ajunse lângă un lac, iar lumina strălucea puternic în apă. Apoi merse prin munți, printre stânci singuratic, unde lumina luminării se oglindea în ochii făpturilor din zăpezile de pe culmi. Apoi merse printre nori, care, chiar dacă nu erau prea materiali, îi susțineau greutatea. Apoi, ținându-se bine de lumânare, ajunse sub pământ, iar lumina luminării se reflecta în pereții umezi ai peșterii. Apoi ajunse din nou în munți, după aceea pe un drum ce trecea printr-o pădure sălbatică – și zări o căruță trasă de doi țapi, condusă de o femeie în rochie roșie care arăta, zărită în fugă, așa cum era desenată Boadicea în cărțile sale de istorie. După încă un pas ajunse într-o vale înfrunzită și putu să audă susurul apei care clipoceă și cânta curgând într-un pârâu micuț.

Mai făcu un pas, dar era încă în vale. Aici se aflau ferigi înalte și ulmi, degetariță din belșug, iar luna* răsărise pe cer. Tristran ridică lumina, căutând steaua căzută – o piatră, poate o nestemată – dar nu văzu nimic.

Auzi însă ceva, prin clipocitul pârâului: un smârcâit și un înghițit în sec. Sunetul cuiva care se străduia să nu plângă.

— Hei! Zise Tristran.

Smârcâitul încetă. Dar Tristan fu convins că zărise o lumină sub un alun, așa că se duse spre ea.

— Scuză-mă, spuse el, sperând să-l calmeze pe cel care stătea sub alun și rugându-se să nu dea iarăși peste oamenii mici care-i furaseră pălăria. Caut o stea.

Ca răspuns, un bulgăre de pământ ud zbură de sub copac și-l lovi pe Tristan în obraz. Îl duru un pic, iar bucăți de pământ îi căzură pe lângă guler și-i ajunseră sub haine.

— Nu vreau să-ți fac rău, zise el, cu glas puternic. De data asta, când alt bulgăre de pământ veni învârtindu-se spre el, Tristan se feri, ghemuindu-se, iar lutul se izbi de un ulm din spatele lui. Tristan continuă să înainteze.

— Pleacă, zise o voce, răgușită și suspinând, de parcă tocmai plânse. Pleacă și lasă-mă în pace.

Fata era întinsă într-o poziție incomodă sub alun și-i aruncă lui Tristan o privire lipsită complet de prietenie. Ridică un alt bulgăre de noroi, amenințătoare, dar nu-l aruncă.

Avea ochii roșii și umflați. Părul ei era atât de blond încât părea alb, iar rochia-i de mătase albastră licărea în lumina luminării. Fata sclipea, în timp ce stătea acolo.

— Te rog să nu mai arunci cu noroi în mine, o rugă Tristan. Nu voiam să te deranjez. Pe aici, pe undeva, este o stea căzătoare, iar eu trebuie s-o duc înapoi înainte să ardă lumânarea.

— Mi-am rup piciorul, spuse tânăra domnișă.

— Sigur că-mi pare rău, zise Tristan. Dar eu caut *steaua*.

— Mi-am rupt piciorul când am căzut, spuse tânăra, cu tristețe. Și arunca grămada de noroi în el. Pulbere lucitoare căzu de pe brațul ei, atunci când se mișcă.

Bulgărele de noroi îl izbi pe Tristan în piept.

— Pleacă, plânse ea, îngropându-și fața în mâini. Pleacă și lasă-mă în pace.

— Tu ești steaua! Exclamă Tristan, începând să priceapă.

— Iar tu ești un nătărău, spuse fata, usturător. Un găgăuță, un tâmpit, un prost și un măscărici!

— Da, zise Tristan, cred că așa sunt.

Apoi dezlegă unul dintre capetele lanțului de argint și-l strecură în jurul mijlocului subțirel al fetei; simți cum lațul lanțului se strânse în jurul propriului său mijloc.

Fata se uită la el cu amărăciune.

— Ce faci? Întrebă ea cu un glas ce devenise brusc dincolo de jignire. — Dincolo de ură.

— Te iau cu mine acasă, spuse Tristan. Am jurat. Iar atunci ciotul de lumânare se topi violent și ultima bucată de fitil se cufundă în baltă de ceară. Pentru o clipă, flacăra luminării se ridică sus, luminând valea, fata și lanțul ce nu putea fi rupt și care se întindea de la mijlocul ei până la mijlocul lui. Apoi lumina se stinse.

Tristan se uită la stea – la fată – și reuși, străduindu-se din răspuțeri, să nu spună nimic.

Pot să ajung acolo cât arde o lumânare? Își spuse el. *Poți să te duci și să te întorci.* Dar lumina se terminase, iar Satul Zidului se afla la șase luni de drum de locul în care era el.

— Vreau doar să știi, spuse cu răceală fata, că indiferent cine ești, indiferent ce intenții ai în privința mea, eu nu-ți voi da nici un fel de ajutor, nici nu-ți voi lua partea, ba chiar voi face tot ce-mi stă în puteri ca să-ți zădărnesc planurile și socotelile.

Apoi adăugă, din tot sufletul:

— Idiotule!

— Hmm, făcu Tristan. Poți să mergi?

— Nu, spuse ea. Am piciorul rupt. Ești și surd, nu numai tâmpit?

— Cei din neamul tău dorm? O întrebă el.

— Bineînțeles. Dar nu noaptea. Noaptea strălucim.

— Foarte bine, zise el. Eu o să încerc să dorm. Nu mă pot gândi

la altceva. Am avut o zi lungă, cu de toate. Poate reușești și tu să dormi. Ne așteaptă un drum lung.

Cerul începu să se lumineze. Tristran își puse capul pe traistă și se strădui să ignore insultele și înjurăturile ce-i erau adresate de față în rochie albastră, de la celălalt capăt al lanțului.

Se întrebă ce-o să facă omulețul cel păros, văzând că Tristran nu se întoarce.

Se întrebă ce făcea Victoria Forester în momentul acela și decise că era probabil adormită în patul ei, din dormitorul ei, în casa de la ferma tatălui ei.

Se întrebă dacă șase luni de mers însemnau un drum lung și se mai întrebă ce aveau să mănânce pe drum.

Se întrebă ce mâncau stelele...

Apoi adormi.

— Nătâng. Bădăran. Netot, spuse steaua.

Apoi oftă și se așeză cât putu de comod, ținând seama de circumstanțe. Durerea din picior era surdă, dar continuă. Trase de lanțul din jurul mijlocului său, dar acesta era solid și rezistent, nu putea nici să se strecoare din el, nici să-l rupă.

— Cretin. Nerod împuțit, mormăi ea. Și după aceea adormi, la rândul ei.

Capitolul Cinci

În care au loc alte lupte pentru coroană

La lumina strălucitoare a dimineții, tânără domniță părea mai umană și mai puțin eterică. Nu spusese nimic de când se trezise Tristan.

Acesta își luă cuțitul și tăie o creangă căzută, făcând o cârjă în formă de Y, în timp ce tânăra stătea sub un sicomor și se uita la el, se încrunta la el și se strâmba la el din locul în care se afla. Tristan jupui coajă de pe o ramură verde și o înfășură în jurul furcii superioare a Y-ului.

Nu luaseră încă micul dejun și Tristan era flămând. În timp ce lucra, stomacul lui ghiorăia. Steaua nu spusese că i-ar fi foame. Nu făcuse nimic, doar se uitase la el, la început plină de reproș, apoi cu o ură nedisimulată.

Tristan trase de coajă de copac, îi făcu un nod și o mai înfășură o dată.

— Sincer vorbind, n-am nimic cu tine, le spuse el femeii și dumbrăvii.

În lumina puternică a soarelui, femeia mai strălucea doar un pic, în locurile în care o atingeau umbra cea mai întunecată.

Steaua își trecu degetul alb peste lanțul de argint ce se întindea între ei, urmărindu-i linia ce se înfășură în jurul mijlocului zvelt, și nu răspunse.

— Am făcut-o din dragoste, continuă Tristan. Și ești ultima mea speranță. Numele ei – numele iubitei mele – este Victoria Forester. Iar ea este cea mai frumoasă, cea mai înțeleaptă și mai blândă fată din întreaga lume.

Fata întrerupse tăcerea cu un mormăit disprețuitor.

— Și această faptură înțeleaptă și blândă te-a trimis aici să mă torturezi? Zise ea.

— Nu chiar. Știi, mi-a promis tot ce doresc – fie mâna ei, dacă vreau s-o iau de nevastă, fie buzele ei să le sărut – dacă îi aduc steaua pe care am văzut-o împreună căzând alaltăieri noapte. Eu credeam că o stea căzătoare va arăta probabil ca un diamant sau ca o piatră, mărturisi el. Nu mă așteptam să fie o doamnă.

— Și dacă ai găsit o doamnă, de ce nu i-ai venit în ajutor sau de ce n-ai lăsat-o în pace? De ce ai târât-o în prostiile tale?

— Din dragoste, îi explică el.

Steaua îl privi cu ochi care aveau albastrul cerului.

— Sper să-ți stea în gât, spuse ea, cu glas lipsit de emoție.

— N-o să-mi stea, replică Tristran, cu mai multă încredere și cu mai multă veselie decât simțea în realitate. Ține. Încearcă asta.

Îi întinse cârja, apoi se aplecă și încercă s-o ajute să se ridice în picioare. Simți o mâncărime – care nu era ceva neplăcut – în locul în care pielea lui o atinse pe a ei. Față stătea pe pământ ca un trunchi de copac, fără să facă nici un efort să se ridice.

— Ți-am spus că o să fac tot ce-mi stă în putere ca să-ți zădărnicească planurile și socotelile, spuse ea, uitându-se înjur, în dumbravă. Cât de blândă pare lumea asta ziua! Și cât de searbădă!

— Lasă-ți greutatea pe mine și sprijină-te în cârjă, zise Tristran. Trebuie să te miști, cândva.

Trase de lanț și, fără nici un chef, steaua începu să se ridice în picioare, sprijinindu-se mai întâi de Tristran, apoi de cârjă, de parcă apropierea de el i-ar fi făcut scârbă.

Apoi scoase un gâfâit, după care păru că se sufocă și se prăvăli în iarbă, unde rămase cu figura schimonosită, scoțând gemete ușoare de durere. Tristran îngenunche lângă ea.

— Ce te doare? Întrebă el.

Ochii ei albaștri scânteiară, dar înotau în lacrimi.

— Picioarul. Nu pot să stau pe el. Probabil că-i rupt. Pielea stelei

devenise albă că norii, iar ea tremură.

— Îmi pare rău, spuse fără nici un folos Tristan. Pot să-ți fac o atelă. Am făcut pentru oi. O să fie totul bine.

Îi strânse mâna fetei, apoi se duse la pârâu, își înmuie batista în apă și o dădu stelei, ca să-și șteargă fruntea.

Spintecă alte vreascuri cu cuțitul. După care își dezbracă vestonul, își scoase cămașa și o rupse în fâșii pe care le folosi ca să lege atela – cât de strâns putu – în jurul piciorului rănit. Steaua nu scoase nici un sunet în acest timp, dar când Tristan făcu ultimul nod, avu impresia că o aude scâncind doar pentru ea însăși.

— Ar trebui să te duc la un doctor adevărat, îi spuse el. Nu-s chirurg, nici doctor.

— Nu? Comentă ea, sec. Mă uimești.

Tristan o lăsă să se odihnească un pic la soare. Apoi zise:

— Cred că-i cazul să încercăm din nou. Și o ridică în picioare.

Părăsiră valea înaintând cu greu. Steaua își lăsa greutatea în cârjă să și pe brațul lui Tristan. Se chircea la fiecare pas. Și de fiecare dată când se crispă sau se înfiora, Tristan se simțea vinovat și stânjenit, dar se liniștea gândindu-se la ochii cenușii ai Victoriei Forester. Urmară o cărare a căprioarelor prin aluniș, în timp ce Tristan – care decisese că lucrul cel mai potrivit în acesta situație era să o țină de vorbă – o întrebă de cât timp era stea, dacă era plăcut să fii stea, dacă toate stelele erau femei, și o informă că el presupusese întotdeauna că stelele erau globuri în flăcări de gaz care ardeau la depărtare de multe sute de mile, ca și soarele, doar că se aflau mai departe decât acesta, așa cum îi învățase domnișoara Cherry.

Steaua nu răspunse la nici una dintre aceste întrebări și afirmații.

— De ce ai căzut? Întrebă el. Te-ai împiedicat de ceva?

Ea se opri, se întoarse și se uită la el, de parcă ar fi privit ceva neplăcut și aflat la distanță foarte mare.

— Nu m-am împiedicat, spuse ea, în cele din urmă. Am fost lovită. De *asta*, adăugă ea, apoi căută în rochie și scoase o piatră mare, gălbuie, care atârna de un lanț de argint. Am o vânătaie în coaste, unde m-a izbit de m-a dărâmat de pe cer. Iar acum sunt obligată s-o duc cu mine.

— De ce?

Ea păru că e gata să-i răspundă, apoi clătină din cap, închise gura și nu mai zise nimic. În dreapta lor, un râuleț susura și plescăia, ținând pasul cu ei. Soarele amiezii era deasupra capetelor lor, iar Tristran se pomeni că foamea sa creștea fără încetare. Scoase coltucul de pâine uscată din traistă, îl înmuie în pârau și îl împărți în două, jumătate-jumătate.

Steaua se uită la pâinea udă cu dispreț și n-o vâri în gură.

— O să mori de foame, o avertiză Tristran.

Ea nu zise nimic, doar își ridică bărbia un pic mai sus.

Continuară să meargă prin pădure, înaintând încet. Se chinuiră să urce pe o cărare de pe panta unui deal, care ducea peste copaci căzuți și care devenise atât de abruptă, încât steaua căzătoare și cel care o capturase erau amenințați să se rostogolească până jos.

— Nu există o cale mai ușoară? Întrebă în cele din urmă steaua. Un drum sau un luminiș neted?

De îndată ce întrebarea fu pusă, Tristran cunoscă și răspunsul.

— Există un drum la o jumătate de milă de noi, îi spuse el, arătând direcția, și un luminiș acolo, dincolo de desișul ăsta, adăugă el, întorcându-se să arate în altă direcție.

— Știi așa ceva?

— Da. Nu. Știu doar dacă mă întrebi.

— Hai să mergem în luminiș, zise ea, iar cei doi se strecurară prin desiș cum putură.

Le luă aproape o oră ca să ajungă în poiană, dar solul de acolo era neted și orizontal ca un teren de sport. Spațiul acela părea să fi fost curățat cu un scop, dar Tristran nu-și putea imagina care era

acel scop.

În centrul poienii, pe iarbă, la oarecare distanță de ei, se afla o coroană de aur, ornamentată, care scliffea în soarele după-amiezii. Era împodobită cu pietre roșii și albastre. *Rubine și safire*, își spuse Tristran. Se pregătea să se îndrepte spre coroană, când steaua îl apucă de braț și-i spuse:

— Așteaptă. Nu auzi tobele?

Iar Tristran își, dădu seama că auzea un bubuit ritmic de tobe ce venea de peste tot din jurul lor, de aproape și de departe, iar eCoul îi răspundea de pe coline. Și atunci se auzi un zăngănit puternic din copacii din celălalt capăt al luminișului și un țipăt strident, fără cuvinte. În poiană apăru un cal alb uriaș, cu coastele rănite și însângerate. Năvăli în mijlocul luminișului, apoi se întoarse și-și lăsă capul în jos, înfruntându-și următorul – care țâșni în poiană cu un mârâit ce-i făcu piele de găină lui Tristran. Era un leu, care semăna însă prea puțin cu leul pe care-l văzuse Tristran la târgul din satul vecin, o făptură râioasă, știrbă, urduroasă. Leul acesta era imens și avea culoarea nisipului la sfârșitul după-amiezii. Intră în luminiș în goană, apoi se opri și mârâi la calul cel alb.

Calul părea îngrozit. Coama sa era plină de sudoare și de sânge, avea o privire sălbatică. Atunci Tristran își dădu seama că din centrul frunții calului ieșea un corn lung, de fildeș. Animalul se ridică pe picioarele din spate, nechezând și fornăind. O copită ascuțită, nepotcovită, atinse umărul leului, făcându-l pe acesta să urle că o pisică mare, râioasă, și să sară înapoi. Apoi, ținându-se la distanță, leul începu să-i dea târcoale inorogului, prudent, cu ochii săi aurii ațintiți permanent asupra cornului ascuțit care era tot timpul îndreptat asupra sa.

— Oprește-i, șopti steaua. Se vor omorî între ei. Leul mârâi la inorog. Mârâitul începu încet, ca un tunet îndepărtat, și sfârși ca un urlet care zgudui copacii, stâncile din vale și cerul. Apoi leul

sări, inorogul plonja, iar valea se umplu de auriu, argintiu și roșu, pentru că leul ajunsese în spinarea inorogului, cu ghearele înfipite adânc în coastele acestuia, cu gura în gâtul acestuia, iar inorogul se văita, se zbătea și se aruncă pe spate, chinuindu-se să scape de felină cea mare, izbind zadarnic cu copitele și cu cornul, încercând să-l atingă pe cel care-l tortura.

— Te tog, fă ceva! Leul o să-l omoare! Se rugă fata, insistent.

Tristan ar fi vrut să-i explice că tot ce putea spera – dacă s-ar fi apropiat de animalele furioase – era să fie împuns, izbit cu piciorul, sfâșiat cu ghearele și mâncat. Ar fi vrut să-i explice că de-ar fi supraviețuit apropierii de cele două fiare, tot n-ar fi putut să facă nimic, neavând la dispoziție nici măcar o găleată cu apă, metoda tradițională de oprire în Satul Zidului a luptelor dintre animale. Dar, în timpul în care aceste gânduri îi trecuseră prin cap, Tristan ajunsese deja în centrul poienii, la o lungime de braț de fiare. Mirosul leului era profund, animalic, terifiant, iar tânărul se afla suficient de aproape ca să vadă expresia imploratoare din ochii negri ai inorogului.

Leul și inorogul se luptau pentru coroană, își spuse Tristan, amintindu-și vechiul cântec pentru copii.

*Leul îl bătu pe inorog prin tot orașul
Îl bătu o dată îl bătu de două ori
Îl bătu din răspuțeri
Îl bătu și a treia oară
Ca să-și păstreze puterea..*

Apoi luă coroana din iarbă. Era grea și moale ca plumbul. Se duse către animale, vorbindu-i leului așa cum vorbea berbecilor furioși și oilor agitate de pe pășunea tatălui său, spunând:

— Uite... Fii cuminte... Uite-ți coroana...

Leul zgâlțâi inorogul în gheare, ca o pisică jucându-se cu o

eșarfă de pânză, apoi se uită plin de uimire la Tristan.

— Salut, spuse Tristan și văzu în coama leului mărcini și frunze; întinse coroana cea grea către fiara imensă. Ai câștigat. Lasă-l pe inorog să plece.

Și făcu un pas mai aproape. Apoi întinse mâinile ce-i tremurau și așeză coroana pe capul leului.

Leul sări de pe trupul culcat al inorogului și începu să meargă în tăcere prin luminiș, cu capul ridicat. Ajunse la marginea pădurii, unde se opri câteva minute ca să-și lingă rănila cu limba sa roșie, roșie. Apoi, torcând ca un cutremur de pământ, se strecură în pădure.

Steaua țopăi până la inorogul rănit și se lăsă cu stângăcie în iarbă, cu piciorul rupt întins alături. Mângâie inorogul pe cap și zise:

— Sărmană, sărmană ființă!

Animalul deschise ochii negri și se uită la ea, apoi își lăsă capul în poala ei și închise iarăși ochii.

În seara aceea, Tristan mânca la cină ultima bucată de pâine, iar steaua nu mânca nimic. Insistase să rămână lângă inorog, iar Tristan nu se îndurase s-o refuze.

Acum poiana era întunecată. Cerul de deasupra lor se umpluse cu licăritul a mii de stele. Femeia-stea strălucea și ea, de parcă ar fi fost frecată cu Calea Lactee, în timp ce inorogul lucea și el ușor în beznă, ca luna printre nori. Tristan stătea întins lângă trupul uriaș al inorogului, simțind căldura acestuia ce radia în noapte. Steaua stătea de cealaltă parte a animalului. Se părea că îi murmură un cântec inorogului, iar Tristan își dorea s-o audă mai bine. Fragmentul de melodie pe care-l surprinsese era bizar și ațâțător, dar fata cânta atât de încet, încât după aceea nu mai auzi nimic.

Degetele lui atinseră lanțul care-i lega. Era rece ca zăpada, subțire ca razele de lună pe iazul morii sau ca o sclipire de lumină

pe un solz argintiu de păstrăv, atunci când acesta sare în asfințit, să se hrănească.

După scurt timp, Tristran adormi.

Regina-vrăjitoare își conducea căruța pe un drum din pădure, șfichiindu-i pe cei doi țapi albi cu biciul, atunci când aceștia leneveau. Văzuse un foc mic pentru gătit, ce ardea lângă cărare, cu vreo jumătate de milă în urmă, și-și dăduse seama după culoarea flăcărilor că era foc făcut de cineva asemenea ei, pentru că focul aprins de-o vrăjitoare arde cu o culoare neobișnuită. Așa că trăsese de hățurile țapilor atunci când ajunsese lângă căruța cu coviltir vopsit în culori strălucitoare, țigănească, lângă focul pentru gătit și lângă bătrâna cu păr încărunțit care stătea lângă foc și veghea frigarea de deasupra flăcărilor, în care se frigea un iepure de câmp. Din abdomenul despicat al iepurelui picura grăsime, care sfârâia când atingea jarul și provoca arome înțemănate de carne friptă și fum de lemn.

O pasăre multicoloră stătea pe locul vizitiului din partea din față a căruței cu coviltir, pe o stinghie de lemn. Pasărea își zburli penele și țipă alarmată când o văzu pe regina-vrăjitoare, dar era legată cu un lanț de stinghie și nu putea să zboare de acolo.

— Înainte să spui ceva, zise femeia cu păr cenușiu, vreau să-ți povestesc că sunt o sărmană vânzătoare de flori, o bătrânică nevoiașă care n-a făcut nimic nimănui, și că vederea unei doamne mărețe și înspăimântătoare ca dumneavoastră mă umple de groază și de teamă.

— N-o să-ți fac nici un rău, spuse regina-vrăjitoare. Cotoroața își miji ochii și o privi din cap până-n picioare pe doamna în veșmânt roșu.

— Așa spuneți dumneavoastră, zise ea. Dar cum să știu că-i așa, eu, o biată bătrânică pe care a apucat-o tremuriciul? Poate plănuiți să mă jefuiți în timpul nopții, poate plănuiți ceva mai rău de atâta...

— Jur, spuse doamna în veșmânt stacojiu, pe regulile și obligațiile Asociației de surori din care facem parte amândouă, pe puterea lilimelor, pe buzele, pe sânii și pe fecioria mea că nu-ți voi face nici un rău și că te voi trata ca și cum ai fi oaspetele meu.

— Asta-i suficient, drăguțo, zise bătrâna, și un zâmbet i se întinse pe față. Vino și stai jos. Prânzul va fi gata cât ar da un miel de două ori din coadă.

— Cu bucurie, spuse doamna în veșmânt stacojiu. Țapii adulmecau și mestecau iarba și frunzele de lângă căruța, uitându-se cu dispreț la catării priponiți care trăsese rău la căruța cu coviltir.

— Frumoși țapi, zise cotoroața.

Regina-vrăjitoare își înclină capul și zâmbi cu modestie. Lumina focului scânteie în micul șarpe stacojiu înfășurat ca o brățară în jurul încheieturii ei.

— Draga mea, continuă cotoroața, ochii mei nu mai sunt ce-au fost cândva, dar am dreptate să cred că unul dintre indivizii ăștia frumoși și-a început viața mergând în două picioare, nu în patru?

— S-a mai auzit de asemenea lucruri, recunosc regina-vrăjitoare. De exemplu, pasărea ta cea minunată.

— Pasărea aceea a dat unul dintre obiectele de preț pe care le aveam de vânzare, l-a dăruit unui tip bun-de-nimic, cu aproape douăzeci de ani în urmă. Iar după aceea mi-a provocat mari necazuri. Așa că zilele astea rămâne pasăre, cu excepția momentelor în care trebuie să facă treabă sau să aibă grijă de taraba cu flori. Iar dacă aș putea să găsesc o servitoare bună și solidă, căreia să nu-i fie frică de un pic de trudă, individua asta ar rămâne veșnic pasăre.

Pasărea ciripi tristă pe stinghia ei.

— Mi se spune doamna Semele, spuse cotoroața.

Ți se spunea Sal Plicticoasa, pe când erai un țânc mititel, își spuse regina-vrăjitoare, dar nu rosti cuvintele cu voce tare.

— Poți să-mi spui Morwaneg, spuse ea și se gândi că făcuse un soi de glumă (pentru că Morwaneg înseamnă *valul mării*, iar numele ei adevărat era de multă vreme ca și cufundat și pierdut în oceanul cel rece).

Doamna Semele se ridică în picioare și se duse în interiorul căruței cu coviltir, apoi se întoarse cu două străchini din lemn vopsit, două cuțite cu mâner de lemn și cu o ulcică plină cu ierburi uscate și zdrobite care alcătuiau o pulbere verde.

— Eu mănânc cu degetele, dintr-o farfurie de frunze proaspete, spuse ea, întinzând o strachină doamnei în veșmânt stacojiu; strachina avea pe ea o floarea soarelui, vopsită, aflată sub un strat de praf. Dar m-am întrebat: cât de des ai o tovărășie atât de distinsă? Nimic n-o să fie suficient de bun. Cap sau coadă?

— Alege dumneata, spuse musafiră.

— Atunci capul pentru tine, cu ochii lucioși și creier, cu urechi bune de ronțăit. Iar eu voi lua noada, care are doar carne fadă de mestecat.

În timp ce vorbea, ridică frigarea de pe foc și, folosind ambele cuțite atât de iute încât păreau a fi doar o scânteiere a lamelor, tranșă trupul iepurelui și tăie carnea de pe oase, împărțind-o destul de corect în fiecare strachină. Apoi dădu ulcica plină cu ierburi musafirei.

— Nu avem sare, draga mea, dar dacă presari așa ceva, o să fie suficient. Un pic de busuioc, un pic de cimbru de munte... E rețeta mea proprie.

Regina-vrăjitoare își luă porția de iepure fript și unul dintre cuțite, apoi presără un pic de ierburi pe mâncare. Înfipse vârful cuțitului într-o bucată și o mânca încântată, în timp ce gazdă ei se jucă un timp cu porția ei, apoi suflă în ea, în timp ce din carnea cafenie ieșeau aburi.

— Cum e? Întrebă bătrâna.

— Mâncabila, răspunse musafira, sinceră.
— Ierburile o fac atât de bună, explică zgripturoaica.
— Am simțit busuiocul și cimbrul, spuse musafira, dar mai există un gust, pe care mi-a fost greu să-l recunosc.
— Aha! Spuse doamna Semele și hăpăi o felie de carne.
— Are un gust neobișnuit.
— Are. E vorba de o iarbă care crește doar în Garamond, pe o insulă din mijlocul unui lac întins. E foarte bună pentru tot soiul de cărnuri și pentru pește și-mi amintește un pic, ca aromă, de frunzele de anason cu un strop de nucșoară. Florile ai au cea mai atrăgătoare nuanță de portocaliu. E bună pentru vânturi și pentru friguri, în plus e un soporific ușor și are proprietatea ciudată că acela care o gustă nu poate, timp de câteva ore, să spună decât adevărul.

Doamna în veșmânt stacojiu lăsă să-i cadă strachina pe pământ.

— Iarbă limbus? Ai îndrăznit să-mi dai să mănânc iarbă limbus?

— Așa se pare, draga mea, spuse bătrâna, foarte încântată. Deci, spune-mi, doamnă Morwanneg, dacă acesta e numele tău, unde te duci, în căruța ta cea frumoasă? Și de ce îmi amintești de cineva pe care am cunoscut-o cândva? Pentru că doamna Semele nu uită nimic și pe nimeni.

— Merg să găsesc o stea, spuse regina-vrăjitoare. O stea care a căzut în codrul cel mare de pe latura cealaltă a muntelui Pântec. Iar când o s-o găsesc, o să-mi iau cuțitul cel mare și o să-i scot inima, cât timp mai e în viață și cât timp inima mai este a ei. Pentru că inima unei stele în viață este leacul deplin împotriva tuturor capcanelor vârstei și timpului. Surorile mele așteaptă să mă întorc.

Doamna Semele hohoti și-și strânse brațele în jurul trupului, legănându-se, cu degetele-i osoase înfipite în coaste.

— Inima unei stele! Hi, hi! Un asemenea lucru prețios e bun pentru mine. Trebuie să mănânc mult din ea ca să-mi revină tinerețea, pentru ca părul meu să se transforme din cenușiu în auriu, pentru că țâțele mele fleșcăite să devină tari și țanțoșe. Apoi o să duc ce mai rămâne din inimă la bâlciul cel mare din Satul Zidului. Hi, hi!

— N-o să faci asta, zise musafira ei, foarte liniștită.

— Nu? Ești oaspetele meu, dragă. Ai jurat. Ai mâncat din mâncarea mea. Conform legilor asociației noastre, nu poți să-mi faci nici un rău.

— Oh, există atât de multe lucruri pe care le pot face ca să-ți fie rău, Plecticoasă Sal, dar o să mă mulțumesc să-ți amintesc că acela care a mâncat iarbă limbus nu poate să spună decât adevărul, timp de mai multe ore. Încă un lucru, zise ea, și în cuvintele ei pâlpâiau fulgere îndepărtate, iar pădurea se potoli, ca și cum fiecare frunză și fiecare copac ar fi ascultat cu atenție tot ce glăsuia ea. Iți spun următoarele: ai furat cunoștințe la care nu aveai dreptul, dar de care nu vei profita. Pentru că nu vei fi în stare să vezi steaua, nu vei fi în stare s-o zărești, nu vei fi în stare s-o atingi, s-o simți, s-o găsești, s-o ucizi. Și dacă altcineva îi va scoate inima și ți-o va da, nu vei ști acest lucru, chiar dacă o vei ține în mina. Așa am grăit. Acestea sunt cuvintele mele și acum spun adevărul. Și mai află ceva: am jurat pe înțelegerea asociației noastre că nu-ți voi face rău. Dar n-am jurat că n-o să te transform într-o viespe neagră, că n-o să-ți rup picioarele unul câte unul și n-o să te las pradă păsărilor, pentru că mi-ai făcut un asemenea lucru de rușine.

Doamna Semele deschise ochii mari de frică și se uită peste flăcările focului la musafira ei.

— Cine ești tu? Întrebă ea, în cele din urmă.

— Când m-ai întâlnit ultima oară, răspunse femeia în veșmânt stacojiu, domneam împreună cu surorile mele în Carnadine,

înainte ca acesta să fie pierdut.

— *Tu?* Dar ești moartă, moartă de mult timp!

— S-a spus că lilimele sunt moarte, dar ele au trăit întotdeauna. Veverița n-a găsit încă ghinda din care va crește stejarul din care se va face leagănul pentru copilul care mă va omorî, după ce va crește.

În timp ce vorbea, fulgerări argintii sclipeau și scânteiau în flăcări.

— Deci tu ești. Și ți-ai recăpătat tinerețea, oftă doamna Semele. Iar acum pot și eu să fiu iarăși tânăra.

Doamna în veșmânt stacojiu se ridică și aruncă în foc strachina în care fusese porția ei de iepure.

— N-o să fii niciodată tânără, zise ea. Nu m-ai auzit? La o clipă după ce-o să plec o să uiți până și faptul că m-ai văzut. O să uiți totul, chiar și blestemul meu, deși cunoașterea acestuia te va necăji și te va irita, ca o durere într-un membru amputat de multă vreme. Și poate că în viitor o să-ți tratezi oaspeții cu mai multă bunăvoință și cu mai mult respect.

Atunci strachina de lemn fu cuprinsă de flăcări, de o vâlvătaie care pârlă frunzele stejarului aflate mult deasupra. Doamna Semele scoase strachina înnegrită din foc cu un băț și o stinse în iarba înaltă.

— Ce m-a apucat de mi-am aruncat strachina în foc? Exclamă ea. Uite, unul dintre cuțitele mele frumoase, e ars tot și stricat. La ce m-am gândit?

Nu primi nici un răspuns. De pe drum se auzea trototitul ca de tobă a ceva ce părea a fi zgomot de copite de capră, gonind prin noapte. Doamna Semele clătină din cap, ca și cum ar fi vrut să-l scuture de praf și de pânze de păianjen.

— Îmbătrânesc, îi spuse ea păsării în multe culori care stătea pe stinghia ei de lângă locul vizitiului, pasăre care văzuse totul și care nu uitase nimic. Îmbătrânesc. Și nu se poate face nimic

împotriva acestui lucru.

Pasărea se mișcă stânjenită pe stinghie.

O veveriță roșie căută ceva, ezitând un pic, în lumina focului. Luă o ghindă, o ținu o clipă în labelle din față ce semănau cu niște mâini, ca și cum s-ar fi rugat, apoi fugi să îngroape ghinda și să uite de ea.

Scaithe's Ebb e un mic oraș, port la mare, construit pe granit, un oraș de lumânărari, dulgheri și țesători de pânze, de marinari bătrâni cărora le lipsesc degete sau membre și care și-au deschis propria lor cârciuma Bau care-și petrec zilele în cârciumi, iar ce le-a rămas din păr e împletit în cozi lungi, și miriștea de pe bărbia lor s-a colorat de multă vreme în alb. Nu există târfe în Scaithe's Ebb, sau nici una care-i considerată astfel, deși există acolo destule femei care, dacă-s obligate, se vor descrie ca având mai multe căsătorii, cu un bărbat de pe corabia aceea la fiecare șase luni, cu alt soț de pe corabia ailaltă care se întoarce în port pentru o lună la fiecare nouă luni...

Socoteala acestor lucruri mulțumea multă lume. Și chiar dacă uneori dezamăgea, iar un soț se întorcea la nevasta sa în timp ce un alt soț era încă acasă, atunci urma o încăierare, iar cârciuma îl consolă pe cel care pierdea. Marinarii nu se sinchiseau de chestia asta, pentru că știau că așa merg lucrurile, că măcar exista o persoană care să bage de seamă că nu se mai întorceau de pe mare și să-i jelească. Iar nevestele se consolau știind că și soții le erau necredincioși, pentru că nimeni nu poate să lupte cu marea când e vorba de dragostea unui bărbat, din moment ce aceasta le este și mamă și iubită, și tot ea le va scâlda trupurile, când va veni vremea, le va spăla transformându-le în coral, în fildeș și în perle.

Deci seniorul Primus de Stormhold ajunsese într-o noapte în Scaithe's Edd, îmbrăcat complet în negru, cu o barbă deasă și zdravănă, precum un cuib de barză din coșurile din oraș. Sosi într-o caleașca trasă de patru cai negri și luă o cameră la *Locul de*

odihnă al marinarului, de pe Strada Cotită.

Era considerat ciudat în nevoile și cererile sale, pentru că-și adusese singur mâncare și băutură, pe care le ținea în cameră, încuiate într-un cufăr de lemn pe care-l descuia doar ca să ia un măr, o felie de brânză sau o cupă de vin piperat. Camera sa era cea mai de sus din han, o clădire înaltă și fusiformă, clădită pe b ieșitură de stânca pentru a ușura contrabanda.

Seniorul plătise un număr de băieți dintre cei care hoinăreau pe străzile din oraș să-l anunțe în clipa în care ar fi zărit că în localitate sosise cineva pe care nu-l cunoșteau, pe uscat sau pe mare. Puștii trebuia, în principal, să se uite după un individ foarte înalt, osos, cu părul negru, cu figură subțire de om flămând și cu privire preocupată.

— Primus a învățat să fie atent, spuse Secundus celorlalți patru frați morți.

— Știți ce se zice, șopti Quintus, cu tonul melancolic al morților, care suna în ziua aceea precum valurile îndepărtate ce spălau prundișul. Un om care s-a săturat să se uite peste umăr ca să se ferească de Septimus s-a săturat de viață.

Dimineața, Primus discuta cu căpitanii care aveau navele în Scaithe's Ebb, făcându-le cinste cu grog, dar nu mânca, nici nu bea cu ei. După-amiaza cerceta corăbiile de la chei.

Curând, zvonurile din Scaithe's Ebb (și erau multe) căpătară o singură formă: domnul cel bărbos voia să ia o corabie spre est. Acest basm fu izgonit iute de altul: că domnul va naviga pe *Inima unui vis* a căpitanului Yann, o navă cu velatură neagră și cu punți vopsite în roșu stacojiu, ce avea o reputație mai mult sau mai puțin savuroasă (menționez doar că se spunea că se ținea de piraterie în apele îndepărtate), și că acest lucru avea să se întâmple de îndată ce va ordonă el.

— Bunule domn! Strigă un băiețel către seniorul Primus. În oraș e un bărbat, venit pe uscat. S-a găzduit la jupâneasa Pettier. E

slab și cu nasul coroiat. L-am văzut la *Mugetul oceanului*, făcând cinste cu grog tuturor bărbaților din încăpere. Zice că-i un călător pe mare întristat, care caută un loc de acostare.

Primus mângâie capul murdar al băiatului și-i dădu o monedă. Apoi se întoarse la pregătirile sale. În după-amiaza aceea se anunță că *Inima unui vis* va părăsi portul peste trei zile.

Cu o zi înainte ca *Inima unui vis* să ridice pânzele, Primus fu văzut vânzându-și caleașca și cei patru cai grăjdarului din Wardle Street, după care se duse pe chei și împărți monede cu valoare redusă băieților care hoinăresc pe străzi. Intră în cabina *Inimii unui vis* și dădu ordine stricte să nu-l deranjeze nimeni, sub nici un motiv, bun sau rău, până nu se vor afla la o săptămână de port.

În seara aceea avu loc un accident nefericit. Un marinar care făcea parte din echipajul de pe *Inima unui vis* căzu, beat, pe pavajul alunecos din Revenue Street, și-și rupse șoldul. Din fericire, exista cine să-l înlocuiască: chiar marinarul cu care băuse în seara aceea și care-l convinsese pe omul rănit să facă o demonstrație a unor pași de dans deosebit de complicați pe pavajul ud. Iar marinarul acela, înalt, slab și cu nasul coroiat își semnă contractul cu un cerc chiar în noaptea aceea și urcă pe punte în zori, când corabia ieși din port prin ceața dimineții. *Inima unui vis* naviga spre est.

Seniorul Primus de Stormhold, cu barba proaspăt rasă, privi corabia din vârful dealului până când dispăru din vedere. Apoi se duse pe Wardle Street, dădu grăjdarului banii înapoi și ceva pe deasupra, apoi plecă de pe coastă către vest, într-o caleașca neagră, trasă de patru cai negri.

Era o soluție evidentă. La urma urmei, inorogul mersese în buiestru în urma lor cea mai mare parte a dimineții, împingând uneori steaua în umăr cu fruntea sa mare. Rănille de pe coaste, care se deschiseseră ca niște flori roșii sub ghearele leului cu o zi înainte, se uscaseră acum, deveniseră cafenii și făcuseră coajă.

Steaua șchiopăta, șontăcăia și se împleticea, iar Tristran mergea alături de ea, lanțul cel rece legându-i mijloc de mijloc.

Pe de o parte, Tristran simțea că-i un soi de sacrilegiu să călărești un inorog, pentru că acesta nu era un cal, nu semnase nici una dintre vechile înțelegeri dintre om și cal. În ochii lui negri exista o anumită sălbăticie, ca și o vioiciune săltăreață în mersul său, periculos și nedomesticit. Pe de altă parte, Tristran începuse să simtă, într-un fel pe care nu-l putea descrie, că inorogului îi păsa de stea și că ar fi vrut s-o ajute. Așa că zise:

— Uite ce-i, știu chestia aia cu dejucatul tuturor planurilor mele în timpul drumului, dar dacă inorogul vrea, poate te va căra un pic în spatele său.

Steaua nu spuse nimic.

— Ei bine?

Steaua ridică din umeri.

Tristran se întoarse către inorog, se uită în ochii lui negri și-l întrebă:

— Înțelegi ce spun?

Animalul nu zise nimic. Tristran sperase că o să dea din cap sau o să bocăne cu copita, ca un cal dresat pe care-l văzuse pe pajiștea din sat când era mai mic. Inorogul se uitase pur și simplu la el.

— Vrei s-o cari pe doamna? Te rog!

Animalul nu scoase un cuvânt, nu dădu din cap, nu dădu din picior. Dar se duse la stea și îngenunche la picioarele ei.

Tristran ajută steaua să se urce pe spatele inorogului. Ea se prinse de coama lui încâlcita cu amândouă mâinile și se așeză într-o parte, cu piciorul rupt întins. Și așa călătoriră ore în șir.

Tristran mergea alături de ei, ținând cârja fetei pe umăr, cu traista sa bălângănindu-se în vârful ei. Descoperi că era la fel de greu de călătorit ca și înainte, chiar dacă steaua mergea călare pe inorog. Atunci fusese obligat să meargă încet, să țină pasul cu

șchiopătatul stelei, iar acum se grăbea să țină pasul cu inorogul, îngrijorat că animalul ar fi putut să se îndepărteze, iar lanțul ar fi putut s-o tragă pe stea de pe spatele ino rugului. În timp ce mergea, îi ghiorăia stomacul. Foamea îl chinuia. Tristran începu să se închipuie doar ca o foame înconjurată de un strat subțire de carne și mergea, mergea cât de iute putea...

Se împletici și-și dădu seama că se prăbușea.

— Vă rog să vă opriți, gemu el.

Inorogul încetini, apoi se opri. Steaua se uită în jos, spre el. Apoi se strâmba și clătină din cap.

— Ai face mai bine să urci și tu, zise ea. Dacă te lasă inorogul. Altfel o să cazi și o să mă tragi pe pământ după tine. Și trebuie să ne ducem undeva, într-un loc în care poți să găsești de mâncare.

Tristran dădu din cap, recunoscător.

Inorogul nu păru să se opună și așteptă fără să se împotrivească, așa că Tristran încercă să se cațare pe el. Era ca și cum ar fi încercat să urce pe un zid neted. La fel de zadarnic. În cele din urmă, Tristran conduse animalul până la un fag care fusese dezrădăcinat cu ani în urmă de o furtună, de un vânt puternic sau de un uriaș nervos și, ținând în mina traistă și cârja stelei, se cațără de pe rădăcini pe trunchi, iar de acolo pe spatele inorogului.

— Există un sat pe cealaltă pantă a dealului, spuse Tristran. Mă aștept să găsim ceva de mâncare după ce vom ajunge acolo.

Apoi bătu ușor cu mâna liberă în trupul inorogului. Acesta începu să meargă. Tristran își puse mâna pe mijlocul stelei, ca să se țină drept. Simți pânza mătăsoasă a rochiei și, sub această, lanțul gros de care era legat topazul, din jurul mijlocului ei.

Mersul călare pe un inorog nu era precum mersul călare pe un cal. Era un călărit mai sălbatic și mai ciudat. Inorogul așteptă până când Tristran și steaua se așezară bine pe spatele său, apoi, încet, treptat, începu să mărească viteza.

Copacii apăreau și dispăreau pe lângă ei. Steaua se aplecă în față, cu degetele înfipite în coama inorogului. Tristran, care uitase de foame din cauza fricii, se ținea de coastele animalului cu genunchii și se ruga să nu fie trântiți la pământ de vreo creangă întinsă deasupra drumului. Curând, descoperi că experiența începu să-i placă. În călăritul unui inorog exista ceva ce putea fi descoperit doar de cei care puteau face acest lucru și care nu semăna cu nimic altceva: ceva ațâțător, îmbătător și plăcut.

Soarele apunea când ajunseră la marginea satului. Inorogul se opri pe pajiștea deluroasă, sub un stejar, și nu vru să meargă mai departe. Tristran coborî, aterizând cu zgomot pe iarba fineței. Îl durea noada, dar nu îndrăzni să și-o frece, pentru că steaua se uita la el, răbdătoare.

— Ți-e foame? O întrebă el pe stea. Ea nu-i răspunse.

— Uite ce-i, zise el. Mie mi-e foame. Sunt flămând. Nu știu dacă voi, stelele, mâncați. Nici ce mâncați. Nu vreau să flămânzești.

Se uită întrebător la ea. Steaua se uită în jos spre el, la început nepăsătoare, apoi, deodată, ochii ei albaștri se umplură de lacrimi. Ridică mâna și-și șterse lacrimile, lăsându-și o urmă de noroi pe obraz.

— Noi mâncăm doar beznă, spuse ea. Și bem doar lumină. Așa că nu mi-e foame. Sunt singură, sunt speriată, mi-e frig, sunt prizonieră, mă simt mizerabil, dar nu mi-e foame.

— Nu plânge, spuse Tristran. Mă duc în sat să fac rost de niște mâncare. Așteaptă aici. Inorogul o să te apere, dacă vine cineva.

Se întinse și o ridică cu blândețe de pe spatele inorogului. Animalul își scutură coama, apoi începu să pască liniștit iarba de pe pajiște.

Steaua pufni.

— Să aștept aici? Întrebă ea, ridicând lanțul care-i unea.

— Oh! Exclamă Tristran. Dă-mi mâna.

Steaua îi întinse mâna. Tristran încercă să dezlege lanțul, dar nu reuși.

— Hmmm, mormăi Tristran, apoi trase de lanțul din jurul mijlocului său, dar și acesta era bine prins. Se pare că și eu sunt legat de tine, așa cum tu ești legată de mine.

Steaua își aruncă părul pe spate, închise ochii și oftă din tot sufletul. Apoi deschise ochii și spuse, fiind din nou stăpână pe sine:

— Poate e nevoie de un cuvânt magic sau ceva de genul ăsta.

— Nu cunosc nici un cuvânt magic, zise Tristran, ridicând lanțul, care sclipea roșu și violet în lumina soarelui care apunea. Te rog, zise el.

Se auzi un clipocit în substanța lanțului și Tristran îl desprinse cu mâna din jurul mijlocului său.

— Gata, zise el și-i dădu stelei celălalt capăt al lanțului care o lega. O să încerc să nu întârzii prea mult. Iar dacă cineva din lumea zânelor îți cânta cântece batjocoritoare, nu aruncă în nici un caz cu cârja în el, pentru că o să ți-o fure.

— N-o să arunc, făgădui ea.

— Trebuie să-mi făgăduiești, pe onoarea ta de stea, că n-o să fugi, spuse Tristran.

Steaua își atinse piciorul rupt.

— Un timp n-o să fug, răspunse ea, mușcător, iar Tristran trebui să se mulțumească doar cu atât.

Merse pe jos ultima jumătate de milă până în sat. Nu exista nici un han, pentru că satul era departe de drumurile bătute de călători, dar bătrâna corpulentă care-i explică acest lucru insistă s-o însoțească până la coliba ei, unde-i oferă o strachină de lemn plină cu budincă de ovăz cu morcovi în ea și o ulcică de bere. Tristran își schimbă basmaua de stambă pentru o sticlă cu tonic din flori de șoc, o roată de brânză verde și o cantitate de fructe nefamiliare lui, care erau moi și pufoase, ca niște caise, dar aveau

culoarea purpuriu-albastră a strugurilor și miroseau ca niște pere coapte. Iar femeia îi dădu și un snop de fin, pentru inorog.

Tristran se întoarse în pajiștea unde-i lăsase, mestecând un fruct care era zemos, cărnos și destul de dulce.

Se întrebă dacă steaua o să vrea să guste dintr-un fruct și dacă o să-i placă, dacă o să-l guste. Spera să fie mulțumită de ceea ce-i adusese.

La început, Tristran crezu că greșise, că rătăcise drumul la lumina lunii. Nu, era același stejar, cel sub care stătuse steaua.

— Hei! Strigă el.

Licurici și alte insecte luminoase străluceau verde și galben în gardul viu și în ramurile copacilor. Nici un răspuns. Tristran simți că i se face rău.

— Hei! Strigă el, apoi încetă să strige, pentru că nu avea cine să-i răspundă.

Aruncă snopul de fin și-i dădu un șut.

Steaua era la sud-vest de el și se mișca mai iute decât putea el să meargă. O urmări la lumina strălucitoare a lunii. În sinea sa, se simțea stupefiat și prostit, cuprins de vinovăție, de rușine și de regret. N-ar fi trebuit să-i dezlege lanțul, ar fi trebuit s-o lege de copac. Ar fi trebuit s-o oblige pe stea să meargă cu el în sat. Astea erau lucrurile care-i treceau prin cap în timp ce mergea. Dar un alt glas îi vorbea în același timp, atrăgându-i atenția că de n-ar fi dezlegat-o atunci, ar fi făcut acest lucru altădată, iar ea ar fi fugit atunci.

Se întrebă dacă avea s-o mai vadă vreodată, apoi începu să se împiedice de rădăcini, în timp ce drumul îl ducea printre copaci bătrâni în adâncurile pădurii. Lumina lunii dispăru treptat sub acoperișul des de frunze, iar după ce se mai împletici zadarnic prin beznă un timp, Tristran se întinse sub un copac, își puse capul pe traistă și închise ochii, plângându-și de milă până când adormi.

Într-o trecătoare stâncoasă de munte, pe panta din partea cea mai de sud a muntelui Pântec, regina-vrăjitoare smuci de hățurile căruței ei trase de țapi, o opri și aspiră pe nări aerul rece.

Miriade de stele atârnavu reci pe cerul de deasupra ei.

Buzele ei roșii, roșii se curbară într-un zâmbet de-o asemenea frumusețe, de-o asemenea strălucire, arătând o fericire curată și perfectă, încât ți-ar fi înghețat sângele în vine dacă l-ai fi văzut.

— Iată, spuse ea. Vine către mine.

Iar vântul din trecătoarea de munte hăuli triumfător peste ea, ca și cum i-ar fi răspuns.

Primus stătea lângă jarul focului și tremura sub roba sa groasă, neagră. Unul dintre armăsarii cei negri, care se trezise sau visa, necheză și pufni, apoi se potoli din nou. Primus își simțea figura bizar de rece. Îi lipsea barba sa deasă. Scoase cu un băț un bulgăre de lut din jar. Scuipă în palme, apoi despică lutul fierbinte și mirosi carnea dulce de arici, care se copsese încet în jăratec, în timp ce el dormise.

Își mânca micul dejun cu meticulozitate, scuipând oasele mărunte în foc după ce mestecase carnea de pe ele. Împinse ariciul pe gâtleej cu o felie de brânză tare și cu un vin alb, ușor oțetit.

După ce mânca, își șterse mâinile de robă și aruncă runele ca să găsească piatra de topaz care-i oferea domnia orașului de pe stâncă și a domeniilor uriașe ale Stormholdului. Aruncă runele și apoi se uită uluit la plăcile mici, pătrate, din granit roșu. Le luă din nou, le scutură în mâinile cu degete lungi, le aruncă pe pământ și se uită din nou la ele. Apoi Primus scuipă în jăratec, iar acesta sfirâi ușor. Adună plăcile și le lăsă să cadă în punga de la brâu.

— Se mișcă iute, se îndepărtează, își spuse Primus.

Apoi se pișă pe jarul focului, pentru că se afla într-o zonă sălbatică unde erau bandiți, spiriduși și făpturi și mai rele, iar el

nu avea nici un chef să le atragă atenția asupra prezenței sale. După aceea înhamă caii la caleașca, urcă pe capră și mâna trăsura către pădure, spre vest, către șirul de munți din spatele acesteia.

Fata se ținea bine de gâtul inorogului, în timp ce acesta gonia prin pădurea întunecată.

Printre copaci nu pătrundea lumina lunii, dar inorogul scânteia și strălucea într-o lumină albă, ca și luna, în timp ce fata însăși sclipea și lumina ca și cum ar fi răspândit o pulbere luminoasă. Și în timp ce ea trecea printre copaci, un privitor îndepărtat ar fi avut impresia că fata sclipea din când în când, ca o stea micuță.

Capitolul Șase

Ce spune copacul

Tristan Thorn visa.

Era într-un măr, uitându-se pe fereastră la Victoria Forester, care se dezbrăca. În timp ce ea își scotea rochia, scoțând la iveală o grămadă de lenjerie, Tristan simți că ramura îi alunecă de sub picioare, apoi se prăbuși prin aer, în lumina lunii...

Cădea pe lună.

Iar luna vorbea cu el: *Te rog, șopti luna, cu un glas care-i amintea un pic de cel al mamei sale, apăr-o. Apără-mi copilul Ei vor să-i facă rău. Eu am făcut tot ce-am putut.* Iar luna i-ar fi spus mai multe, și poate că i-a și spus, dar luna se transformă în oglindirea luminii lunii în apa aflată mult sub el, iar Tristan deveni conștient că pe fața lui mergea un păianjen mic și că avea o crampă la gât, așa că ridică mâna și dădu la o parte cu grijă păianjenul de pe obraz, și soarele dimineții îl lovi în ochi, iar lumea era aurie și verde.

— Visai, spuse o voce de femeie tânără de undeva, de deasupra lui. Vocea era blândă și avea un accent straniu. Tristan auzea frunzele foșnind în fagul arămiu de deasupra sa.

— Da, răspunse el celei care era în copac. Visam.

— Și eu am avut un vis, noaptea trecută, zise glasul. În visul meu, m-am uitat în sus și am văzut întreaga pădure, iar ceva uriaș se mișca prin ea. Și a venit tot mai aproape și am știut ce era.

Vocea feminină încetă brusc să vorbească.

— Ce era? Întrebă Tristan.

— Totul, răspunse vocea. Era Pan. Pe când eram foarte tânără, cineva – poate era o veveriță, veverițele vorbesc atât de mult, sau

o coțofană, sau vreun pește – mi-a spus că Pan stăpânește întreaga pădure. Adică nu o stăpânea ca un proprietar. Adică nu ar fi vândut pădurea altcuiva, nici n-ar fi ridicat un zid în jurul ei...

– Nici n-ar fi tăiat copacii, zise Tristran, ca s-o ajute. Se așternu tăcerea. Tristran se întrebă unde dispăruse fata.

– Hei! Zise el. Hei!

Se auzi alt foșnet de frunze deasupra sa.

– N-ar trebui să spui asemenea lucruri, zise vocea.

– Îmi cer scuze, spuse Tristran, fără să știe prea bine de ce își cerea iertare. Dar mi-ai spus că Pan stăpânea pădurea...

– Sigur că o stăpânea, spuse vocea. Nu-i greu să stăpânești ceva. Sau pe cineva. Trebuie doar să știi că-i al tău, apoi să vrei să-i dai drumul. Pan stăpânește pădurea aceasta în acest fel. Și în vis a venit la mine. Și tu erai în visul meu, ducând de lanț o fată tristă. Ea era foarte, foarte tristă. Pan mi-a spus să te ajut.

– Pe mine?

– Și asta m-a făcut să mă simt cald, arzător și fierbinte în interior, din vârful frunzelor până la capătul rădăcinilor. Așa că m-am trezit, iar tu erai aici, dormind cu capul pe trunchiul meu, sforăind ca un porc.

Tristran își scarpină nasul. Încetă să mai caute o femeie printre ramurile fagului arămiu de deasupra sa și se uită chiar la copac.

– Ești un copac, zise Tristran, exprimându-și gândurile în cuvinte.

– N-am fost întotdeauna copac, spuse vocea, prin foșnetul frunzelor fagului roșcat. Un vrăjitor m-a făcut copac.

– Ce-ai fost înainte? Întrebă Tristran.

– Crezi că mă place?

– Cine?

– Pan. Dacă tu ai fi stăpânul pădurii, ai da cuiva o treabă de făcut, i-ai spune să dea tot ajutorul și sprijinul posibil, dacă nu l-ai plăcea?

— Ei bine... zise Tristran, dar înainte să decidă care-i răspunsul cel mai politicos, copacul spusese deja:

— O nimfă. Am fost o nimfă a pădurii. Dar am fost urmărită de un prinț, nu unul drăguț, ci de celălalt soi, și ai crede că un prinț, chiar de soi rău, știe ce-s acelea limite, nu-i așa?

— Și așa e?

— Așa am crezut eu, dar nu și el, așa că am făcut un pic de vrajă în timp ce alergam și *bum!* Am devenit copac. Ce zici?

— Doamnă, nu știu cum erai ca nimfă a pădurii, dar acum ești un copac magnific.

Copacul nu răspunse imediat, dar frunzele foșniră frumos.

— Și ca nimfă am fost frumoasă, recunosc ea, cu timiditate.

— Despre ce fel de ajutor și sprijin e vorba? Întrebă Tristran. Nu că aș fi pretențios, în clipa asta am nevoie de tot ajutorul și sprijinul pe care-l pot căpăta. Dar un copac nu-i locul evident în care să cauți așa ceva. Tu nu poți să vii cu mine, nici să mă hrănești, nici să aduci steaua aici, nici să ne trimiți înapoi în Satul Zidului, ca să-mi văd iubita. Sunt sigur că faci o treabă grozavă oprind ploaia, dar acum nu plouă...

Copacul foșni.

— De ce nu-mi spui povestea ta și să mă lași pe mine să judec dacă pot sau nu să te ajut?

Tristran începu să protesteze. Simțea steaua îndepărtându-se de el cu viteza inorogului care galopa, și nu avea timp de pierdut cu recitarea aventurilor din viața sa până în momentul acela. Dar îi trecu prin minte că progresele pe care le făcuse până atunci în călătoria să se datoraseră faptului că acceptase ajutorul care-i fusese oferit. Așa că se așeză pe jos și-i povesti fagului arămiu tot ce-i trecu prin minte despre dragostea să, pură și adevărată, pe care o simțea pentru Victoria Forester; despre promisiunea pe care i-o făcuse acesteia să-i aducă steaua căzătoare – nu orice stea căzătoare, ci aceea pe care o văzuseră împreună din vârful Dyties

Hill; despre călătoria sa prin Țara Zânelor. Îi povesti copacului despre cei întâlniți în drum, despre omulețul păros și despre zânele mititele care-i furaseră melonul; îi povesti despre luminarea magică, despre mersul său de leghe întregi până în valea în care era steaua; despre leu și despre inorog; și despre felul în care pierduse steaua.

Își termină povestea și se lăsă tăcerea. Frunzele arămii de pe copac foșniră ușor, ca bătute de o briză blândă, apoi mai puternic, de parcă ar fi venit furtuna. Apoi frunzele alcătuiră un glas jos, mândru, care spuse:

— Dacă ai fi ținut-o înlănțuită, iar ea ar fi scăpat de lanțuri, atunci nici o putere de pe pământ sau din cer n-ar fi putut să mă oblige să te ajut, nici măcar marele Pan sau doamna Sylvia, indiferent cât s-ar fi rugat sau m-ar fi implorat. Dar tu i-ai dezlegat lanțul, iar pentru asta o să te ajut.

— Mulțumesc, spuse Tristan.

— O să-ți spun trei adevăruri, Două dintre ele o să ți le spun acum, iar ultimul e pentru momentul în care o să ai cel mai mult nevoie de el. Vei judeca singur când va fi momentul acela. În primul rând, steaua e în mare pericol. Lucrurile care se întâmplă în mijlocul pădurii sunt cunoscute curând în marginile ei cele mai îndepărtate, copacii vorbesc cu vântul, vântul duce vorba până în pădurea cea mai învecinată... Există forțe care vor să-i facă rău, mai mult decât rău. Trebuie s-o găsești și s-o protejezi. În al doilea rând, există o cărare prin pădure, care trece pe lângă bradul acela (pot să-ți spun despre bradul ăla niște lucruri care ar face și o piatră să roșească), iar peste câteva minute pe cărarea aceea va trece o caleașca. Grăbește-te și n-o s-o ratezi. În al treilea rând, întinde mâinile.

Tristan întinse mâinile. De deasupra coborî o frunză de culoarea aramei, care alunecă spre el, rotindu-se, și se opri fix în palma sa dreaptă.

— Ține, spuse copacul. Pune-o bine. Și ascultă ce-o să-ți spună, atunci când o să ai cea mai mare nevoie. Caleașca e aproape. Fugi! Fugi!

Tristran își luă traistă și b luă la goană, iar în timp ce fugea băgă frunză în buzunarul interior al tunicii. Auzea bocănitul copitelor prin luminiș, apropiindu-se tot mai mult. Știa că nu poate să ajungă la timp, cu toate că dorea cu disperare să prindă caleașca, dar continuă să gonească până când auzi doar bubuitul inimii sale, care-i răsuna în piept și în urechi, și șuieratul aerului pe care-l trăgea în plămâni. Se împletici printre ferigi și ajunse la cărare exact când caleașca ajunse în locul acela.

Era o caleașca neagră, trasă de patru cai negri ca noaptea și minată de un individ alb la față, îmbrăcat într-o robă lungă, neagră. Era la douăzeci de pași de Tristran. Acesta rămase locului, gâfâind, încercă să strige, dar avea gâtul uscat, dispăruse toată vлага din el, iar glasul său semăna cu un soi de șoaptă răgușită, încercă să strige și reuși doar să horcăie.

Caleașca trecu pe lângă el fără să încetinească.

Tristran rămase pe pământ și-și trase răsuflarea. Apoi, temându-se pentru soarta stelei, se ridică în picioare și merse, cât de iute putu, pe cărarea din pădure. Nu mersese mai mult de zece minute când dădu de caleașca aceea neagră. O creangă uriașă, mare cât un copac, căzuse dintr-un stejar pe cărare chiar în fața cailor, iar vizitiul, care era singurul pasager din caleașca, se chinuia s-o dea la o parte din drum.

— A naibii chestie! Zise vizitiul, care purta o robă lungă, neagră, și care, după părerea lui Tristran, avea aproape cincizeci de ani. N-a fost nici vânt, nici furtună. Pur și simplu a căzut. A îngrozit caii.

Individul avea un glas profund, răsunător.

Tristran și vizitiul deshămară caii și-i legară cu funii de craca de stejar. Apoi cei doi oameni împinseră, cei patru cai traseră, și

împreună târără creanga la marginea drumului. Tristran mulțumi în gând stejarului a cărui creangă se prăbușise, fagului arămiu și lui Pan al pădurilor, apoi îl întrebă pe vizitiu dacă putea să-l ia și pe el cu trăsura, până ieșeau din codru.

— Nu iau pasageri, zise vizitiul, frecându-și bărbia nerasă.

— Bineînțeles, zise Tristran. Dar fără mine ai fi rămas aici. Cu siguranță că m-a trimis providența să te ajut, așa cum providența mi te-a trimis. Nu-ți cer să te abați din drum și s-ar putea să vină iarăși un moment în care să fii bucuros să ai la dispoziție încă o pereche de mâini.

Vizitiul caleștii îl privi pe Tristran din cap până-n picioare. Apoi scotoci în punga de catifea care-i atârna la cingătoare și scoase o mina de plăci pătrate, din granit roșu.

— Alege una, îi spuse el lui Tristran.

Tristran alege o plăcuță de piatră și-i arată individului simbolul sculptat în ea.

— Hmmm!

Asta fu tot ce spuse vizitiul. Apoi comandă din nou:

— Alege alta. Tristran se supuse.

. – Încă una.

Bărbatul își frecă bărbia încă o dată.

— Da, poți să vii cu mine, zise el. Runele par sigure în privința asta. Deși vor exista pericole. Poate vor mai fi și alte ramuri căzute, care trebuie mutate. Poți să stai în față, dacă vrei, pe capra vizitiului, lângă mine, ca să-mi ții tovarășie.

Tristran remarcă un lucru ciudat, în timp ce urca pe capră. Când aruncase o privire în interiorul caleștii, i se păruse că vede cinci domni albi, toți îmbrăcați în cenușiu, care se uitau cu tristețe la el. Dar când se mai uită o dată, în trăsura nu era nimeni.

Caleașca zăngănea și hodorogea pe drumul înierbat, sub un acoperiș verde-auriu de frunze. Tristran era îngrijorat din cauza stelei. Își zise că aceasta fusese prost dispusă, dar, la urma urmei,

avusese destule motive. Spera că steaua va reuși să se ferească de necazuri până o va lua cu el.

Se spunea uneori că șirul de munți cenușii și negri care se întindeau ca o șiră a spinării de la nord spre sud în partea aceea a Țării finelor fuseseră cândva un uriaș, care crescuse atât de mare și de greu încât într-o zi, epuizat doar de efortul de a trăi și a se mișca, se întinsese pe câmpie și se cufundase într-un somn atât de adânc, încât treceau secole între două bătăi ale inimii sale. Asta, dacă chiar așa s-a întâmplat, trebuie să se fi petrecut cu mult timp în urmă, în Prima Eră a lumii, când totul era piatră și foc, apă și vânt, iar din vremurile acelea au rămas prea puțini în viață ca să atragă atenția că-i o minciună, de nu fusese adevărat. Dar, adevărat sau nu, lumea le spunea celor patru munți mari din șir muntele Cap, muntele Umăr, muntele Pântec și muntele Genunchi, iar colinele din sud erau cunoscute drept Picioarele. Printre munți existau trecători, una între cap și umăr, acolo unde ar fi trebuit să fie gâtul, și una chiar la sud de muntele Pântec.

Erau niște munți sălbatici, locuiți de făpturi sălbatice: troli de culoarea ardeziei, oameni sălbatici păroși, fauni rătăcitori, capre de munte și gnomi mineri, călugări, exilați și, uneori, câte o vrăjitoare pe culme. Nu era unul dintre lanțurile muntoase înalte din Țara Zânelor, cum era de exemplu muntele Huon, în vârful căruia se afla Stormhold. Dar era un obstacol dificil pentru călătorii singuri care-l traversau.

Regina-vrăjitoare străbătuse trecătoarea de la sud de muntele Pântec în două zile, iar acum aștepta la gura trecătorii. Țapii erau priponiți de un măraciniș, pe care-l ronțăiau fără entuziasm. Vrăjitoarea stătea lângă căruța și-și ascuțea cuțitele cil o gresie.

Cuțitele erau vechi, aveau mânerele făcute din os, iar lamele din piatră vulcanică cioplită, neagră ca smoala, cu forme albe, ca niște fulgi de zăpadă, înghețate pentru totdeauna în obsidian. Erau două cuțite: unul mic, cu lamă ca de secure, masiv și greu,

pentru despicat cutia toracică, pentru tăiat în bucăți; celălalt lung, cu lamă ca de pumnal, pentru tăiat inima. Când cuțitele fură atât de ascuțite încât vrăjitoarea ar fi putut să-ți taie gâtul cu oricare dintre ele, iar tu n-ai fi simțit decât atingerea ușoară a unui fir de păr și căldura împrăștiindu-se a sângelui care s-ar fi scurs în tăcere, regina-vrăjitoare le puse deoparte și-și începu pregătirile.

Se duse la capre și îi șopti fiecăreia un cuvânt vrăjit.

Acolo unde stătuseră țapii stăteau acum un bărbat cu un barbișon alb și o femeie cam băiețoasă, cu ochi inexpresivi. Cei doi nu spuneau nimic.

Vrăjitoarea se ghemui lângă căruța ei și-i șopti și acesteia câteva cuvinte. Căruța nu făcu nimic, iar vrăjitoarea bătutu din picior.

— Încep să îmbătrânesc, spuse ea celor doi servitori, iar aceștia nu răspunseră nimic, nici nu indicară prin ceva că-i înțeleseseră zisele. Lucrurile neînsuflețite au fost întotdeauna mai greu de schimbat decât cele însuflețite. Sufletele lor sunt mai bătrâne, mai proaste și mai greu de convins. Dacă aș avea din nou tinerețea mea... în zorii lumii puteam să transform munții în mări și norii în palate. Puteam să populez orașe cu pietricelele din prundiș. Dacă aș fi din nou tânără...

Oftă și ridică mâna. În jurul degetelor ei pâlpâi o flacără albastră, apoi, când vrăjitoarea coborî mâna și o întinse ca să atingă căruța, focul dispăru.

Vrăjitoarea se ridică. Acum în părul ei negru ca pana corbului apăruseră șuvițe cenușii, îi apăruseră cearcăne la ochi, dar căruța dispăruse, iar vrăjitoarea stătea în fața unui han mic, la marginea trecătorii prin munți.

În depărtare răsună tunetul, iar fulgerul pâlpâi în zare.

Firma hanului se legăna și scârțâia în bătaia vântului. Pe ea era pictată imaginea unei căruțe.

— Voi doi, spuse regina-vrăjitoare, intrați înăuntru. Ea vine în

direcția asta și va trebui să meargă prin trecătoarea aceasta. Iar eu trebuie doar să mă asigur că va intra înăuntru. *Tu*, zise ea bărbatului cu bărbiță albă, ești Billy, proprietarul cârciumii. Eu voi fi nevasta ta, iar *ăsta*, spuse ea arătând spre fata cu ochi lipsiți de inteligență, fată care fusese cândva Brevis, este fiica noastră, ospătărița.

Din culmile munților răsună o altă bubuitură de tunet, mai. Tare decât înainte.

— O să plouă curând, spuse vrăjitoarea. Hai să aprindem focul.

Tristran simțea steaua în fața lor, mergând mereu înainte. Avea impresia că distanța se reducea.

Spre ușurarea sa, caleașca urma drumul stelei. La un moment dat, la o răscruce, Tristran fu îngrijorat că s-ar putea s-o ia pe ramificația nepotrivită. Era gata să părăsească trăsura și să călătorească singur, dacă s-ar fi întâmplat asta.

Tovarășul său trăsese de hățuri, coborâse de pe capră și-și scosese runele. Apoi, după ce-și încheiase consultarea acestora, se urcase la loc și minase caleașca pe drumul din stânga.

— Dacă nu-s necuviincios, pot să întreb în căutarea cărui lucru vă aflați? Zise Tristran.

— A destinului meu, răspuse bărbatul, după o scurtă pauză. A dreptului meu de a conduce. Și tu?

— Există o tânără doamnă pe care am jignit-o prin j comportarea mea, răspuse Tristran. Vreau să-mi cer iertare.

Și de îndată ce rosti cuvintele, știu că erau adevărate.

Vizitiul mirii.

Acoperișul pădurii se rărea iute. Copacii deveniră mai distanțați, iar Tristran zări munții din fața sa și 1 oftă.

— Ce mai munți! Exclamă el.

— Când o să fii mai în vârstă, îi zise tovarășul său, să-mi vizitezi citadela de pe culmea muntelui Huon. *Acela* e munte, iar de acolo putem să ne uităm de sus la munți ca *ăsta*, care-s doar

niște coline, spuse el, făcând un gest către muntele Pântec, aflat în fața lor.

— Sincer vorbind, spuse Tristan, sper să-mi petrec restul vieții ca fermier crescător de oi în Satul Zidului, pentru că am avut destule aventuri, cât să-mi ajungă pentru o viață de om, cu lumânări și cu copaci, cu o tânără și cu un inorog. Dar iau invitația în spiritul în care a fost făcută și mulțumesc. Iar dacă dumneata o să vizitezi Satul Zidului, trebuie să vii în casa mea, iar eu o să-ți dau haine de lână, brânză de oaie și tocană de miel cât poți mânca.

— Ești foarte amabil, spuse vizitiul; drumul era mai ușor, făcut din prundiș sfărâmat și din piatră nivelată, iar el pocni din bici ca să-i facă pe cei patru armăsari negri să meargă mai iute. Zici că ai văzut un inorog?

Tristan fu gata să-i povestească tovarășului său despre întâlnirea cu inorogul, dar se gândi mai bine și se mulțumi să spună:

— Era un animal foarte nobil.

— Inorogii sunt făpturile lunii, zise vizitiul. N-am văzut niciodată vreunul. Dar se spune că slujesc luna și îndeplinesc ordinele ei. Trebuie să ajungem în munți mâine seară. O să poposim în seara asta, la apus. Dacă vrei, poți să dormi în caleașca. Eu o să dorm lângă foc.

În tonul vocii sale nu avusese loc nici o schimbare, dar Tristan știu, cu o siguranță subită și șocantă prin intensitatea ei, că omul acela era speriat de ceva, era îngrozit până-n măduva oaselor.

În noaptea aceea, în vârfurile munților pâlpâiră fulgere. Tristan dormi pe scaunul de piele al caprei, cu capul pe un sac cu ovăz. Visă fantome, lună și stele.

Ploaia începu în zori, brusc, de parcă cerul s-ar fi transformat în apă. Norii joși și cenușii ascundeau munții. Tristan și vizitiul înhămară caii la caleașca și porniră prin ploaia ce nu înceta. Urcau la deal, iar caii nu mergeau mai iute decât un pedestraș.

— Poți să intri înăuntru, spuse vizitiul. N-are rost să ne udăm amândoi.

Își puseseră pe ei niște haine de ploaie dintr-o bucată, pe care le găsiseră sub capră.

— Acum nu pot să fiu mai ud decât sunt decât dacă aș sări într-un râu, zise Tristran. Rămân aici. Două perechi de ochi și două perechi de mâini s-ar putea să însemne salvarea noastră.

Tovarășul lui mormăi ceva. Își șterse ploaia de pe ochi și de pe gură cu mâna rece, umedă, apoi zise:

— Ești un prost, băiete. Dar apreciez oferta ta, zise el și trecu hățurile în mâna stângă, apoi îi întinse mâna dreaptă. Sunt cunoscut drept Primus. Seniorul Primus.

— Tristran, Tristran Thorn, zise el, simțind că, într-un fel, omul acela câștigase dreptul de a-i cunoaște numele adevărat.

Își strânseseră mâinile. Ploaia curgea mâi puternic. Căi își încetiniră mersul și mai mult, pentru că drumul devenise un pârâu, iar ploaia zdravănă împiedica să se vadă ceva, la fel de bine ca și ceața cea mai deasă.

— Există un om, spuse seniorul Primus, strigând ca să fie auzit peste zgomotul ploii, iar vântul îi sufla cuvintele de pe buze. E înalt, arată un pic ca mine, dar e mai subțire și cu nasul mai coroiat. Ochii săi par nevinovați și preocupați, dar în ei se vede moartea. Se numește Septimus, pentru că a fost al șaptelea băiat pe care l-a zămislit tatăl nostru. Dacă îl vezi vreodată, fugi și ascunde-te. El are treabă cu mine. Dar nu va ezita să te ucidă dacă îi stai în cale, sau să te transforme în instrumentul său cu care să mă ucidă pe mine.

O rafală furioasă de vânt aruncă o găleată de apă de ploaie pe gâtul lui Tristran.

— Pare un om foarte periculos, spuse Tristran.

— Este cel mai periculos om pe care o să-l întâlnești vreodată.

Tristran se uită tăcut la ploaie și la întunericul care se lăsa. Era

tot mai greu să vezi drumul. Primus vorbește din nou:

— După părerea mea, e ceva nenatural în furtuna asta.

— Nenatural?

— Sau mai mult decât natural, supranatural, dacă vrei. Sper ca pe drum să fie vreun han. Căi au nevoie de odihnă, iar mie mi-ar prinde bine un pat uscat și un foc care să mă încălzească. Și o mâncare bună.

Tristran strigă că-i de aceeași părere. Apoi statură împreună, udându-se tot mai mult. Tristran se gândește la stea și la inorog. Steaua era acum udă și îi era frig. Își făcuse griji în legătură cu piciorul ei rupt, se gândi că avea probabil rosături de la călărit. Și totul din vina lui. Se simți mizerabil.

— Sunt cea mai mizerabilă persoană care a trăit vreodată, îi spuse el seniorului Primus, când se opri să hrănească armăsarii din traistele cu ovăz umed.

— Ești tânăr și îndrăgostit, spuse Primus. Orice tânăr în situația ta e cel mai mizerabil tânăr care a trăit vreodată.

Tristran se întrebă cum de ghicise seniorul Primus existența Victoriei Forester. Se imaginează povestindu-i acesteia aventurile sale, în fața focului din salon, după ce se va întoarce în Satul Zidului. Dar, cumva, toate poveștile sale păreau cam neinteresante.

Se părea că în ziua aceea întunericul începuse chiar la apus, iar acum cerul era deja negru. Drumul lor continuă să urce. Ploaia se potolise pentru o clipă, apoi pornise din nou, cu o putere dublă, căzând mai rău ca niciodată.

— Se vede o lumină în partea aceea? Întrebă Tristran.

— Nu văd nimic. Poate-i un miraj sau un fulger, zise Primus.

Apoi ajunseră la o cotitură a drumului și zise:

— Am greșit. Chiar e o lumină. Bravo, tinere! Dar în munții ăștia există lucruri rele. Să sperăm că indivizii vor fi prietenoși.

Căi căpătără brusc energie, după ce văzuseră care le era

destinația. Un fulger scoase la iveală munții ce se ridicau abrupt în fiecare parte.

— Avem noroc! Strigă Primus, vocea lui de bas bubuind ca tunetul. E un han!

Capitolul Șapte

“La căruță”

Steaua era udă până la piele când ajunsese în trecătoare, era tristă și tremura. Își făcea griji pentru inorog: nu găsiseră hrană pentru acesta în ultima zi a călătoriei, pentru că iarba și ferigile pădurii fuseseră înlocuite de pietre cenușii și de tufișuri cioturoase cu mă răcini. Copitele nepotcovite ale inorogului nu erau potrivite pentru drumul pietros, nici spatele lui nu fusese făcut să care călăreți, iar pasul lui devenise tot mai încet.

În timp ce mergeau, steaua blestemă ziua în care căzuse în lumea asta umedă și neprietenosă. Văzută din înaltul cerului păruse blândă și primitoare. Dar asta fusese înainte. Acum steaua ura totul din lumea asta, cu excepția inorogului, ba chiar, din cauza rosăturilor provocate de călărit, ar fi fost încântată să-și petreacă timpul cât mai departe de acesta.

După o zi de ploaie cu găleata, luminile hanului fură imaginea cea mai atrăgătoare pe care o văzuse de când se afla pe Pământ.

— *Fii atent unde calci, fii atent unde calci!* Răpăiră stropii de ploaie pe pietre.

Inorogul se opri la cincizeci de metri de han și nu voi să se apropie mai mult. Ușa hanului era deschisă, umplând lumea cenușie cu lumină galbenă, caldă.

— Bună ziua, drăguțo, spuse un glas primitor din prag.

Steaua mângâie gâtul ud al inorogului, dar acesta nu se mișcă, rămase țepăn acolo, ca o fantomă albă în lumina hanului.

— Vrei să intri, drăguțo? Sau vrei să stai acolo, în ploaie?

Vocea prietenosă a femeii o încălzi pe stea, o liniști. Avea amestecul potrivit de îngrijorare și de spirit practic.

— Putem să-ți dăm de mâncare, dacă asta cauți. Înăuntru arde focul în cămin și avem destulă apă caldă ca să umplem o cadă, să-ți scoți frigul din oase.

— Eu... am nevoie de ajutor ca să intru, spuse steaua. Piciorul meu...

— Vai, sărmana de tine! Zise femeia. O să-l pun pe Billy, soțul meu, să te care înăuntru. În grajd avem fin și apă proaspătă, pentru animalul tău.

Inorogul se uită în jur furios când femeia se apropie.

— Bine, bine, drăguțule. N-o să vin prea aproape. La urma urmei, au trecut ani îndelungați de când eram destul de fecioară ca să pot să ating un inorog, și mulți ani îndelungați de când a fost văzut vreunul prin părțile astea...

Nervos, inorogul o urmă pe femeie în grajd, ținându-se la distanță de ea. Apoi străbătu grajdul, până la ultima despărțitură unde se așeză pe paiele uscate. Iar steaua coborî din spatele lui, udă learcă și vai de capul ei.

Billy se dovedi a fi un individ morocănos, cu barbă albă. Nu spuse mare lucru, dar cără steaua în han și o așeză pe un scaun cu trei picioare. În fața unui foc de bușteni care trosnea.

— Sărmana de tine, zise nevasta hangiului, care-i urmasă înăuntru. Uită-te la tine, ești udă ca o zână a apelor, uite ce baltă ai făcut sub tine, iar rochia ta drăguță, în ce stare e, trebuie să fii udă până la piele...

Apoi, după ce-și trimise soțul de acolo, o ajută pe stea să-și scoată rochia udă, pe care o atârna într-un cuier de lângă foc, iar stropii de apă sfârâiau și fâsâiau când picau pe cărămizile fierbinți ale căminului.

În fața focului se afla o cadă de tablă, iar nevasta hangiului puse un paravan de hârtie în jurul ei.

— Cum îți place baia, întrebă ea, plină de solitudine. Caldă, fierbinte, sau bună să fierbi raci în ea?

— Nu știu, zise steaua, goală, având pe ea doar piatra de topaz de pe lanțul de argint din jurul mijlocului ei și simțindu-se amețită din cauza modului bizar în care evoluaseră lucrurile. N-am mai făcut baie până acum.

— N-ai mai făcut niciodată? Întrebă nevasta hangiului, pârând uimită. Sărmana rățușcă! Atunci n-o s-o facem prea fierbinte. Să mă chemi dacă ai nevoie de încă o găleată de apă, am pus-o la încălzit pe focul din bucătărie. Iar după ce o să termini baia, o să-ți aduc niște vin fiert și napi dulci copti.

Și, înainte că steaua să protesteze și să-i explice că ea nu mănâncă, nici nu bea, femeia se grăbi să plece, lăsând steaua în cada de tablă, cu piciorul rupt prins în ațele scos din apă și rezemat de scaunul cu trei picioare. La început, apa fusese prea fierbinte, apoi steaua se obișnuie cu căldura și se relaxa și, pentru prima oară de când căzuse din cer, fu complet fericită.

— Ești o scumpă, zise nevasta hangiului, când se întoarse. Cum te simți acum?

— Mult, mult mai bine, datorită dumatăle, răspunse steaua.

— Și inima ta? Cum se simte inima ta? Întrebă femeia.

— Inima mea? Se miră steaua, pentru că fusese o întrebare ciudată, dar îngrijorarea femeii păruse sinceră. Se simte fericită. Mai liniștită. Mai puțin tulburată.

— Bine. Foarte bine. Hai să te încălzim și mai bine. Să te încălzim pe dinăuntru.

— Sunt convinsă că, sub îngrijirea dumatăle, inima mea va străluci și va arde de fericire, zise steaua.

Nevasta hangiului se aplecă și o ciupi pe stea sub bărbie.

— Ești o rățușcă drăgălașă și spui lucruri frumoase. Apoi femeia zâmbi cu înțelegere și-și trecu mâna prin părul cu șuvițe cenușii. După aceea atârna o robă din material gros, pentru prosoape, de marginea paravanului.

— Asta-i pentru tine, s-o porți după ce termini baia.

— Nu, nu te grăbi, rățușco – o să te simți bine și o să-ți țină cald, căci rochia ta frumoasă o să mai fie umedă un timp. Strigă-mă când vrei să ieși din cadă, iar eu o să vin și o să-ți dau o mina de ajutor, spuse femeia, după care se aplecă și atinse pieptul stelei între sâni, cu degetul ei rece, apoi zâmbi. O inimă bună, puternică.

În lumea asta cufundată în întuneric există oameni buni, își spuse steaua, care se încălzise și era mulțumită. Afară, ploaia și vântul răpăiau și hăuleau prin trecătoarea din munți, dar în han, „La căruță”, era cald și bine.

Mai târziu, nevasta hangiului, împreună cu fiica ei cea cu figură de prostănacă, ajutară steaua să iasă din baie. Lumina focului scânteie în topazul prins în argint pe care steaua îl purta pe un lanț de argint înfășurat în jurul mijlocului ei până când topazul – și trupul stelei – dispăru sub materialul gros, pentru prosoape, al robei.

— Acum, draga mea, spuse nevasta hangiului, vino aici și simte-te bine.

O ajută pe stea să meargă la o masă lungă de lemn, în capul căreia se aflau un satâr și un cuțit, ambele cu mânere din os și cu lame din sticlă întunecată. Sprijinindu-se și ținându-se, steaua ajunse la masă și se așeză pe banca de lângă această.

Afară se auzi o rafală de vânt, iar focul scoase flăcări verzi, albastre și albe. După aceea, din exteriorul hanului răsună o voce de bas, acoperind urletul elementelor naturii:

— Servitori! Mâncare! Vin! Foc! Unde-i grăjdarul? Hangiul Billy și fiica să nu se mișcară, se mulțumiră doar să se uite la femeia în rochie roșie, ca și cum ar fi așteptat instrucțiuni. Aceasta strânse din buze, după care zise:

— Treaba asta poate să mai aștepte. Un pic. La urma urmei, nu pleci nicăieri, draga mea! Spuse ea stelei. Nu cu piciorul în starea în care este și în nici un caz până nu stă ploaia, nu-i așa?

— Vă apreciez ospitalitatea mai mult decât pot să spun în

cuvinte, zise steaua din tot sufletul.

— Sigur că o apreciezi, spuse femeia în rochie roșie, apoi degetele ei atinseră cuțitele negre cu nerăbdare, de parcă ar fi avut ceva de făcut ce nu suferea amânare. O să avem destul timp după ce-or să plece persoanele astea enervante.

Lumina din han era lucrul cel mai bun și mai aducător de fericire pe care-l văzuse Tristran în timpul călătoriei sale prin Țara Zânelor. În timp ce Primus răcnea cerând ajutor, Tristran deshăma căii epuizați și-i duse unul câte unul în grajdul de lângă han. În ultima despărțitura dormea un cal alb, dar Tristran era prea ocupat ca să se oprească și să-l privească mai atent.

Știa – undeva, într-un loc ciudat din mintea sa, cel care știa direcții și distanțe referitoare la lucruri pe care nu le văzuse niciodată și locuri în care nu fusese vreodată – că steaua era pe aproape, iar asta îl liniștea și-l făcea să fie nervos. Știa că armăsarii erau mai oboșiți și mai flămânzi decât el. Prânzul său – și, după cum bănuia, și înfruntarea sa cu steaua – mai putea aștepta.

— O să țesăl caii, îi spuse el lui Primus. Altfel o să răcească.

Bărbatul cel înalt își puse mâna uriașă pe umărul lui Tristran.

— Ești un flăcău bun! O să trimit un ospătar să-ți aducă niște bere fierbinte.

Tristran se gândi la stea, în timp ce țesăla caii și le curăța copitele. Ce avea să-i spună? Ce avea să-i spună *ea*? Țesăla ultimul cal când o ospătăriță mohorâta veni aducându-i o cană cu vin aburind.

— Pune-o acolo, îi spuse el. O s-o beau cu plăcere de îndată ce-o să am mâinile libere.

Fata puse cana deasupra unei lăzi și plecă, fără să spună nimic.

Chiar atunci, calul din ultima despărțitură se ridică în picioare și începu să dea cu copitele în ușă.

— Potolește-te, băiete, îi strigă Tristran, potolește-te, iar eu o să văd dacă pot să găsesc niște ovăz și niște tărâțe calde pentru voi

toți.

În copita din față a armăsarului era o piatră mare, iar Tristran o scoase cu grijă. Decise că avea să spună *Doamnă, vă rog să primiți scuzele mele cele mai umile și din tot sufletul Domnule, avea să-i răspundă steaua, le primesc cu bucurie. Iar acum să mergem în satul tău, ca să mă prezinți iubitei tale, ca dovadă a devotamentului tău față de ea...*

Gândurile sale fură întrerupte de un zăngănit puternic, iar un cal alb uriaș – apoi își dădu seama imediat că nu era un cal – dărâma ușa despărțiturii și năvăli, disperat, spre el, cu cornul coborât.

Tristran se aruncă pe paiele de pe podea, cu brațele deasupra capului.

Trecură câteva clipe. Tristran își ridică încet capul. Inorogul se oprise în fața câinii și-și îndreptase cornul către vinul fiert.

Tânărul se ridică cu greu în picioare. Vinul aburea și clocotea, apoi lui Tristran îi trecu prin minte – informația ieșind la iveală dintr-un basm uitat de mult sau dintr-o poveste pentru copii – că un corn de inorog era un leac împotriva...

– Otrăvii, șopti el, iar inorogul își ridică iute capul și-l privi pe Tristran în ochi, iar Tristran știu că era adevărat.

Inima îi bătea nebunește în piept. În jurul hanului, vântul răcnea ca o vrăjitoare cuprinsă de nebunie.

Tristran alergă spre ușa grajdului, apoi se opri și se gândi. Căută în buzunarul tunicii, găsi bucata de ceară care rămăsese din lumânare, iar de ea era lipită o frunză arămie uscată. Desprinse cu grijă frunza de pe ceară. Apoi o duse la ureche și ascultă ce-i spusese aceasta.

– Vreți vin, stăpâne? Întrebă femeia de vârstă medie cu rochie lungă, roșie, atunci când Primus intră în han.

– Nu, răspunse acesta. Am o superstiție personală care spune că până în ziua în care o să văd cadavrul rece al fratelui meu

zăcând în fața mea pe pământ trebuie să beau doar din vinul meu și să mănânc doar hrană pe care am obținut-o și am pregătit-o eu însumi. Așa voi face și aici, dacă nu aveți nimic împotriva. Sigur, o să plătesc ca și cum aș fi băut vinul vostru. Pot să te necăjesc cerându-ți să pui sticla asta a mea lângă foc, ca să iasă frigul din ea? Am un tovarăș de drum, un tânăr care se ocupă de cai. El n-a depus un asemenea jurământ și-s sigur că dacă i-ai trimite o oală cu bere fierbinte, băutura i-ar scoate frigul din oase...

Ospătărița făcu o plecăciune și se întoarse în bucătărie.

— Deci, gazda mea, se adresează Primus hangiuului cu barbă albă, cum sunt păturile de aici? Aveți saltele de paie? Există foc în dormitoare? Observ cu deosebită plăcere că în fața căminului există o cadă de baie – dacă aveți o găleată cu apă fierbinte, aș face baie, ceva mai târziu. Dar cred că n-o să plătească pentru asta decât o monedă mică de argint.

Hangiuul se uită la nevasta sa care zise:

— Păturile noastre sunt bune. O să pun servitoarea să facă foc în dormitor, pentru dumneavoastră și tovarășul dumneavoastră.

Primus își scoase roba neagră, udă leoarcă, și o atârna lângă foc, alături de rochia încă udă a stelei. Apoi se întoarse și văzu o tânără doamnă care stătea la masă.

— Alt oaspete? Zise el. Bine ne-am întâlnit, doamnă, în această vreme nesănătoasă.

Chiar atunci se auzi un bocănit puternic în ușa grajdului alăturat.

— Ceva a tulburat caii, spuse îngrijorat Primus.

— Poate tunetul, zise nevasta hangiuului.

— Da, poate, răspunse Primus; atenția sa fusese atrasă de altceva; se duse la stea și o privi în ochi, timp de câteva clipe. Tu, zise el, apoi ezită, după care spuse, sigur de ceea ce spunea. Ai piatra tatălui meu. Ai Puterea Stormholdului.

Fata îl privi cu ochi ce aveau albastrul cerului.

— Foarte bine, spuse ea. Cere-mi-o, ca să pot termina cu toată prostia asta.

Nevasta hangiului veni în grabă și se așează în capul mesei.

— Rățușcă drăgălașă, zise ea cu severitate, nu trebuie să-i superi pe ceilalți oaspeți.

Primus văzu cuțitele de pe tăblia de lemn a mesei. Le recunoscuse. În subteranele din Stormhold existau pergamente vechi în care erau descrise aceste cuțite și li se spunea numele pe care le aveau. Erau lucruri vechi, din Prima Eră a lumii.

Ușa din față a hanului se deschise cu zgomot.

— Primus! strigă Tristran, năvălind înăuntru. Au încercat să mă otrăvească!

Seniorul Primus își apucă sabia cea scurtă, dar în clipa aceea regina vrăjitoare luă cuțitul cel lung și-l aruncă în el, cu o mișcare iute, exersată, înfigându-i-l în gât...

Lucrurile se întâmplară prea iute pentru ca Tristran să le poată urmări. Intrase, văzuse steaua și pe seniorul Primus, hangiul și familia ciudată a acestuia, apoi sângele țâșnise ca o fântână stacojie în lumina focului.

— Prindeți-l! Strigă femeia în rochie stacojie. Prindeți flăcăul!

Billy și servitoarea fugiră către Tristran. Iar atunci inorogul intră în han.

Tristran se aruncă la o parte din calea lui. Inorogul se ridică pe picioarele din spate și izbitura uneia dintre copitele sale ascuțite o aruncă de perete pe ospătăriță.

Billy își lăasă capul în jos și se repezi spre inorog, de parcă ar fi vrut să-l lovească puternic cu fruntea. Inorogul își lăasă și el capul în jos, iar hangiul Billy își găsi sfârșitul.

— *Tâmpitule!* Răcni nevasta hangiului, furioasă, apoi înainta spre inorog, cu un cuțit în fiecare mână; sângele îi pătase mâna dreaptă și antebrațul cu o culoare asemănătoare rochiei sale.

Tristran căzuse pe jos și se târâse în patru labe către cămin.

Ținea în mână dreaptă bucata de ceară, tot ce mai rămăsese din lumina care îl adusese acolo. O strânsese în mină până când aceasta devenise moale și ușor de modelat.

— Trebuie neapărat să mergă, își zise Tristran, sperând că arborele știuse ce spune.

În spatele său, inorogul gemu, îndurerat. Tristran rupse un șnur din tunică și strânse ceară în jurul acestuia.

— Ce se întâmplă? Întrebă steaua, care se târâse în patru labe către Tristran.

— Nu știu, recunosc acestă.

Atunci regina-vrăjitoare scoase un răcnet, pentru că inorogul o străpunsese cu cornul, pe care-l înfipsese în umărul ei drept. Inorogul o ridicase triumfător de pe podea și se pregătea să dea cu ea de pământ, apoi s-o strivească sub copitele-i ascuțite până când va muri, dar, deși trasă în țeapă, regina-vrăjitoare se răsuci și înfipse vârful celui mai lung dintre cuțitele de obsidian în ochiul inorogului, până în craniu.

Animalul se prăvăli pe podeaua de lemn a hanului, iar sângele i se scurgea din coaste, din ochi și din gura deschisă. Mai întâi se prăbuși în genunchi, apoi se dărâma complet când viața se scurse din el. Limba târcată ieșea într-un mod jalnic din gura inorogului mort.

Regina vrăjitoare își trase trupul din corn și se ridică în picioare, cu o mina ținându-se de umărul rănit, iar cu cealaltă ridicând satirul.

Se uită în încăpere și îi descoperi pe Tristran și pe stea ghemuiți lângă foc. Încet, chinuitor de încet, se târî către ei, cu satirul în mina și cu un zâmbet pe față.

— Inima de aur, arzătoare, a unei stele liniștite e mult mai bună decât inima pâlpâitoare a unei stelute speriate, le spuse ea, cu un glas ciudat de liniștit și de detașat, care ieșea însă din figura ei plină de sânge. Dar chiar și inima unei stele înfricoșate și speriate

e mai bună decât nimic.

Tristran luă mâna stelei în mâna sa dreaptă.

— Ridică-te, îi spuse el.

— Nu pot, îi răspunse ea.

— Ridică-te sau vom muri, zise el, ridicându-se în picioare.

Stea dădu din cap și, chinându-se, lăsându-și greutatea pe el, începu să încerce să se ridice.

— *Ridică-te sau vei muri?* Îl imită regina-vrăjitoare. Oh, copii, veți muri oricum, în picioare sau așezați. Pentru mine e același lucru.

Și făcu încă un pas spre ei.

— Acum, zise Tristran, cu o mina ținând-o pe stea de braț, cu cealaltă ținând lumina improvizată, acum *mergi!*

Și-și întinse mâna stingă spre foc.

Simți durere și arsură, atât de tare încât îi venea să țipe, iar regina-vrăjitoare se uită la el de parcă ar fi fost întruparea nebuniei.

Apoi fitilul său improvizat se aprinse și arse cu flacără continuă, albastră, iar lumea începu să pâlpâie în jurul lor.

— Te rog să mergi, o rugă Tristran pe stea. Nu-ți da drumul de mine.

Și ea făcu un pas chinuit.

Lăsară hanul în urmă, iar urletele reginei-vrăjitoare le răsunară în urechi.

Erau sub pământ, iar lumina luminării pâlpâia pe pereți umezi de peșteră. La pasul următor erau într-un deșert de nisip alb, sub lumina lunii. La al treilea pas erau mult deasupra pământului, uitându-se la culmile, la copacii și la râurile aflate mult sub ei.

Și atunci ultima bucată de ceară se topi peste mina lui Tristran, arsura deveni imposibil de suportat, iar flacăra se stinse pentru totdeauna.

Capitolul Opt

*În care ni se spune despre castelele din aer
și despre alte lucruri*

În munți se iveau zorii. Furtunile din ultimele zile trecuseră, iar aerul era curat și răcoros.

Seniorul Septimus de Stormhold, înalt și cu nasul coroiat, urca în trecătoarea din munți, uitându-se în jur de parcă ar fi căutat un lucru pe care-l pierduse. Trăgea după el un căluț murg de munte, mic și păros. Când ajunse în locul în care trecătoarea se lărgea, seniorul se opri, de parcă ar fi găsit pe marginea drumului ceea ce căuta. Era o căruță mică, rablagită, ceva mai mare decât un căruț pentru capre, răsturnată într-o parte. Lângă ea zăceau două cadavre. Primul era al unui țap alb, cu capul înroșit de sânge. Septimus împunse capra moartă cu piciorul și-i dădu căpățâna într-o parte. Avea o rană adâncă, fatală, în frunte, drept între coarne. Alături de capră se găsea cadavrul unui tânăr, cu figură la fel de prostească în moarte cum trebuie să fi fost și în viață. Nu se zărea nici o rană care să arate cum murise, doar o vânătaie plumburie la tâmplă.

Ceva mai încolo, Septimus descoperi trupul unui bărbat între două vârste, îmbrăcat în. Haine negre, ce zăcea cu fața în jos, pe jumătate ascuns de o stâncă. Pielea omului era albă, sângele lui băltea pe piatra de sub el. Septimus se ghemui lângă cadavru și-i ridică, prudent, capul, trăgându-l de păr. Gâtul bărbatului fusese tăiat cu pricepere, fusese despicat de la o ureche la alta. Septimus se uită uimit la cadavru. *Știa, totuși...*

Apoi începu să râdă, scoțând un soi de tuse seacă.

— Barba, spuse el cu glas tare cadavrului. Ți-ai tăiat barba. De

parcă nu te-aș fi recunoscut fără barbă, Primus!

Primus, care stătea, cenușiu și fantomatic, lângă ceilalți frați ai săi, spuse:

— M-ai fi recunoscut, Septimus! Dar aș fi putut să câștig astfel câteva secunde, în care te-aș fi văzut înainte să mă recunoști.

Iar vocea lui moartă nu era decât vântul dimineții legănând măcăcișul.

Septimus se ridică. Soarele începuse să răsară peste culmea cea mai de est a muntelui Pântec, colorându-l cu lumină.

— Deci eu voi fi cel de-al optzeci și doilea senior de Stormhold, zise el atât trupului de pe sol, cât și sieși. Fără a mai pomeni că voi fi stăpân al Culmilor înalte, seneșal al Orașelor Turnuri, apărător al citadelei, înalt senior păzitor al muntelui Huon și al tuturor celorlalte.

— Frate, nu vei fi nimic din toate astea dacă nu vei avea la gât Puterea Stormholdului, zise înțepător, Quintus.

— Și mai e și problema răzbunării, spuse Secundus, cu vocea vântului care hăulea prin trecătoare. Înainte de orice, trebuie să te răzbuni pe cigășul fratelui tău. Asta-i legea sângelui.

Ca și cum i-ar fi auzit, Septimus clătină din cap.

— De ce n-ai așteptat câteva zile, frate Primus? Întrebă el cadavrul de la picioarele sale. Te-aș fi omorât eu însumi. Aveam un plan grozav ca să teucid. Când am descoperit că nu mai erai pe *Inima unui vis* n-am avut nevoie de mult timp ca să fur șalupa corăbiei și s-o iau pe urmele tale. Iar acum trebuie să-ți răzbun hoitul jalnic, ca să onorez sângele nostru și Stormholdul.

— Deci Septimus va fi cel de-al optzeci și doilea senior de Stormhold, spuse Tertius.

— Există o zicală celebră care, în principal, atrage atenția să nu te apuci să socotești valoarea numerică a puilor de găină necloțiți încă, atrase atenția Quintus.

Septimus plecă de lângă trup și se duse și se pișă pe o stâncă

cenușie. Apoi se întoarse la cadavrul lui Primus.

— Dacă te-aș fi ucis eu, aș fi putut să te las să putrezești aici, zise el. Dar din cauză că altul a avut această plăcere, trebuie să te car cu mine un pic, ca să te las pe un ștei înalt, să te mănânce vulturii.

Apoi, gemând de efort, ridică trupul țeapăn și-l aruncă pe spatele căluțului. Scotoci la cingătoarea mortului și luă punga cu pietrele cu rune.

— Mulțumesc pentru asta, frate, spuse el și bătu cadavrul pe spate.

— Să-ți stea în gât dacă n-o să mă răzbuni, pedepsind-o pe cățeaua care mi-a tăiat gâtlejul, zise Primus, cu glasul păsărilor de munte care se treziseră să salute ziua cea nouă.

Stăteau unul lângă altul pe un nor cumulus gros, alb, de mărimea unui oraș mic. Norul era moale sub ei și puțin cam rece. Devenea mai rece dacă te cufundai în el, iar Tristran își vârî mâna arsă cât putu de adânc în interiorul substanței norului. Aceasta rezistă un pic, apoi îi acceptă mâna. Interiorul norului era spongios și răcoros, în același timp adevărat și imaterial. Norul îi răcori un pic durerea din mină, permițându-i să gândească mai limpede.

După un timp, spuse:

— Mi-e teamă că am încurcat rău de tot lucrurile. Steaua stătea pe nor de la han. Își întinsese piciorul rupt pe ceața deasă din fața ei.

— Mi-ai salvat viața, spuse ea în cele din urmă. Nu-i așa?

— Da, cred că da.

— Te urăsc, spuse ea. Te uram deja, dar acum te urăsc mai mult decât orice.

Tristran își îndoi mina arsă în răcoarea binecuvântată a norului. Se simțea obosit și sleit de puteri.

— Ai un motiv anume?

— Te urăsc pentru că mi-ai salvat viața, îi spuse ea cu voce încordată, iar conform legilor poporului meu ești răspunzător pentru mine, iar eu sunt răspunzătoare pentru tine. Oriunde te-ai duce, trebuie să vin și eu.

— Oh! Exclamă el. Asta nu-i prea rău, nu-i așa?

— Aș prefera să-mi petrec zilele înlănțuită de un lup mârșav, de un porc împruțit sau de un spiriduș de mlaștină, zise ea, posomorâtă.

— Sincer vorbind, o să te lămurești că nu-s chiar atât de rău dacă o să mă cunoști, zise el. Uite ce-i, îmi pare rău de treaba cu legatul tău cu lanțul. Poate putem s-o luăm de la început și să ne prefacem că asta nu s-a întâmplat. Apropo, mă numesc Tristran Thorn, mă bucur să te cunosc.

Și întinse mâna nearsă spre ea.

— Să mă apere Mama Lună! spuse steaua. Mai degrabă aș strânge mâna unui...

— Sunt convins, o întrerupse Tristran, fără să mai aștepte să afle cu ce ar fi fost comparat de data asta. *Am spus* că-mi pare rău. Hai s-o luăm de la început. Sunt Tristran Thorn. Mă bucur să te cunosc.

Steaua oftă.

Aerul era rar și răcoros la înălțimea aceea, dar soarele îi încălzea, iar formele norilor din jurul lor îi aminteau lui Tristran de un oraș fantastic sau de o metropolă nepământească. Departe, jos, jos, se zărea lumea adevărată: lumina soarelui scotea la iveală fiecare pomișor și transformă fiecare râu plin de meandre într-o urmă argintie, subțirică, de melc, ce șerpuia prin peisajul Țării Zânelor.

— Ei? zise Tristran.

— Da, spuse steaua. Ce glumă bună! Oriunde te-ai duce, trebuie să merg și eu. Chiar dacă asta mă ucide.

Spintecă suprafața norului cu mâna, despicând ceața. Apoi,

pentru o clipă, își atinse mâna de cea a lui Tristan.

— Surorile mele îmi spun Yvaine, îi destăinui ea. Pentru că am fost o stea de seară.

— Suntem o pereche potrivită, zise Tristan. Tu ai piciorul rupt, eu mâna arsă...

— Arată-mi mâna.

Tristan își scoase mâna din răcoarea norului: era roșie, apăruseră bășici în palmă și pe dosul palmei, acolo unde flăcările îi arseseră carnea.

— Te doare? îl întrebă ea.

— Da. Chiar mult.

— Foarte bine, zise Yvaine.

— Dacă nu mi-aș fi ars mina, probabil că acum ai fi fost moartă, îi atrase el atenția, iar ea avu amabilitatea să privească în jos, rușinată. Știi, adăugă el, schimbând subiectul, mi-am lăsat traista în hanul femeii ăleia nebune. Nu mai avem nimic, doar hainele de la noi.

— De pe noi, îl corectă steaua.

— Nu avem mâncare, nici apă, suntem la vreo jumătate de milă deasupra lumii, fără nici o posibilitate de a coborî și fără posibilitatea de a controla direcția în care se deplasează norul. Și amândoi suntem răniți. Am uitat ceva?

— Ai uitat partea aia cu norii care se împrăștie și dispar, spuse Yvaine. Norii fac chestii din astea. Am văzut cu ochii mei. N-aș putea supraviețui unei alte căzături.

Tristan ridică din umeri.

— Foarte bine. Înseamnă că suntem condamnați. Dar, cât suntem aici, am putea să aruncăm o privire în jur.

O ajută pe Yvaine să se ridice în picioare, apoi, cu greu, cei doi făcură câțiva pași chinuiți pe nor. După care Yvaine se așeză din nou.

— N-am cum, îi zise ea. Du-te și uită-te. O să te aștept aici.

— Promiți? o întrebă el. N-o să fugi și de data asta?

— Jur. Jur pe mama mea, luna, zise cu tristețe Yvaine. Mi-ai salvat viața.

Iar Tristran trebui să se mulțumească doar cu atât.

Acum majoritatea părului ei devenise cărunt, avea fața buhăită, plină de riduri pe gât, la ochi și la colțurile gurii. Obrajii ei nu mai aveau culoare, deși rochia să era de-un stacojiu viu, sângerieu. Se rupsesse la umăr, iar prin ruptură se vedea o cicatrice adâncă, zbârcită și obscenă. Vântul îi flutura părul pe față, în timp ce femeia mina caleașca neagră prin Ținutul Sterp. Cei patru armăsari se poticneau deseori, pe coapse li se scurgea sudoare groasă, iar de pe buze li se scurgea o spumă sângerie. Dar copitele lor bocăneau de zor pe drumul noroios din Ținutul Sterp, acolo unde nu crește nimic.

Regina-vrăjitoare, cea mai bătrână dintre lilime, opri caii lângă o culme stâncoasă de culoare verde-cenușie care se ridică precum un ac din solul nămolos al Ținutului Sterp. Apoi, încet, așa cum te aștepți din partea unei doamne care nu mai e la prima tinerețe, nici măcar la a doua, cobori de pe capră trăsorii pe pământul umed.

Ocoli caleașca și deschise ușa. Iar capul inorogului mort, cu pumnalul ei înfipt încă în orbită, căzu pe podea. Vrăjitoarea se urcă în trăsură și deschise gura inorogului. Rigiditatea cadaverică începuse deja să se manifeste, așa că fălcile se desfăcură cu greu. Vrăjitoarea își mușcă puternic limba, și-o mușcă suficient de puternic încât durerea s-o înjunghie în gură ca un cuțit, și-o mușcă până când simți gustul sângelui. Plimbă sângele prin gură, amestecându-l cu scuipat (cu această ocazie își dădu seama că mai mulți dinți din față începuseră să se clatine), apoi scuipă pe limba tărcată a inorogului mort. Pe buzele și pe bărbia vrăjitoarei se scurse un fir de sânge. Femeia mormăi câteva silabe care nu vor fi menționate aici, apoi închise la loc gura inorogului.

— Ieși afară din trăsură, zise ea animalului mort. Inorogul își ridică greoi capul. După aceea își mișcă picioarele, ca un măgăruș sau căprior abia născut care abia învață să meargă, apoi se răsuci, se sprijini pe toate cele patru picioare, după care se prăbuși pe ușa caleștii, căzând în noroi, unde se ridică în picioare. Partea sa stingă, cea pe care zăcuse în trăsură, era murdară, neagră de sânge și de fluide trupești. Pe jumătate orb, inorogul mort se împietici către acul verde de piatră, până când ajunse la o adâncitură de lângă baza acestuia, unde căzu în genunchii picioarelor din față, într-o parodie fantomatică a unei rugăciuni.

Regina-vrăjitoare se întinse și scoase cuțitul din orbită animalului. Apoi spintecă gâtul inorogului. Din tăietura făcută de ea începu, foarte încet, să curgă sânge. Femeia se duse la caleașcă și se întoarse cu satirul. După aceea începu să lovească în gâtul animalului până îi despărți capul de trup, iar țeasta căzu în scobitura din piatră, acum plină cu o baltă de sânge stricat, de-un roșu-închis.

Vrăjitoarea luă capul inorogului, apucându-l de corn, și-l așeză lângă trup, pe stânca. După care privi cu ochii ei duri, cenușii, în baltă roșie pe care o făcuse. Din smârc o priviră două fețe, două femei care păreau mult mai bătrâne decât era ea acum.

— Unde este? întrebă arțăgoasă prima față. Ce-ai făcut cu ea?

— Uită-te cum arăți! zise cea de-a doua lilimă. Ai luat ultima porție de tinerețe pe care am păstrat-o – am scos-o din pieptul stelei eu însămi, cu mult, mult timp în urmă, deși ea țipa, se zbătea și se opunea. După cum arăți, se pare că ai consumat deja cea mai mare parte din tinerețe.

— Am fost aproape de țel, povesti vrăjitoarea surorilor ei din baltă. Dar a avut cu ea un inorog, s-o apere. Acum am capul inorogului și o să-l aduc acasă, pentru că n-am mai folosit de mult în vrăjile noastre corn proaspăt de inorog.

— Să-l ia dracu' de corn de inorog! Zise sora cea mai mică. Ce-i

cu steaua?

— Nu pot s-o găsesc. De parcă n-ar mai fi în Țara Zânelor.

Se așternu tăcerea.

— Nu, spuse una dintre surori. E încă în Țara Zânelor. Și se duce spre târgul din Satul Zidului, dar acesta-i prea aproape de lumea din cealaltă parte a zidului. Iar dacă steaua ajunge în lumea aceea, va fi pierdută pentru noi.

Fiecare dintre ele știa că de îndată ce steaua va trece dincolo de zid și va pătrunde în lumea lucrurilor așa cum sunt acestea, se va transforma într-o clipă într-o bucată corodată de stânca metalică ce căzuse, cândva, din cer: rece, moartă, care nu le folosea la nimic.

— Atunci o să mă duc la Diggory's Dyke și o să aștept acolo, pentru că toți cei care merg spre Satul Zidului trec pe drumul acela.

Oglindirile celor două bătrâne priviră dezaprobatore spre cea din afara bălții. Regina-vrăjitoare își trecu limba peste dinți (*cel din față o să cadă până la asfințit, după cum se clatină*, își spuse ea), apoi scuipe în baltă de sânge. Vălurirea se întinse, ștergând orice urmă a lilimelor. Acum baltă oglindea doar cerul de deasupra Ținutului Sterp și norii albi, rari, de deasupra ei.

Vrăjitoarea trase un șut trupului decapitat al inorogului, care se prăbuși într-o parte. După aceea luă capul și-l duse cu ea pe capră caleștii. Îl puse lângă ea, luă hățurile și biciui caii năvăși, silindu-i să pornească într-un galop chinuit.

Tristran stătea în vârful unei turle de nori și se întreba de ce nici unul dintre eroii romanelor senzaționale pe care le citise nu era niciodată flămând. Stomacul lui ghiorăia și mâna îl durea.

Aventurile sunt foarte frumoase, își zise el, dar sunt multe de spus despre mesele regulate și despre modul în care scapi de durere.

Însă rămăsese în viață, vântul îi zburlea părul, norul plutea pe cer ca un galion cu toate pânzele întinse. În timp ce se uita la

lumea de dedesubt, se gândea că nu se simțise niciodată atât de plin de viață ca în momentul acela. Nu avusese până atunci sentimentul că cerul e *cer* și că lumea există *atunci*.

Înțelese că era, într-un fel, deasupra problemelor sale, așa cum era deasupra lumii. Durerea din mâna era departe. Se gândi la acțiunile, la aventurile sale, la călătoria care-l aștepta, iar lui Tristran i se păru deodată că întreaga treabă era banală și simplă. Se ridică pe turla de nori și strigă de câteva ori „Hei!” cât de tare poate. Își flutură tunica deasupra capului, simțindu-se caraghios. Apoi coborî de pe turlă. La zece pași de capăt, puse piciorul greșit și căzu în moliciunea cețoasă a norului.

— Ce strigai? Îl întrebă Yvaine.

— Voiam ca oamenii să știe că suntem aici, îi răspunse Tristran.

— Ce oameni?

— Nu se știe niciodată, îi zise el. Mai bine să strig oamenii care nu sunt aici decât ca oamenii care *sunt* să nu știe de noi pentru că n-am zis nimic.

Steaua nu-i replică.

— M-am gândit, spuse Tristran. Și iată la ce m-am gândit. După ce-o să fac ceea ce trebuie – să te duc până-n Satul Zidului, să te duc la Victoria Forester, o să facem ce ai *tu* nevoie.

— Ce am *eu* nevoie?

— Nu vrei să te întorci? Sus, pe cer. Ca să luminezi din nou noaptea. Poate că reușim să facem asta.

Yvaine se uită la el și clătină din cap.

— Asta nu se poate, îi explică ea. Stelele cad. Nu se mai întorc acolo sus.

— Tu vei fi prima, îi spuse el. Trebuie doar să *crezi*. Altfel nu se va întâmpla niciodată.

— Nu se va întâmpla niciodată, zise ea. Așa cum țipetele tale nu vor atrage pe nimeni, dacă nu-i nimeni aici. Nu contează dacă eu cred sau nu. Așa-i viața. Ce-ți face mâna?

Tristran ridică din umeri.

— Mă doare. Ce-ți face piciorul?

— Mă doare, îi răspunse ea. Dar nu așa de tare ca înainte.

— Hei! Se auzi o voce de departe, de deasupra lor. Hei, voi cei de acolo! Aveți nevoie de ajutor?

O corăbioară lucea aurie în lumina soarelui, cu pânzele umflate. O figură rumenă, mustăcioasă, se uita în jos peste marginea ei.

— Tu erai, tinere prieten, cel care sărea și țopăia?

— Eu eram, spuse Tristran. Și da, cred că avem nevoie de ajutor.

— Foarte bine, spuse bărbatul. Pregătiți-vă să prindeți scara.

— Prietena mea are un picior rupt, strigă Tristran, iar eu am mâna rănită. Cred că nici unul dintre noi nu poate să urce pe o scară.

— Nici o problemă. O să vă tragem sus.

Iar după aceste cuvinte, individul aruncă peste bordul corăbiei o scară lungă de frânghie. Tristran o prinse cu mâna sa cea bună și o ținu bine cât timp Yvaine se cațără pe ea, apoi se urcă și el după stea. Figura dispăru de pe latura navei, iar Tristran și Yvaine rămaseră atârânănd cu greu de scara de frânghie.

Vântul împinse nava cerească, făcând scara să se desprindă de pe nor, iar Tristran și Yvaine se învârteau, încet, în aer.

— Acum *trageți!* răcniră la unison mai multe glasuri, iar Tristran simți că fură trași în sus. *Trageți! Trageți! Trageți!*

Fiecare răcnet le semnală că erau trași mai sus. Norul pe care stătuseră nu mai era sub ei, sub ei se întindea acum o prăpastie de vreo milă sau chiar mai mult. Tristran se ținea bine de frânghie, agățându-se cu cotul mâinii arse de treptele de frânghie.

O altă smucitură și Yvaine ajunse la nivelul balustradei corăbiei. Cineva o ridică și o plasă cu grijă pe punte. Tristran se cațără singur peste balustradă și se prăvăli pe puntea de stejar.

Bărbatul cu figură roșcovană îi întinse mâna.

— Bine ați venit la bord, zise el. Aceasta este nava liberă *Perdita*, plecată într-o expediție de vânătoare de fulgere. Căpitanul Johannes Alberic, servitorul vostru.

După care își dresе glasul. Și înainte ca Tristran să apuce să spună ceva, căpitanul zări mâna stîngă a tânărului și strigă:

— Meggot! Meggot! Unde naiba ești? Vino aici! Pasagerii au nevoie de ajutor! Vino aici, băiete, Meggot o să-ți vadă mâna. Mîncăm la ora trei. O să stați la masa mea.

Curând, o femeie nervoasă, cu un ciuf exploziv de culoarea morcovului – Meggot – îl conduse sub punte și-i întinse pe mână o unsoare groasă, verde, care o răcori și-i ușura durerea. Apoi fu îndrumat la popotă, care era o sufragerie mică, lângă bucătărie (Tristran fu încântat să descopere că i se punea *cambuză*, exact ca în poveștile cu marinari pe care le citise).

Tristran fu invitat cu adevărat să mănânce la masa căpitanului, dar, de fapt, în cambuză nu exista o altă masă. Pe lângă căpitan și Meggot, mai erau acolo alți cinci membri ai echipajului, un grup de indivizi diferiți între ei, care păreau mulțumiți să-l lase doar pe căpitanul Alberic să vorbească – lucru de care acesta se achită cu succes, ținând într-o mână o ulcică de bere, iar cu cealaltă, pe rînd, își ținea pipa butucănoasă sau vira mîncare în gură.

Mîncarea era o supă deasă de legume, fasole și ovăz, care-i umplu burta lui Tristran și-l satură. Băutura consta în cea mai limpede și mai rece apă pe care o gustase vreodată Tristran.

Căpitanul nu-i întrebă cum de ajunseseră atît de sus în nori, iar ei nu oferiră nici un răspuns. Tristran fusese găzduit în aceeași cabină cu Oddness, secundul navei, un domn liniștit cu epoleți mari și foarte gîngăvit, în timp ce Yvaine fu repartizată în cabina lui Meggot, Meggot fiind silită să se mute într-un hamac.

În restul călătoriei sale prin Țara Zânelor, Tristran le trezi

deseori amintindu-și de timpul petrecut pe *Perdita*, considerând că fusese una dintre perioadele cele mai fericite din viața sa. Echipajul îl lăsa să dea ajutor la manevrarea velelor și, din când în când, i se permitea bă învârtă timonă. Uneori corabia naviga prin nori negri, de furtună, mari cât un munte, iar echipajul pescuia săgețile fulgerelor cu un mic cufăr din cupru. Ploaia și vântul spălau puntea navei, iar Tristan se pomenea deseori rizând încântat în timp ce ploaia îi curgea pe față, iar el se ținea de balustrada de frânghie cu mâna sa cea bună, ca să nu fie aruncat de furtună peste bord.

Meggot, care era un pic mai înaltă și puțin mai subțirică decât Yvaine, îi împrumutase acesteia mai multe veșminte, pe care steaua le purta cu plăcere, bucurându-se să fie îmbrăcată cu ceva nou în fiecare zi. Deseori, Yvaine se urcă pe statuia de la prora corăbiei, în ciuda piciorului ei rupt, se așeza acolo și se uita în jos, la pământul de sub ei.

— Ce-ți face mâna? Întrebă căpitanul.

— Mulțumesc, mult mai bine, răspunse Tristran. Pielea era lucioasă și cicatrizată, nu-și prea simțea degetele, dar alifia lui Meggot înlăturase în mare parte durerea și grăbise imens procesul de vindecare. Tristran stătea pe punte, cu picioarele atârinate peste marginea acesteia, și privea în depărtare.

— O să aruncăm ancora peste o săptămână, ca să luăm provizii și un pic de încărcătură, spuse căpitanul. Poate că ar fi bine să vă debarcăm acolo.

— Oh! Mulțumesc, spuse Tristran.

— O să fiți aproape de Satul Zidului. Mai aveți doar zece săptămâni de drum. Poate mai mult. Dar Meggot spune că mai are puțin ca să vindece piciorul prietenei tale. Acesta o să fie gata în curând să-i susțină din nou greutatea.

Stăteau unul lângă celălalt. Căpitanul pufăia din pipa sa. Straiele sale erau acoperite de un strat subțire de cenușă, iar când

nu-și fuma pipa, îi mesteca muștiucul, săpa în găvanul acesteia cu un instrument ascuțit din metal sau îndesa tutun nou în ea.

— Știi, spuse căpitanul uitându-se spre orizont, nu v-am găsit chiar din întâmplare. Sigur, am avut noroc că v-am găsit, dar la fel de adevărat este că mă uitam după voi. Eu și alți câțiva care eram prin zonă.

— De ce? întrebă Tristran. Și de unde ați aflat do mine?

Ca răspuns, căpitanul trasă un semn cu degetul în condensul de pe lemnul lustruit.

— Seamănă cu un castel, spuse Tristran. Căpitanul îi făcu cu ochiul.

— Țsta nu-i un cuvânt de rostit cu voce tare, nici măcar aici, spuse el. Să zicem că-i vorba de o asociație, Tristran se uită la el.

— Cunoașteți cumva un omuleț păros, cu pălărie și cu un sac enorm?

Căpitanul își scutură pipa, lovind-o de latura bărcii, ștersese deja castelul, cu o mișcare a mâinii.

— Da. Și nu-i singurul membru al asociației care-i interesat de întoarcerea ta în Satul Zidului. Asta îmi amintește că trebuie să-i spui tinerei domnițe că ar fi bine să mănânce ceva – orice – din când în când, dacă vrea să lase impresia că-i altceva decât ceea ce este.

— N-am pomenit niciodată de Satul Zidului în prezența dumneavoastră, zise Tristran. Când m-ați întrebat de unde vin, v-am răspuns „Din urmă noastră”, iar când m-ați întrebat încotro mă duc, v-am spus „Tot înainte”.

— Exact așa, băiete, zise căpitanul.

Trecu altă săptămână, iar în a cincea zi a acesteia Meggot anunță că putea să scoată atela lui Yvaine, înlătură bandajul improvizat și atela, iar Yvaine făcu exerciții, șontăcând pe punte de la prova la pupa, ținându-se de balustradă. Curând ajunse să se miște pe corabie fără dificultate, șchiopătând doar ușor.

În a șasea zi avu loc o furtună puternică, iar marinarii prinseră șase fulgere frumoase cu cutia lor de aramă. În a șaptea zi acostară. Tristran și Yvaine își luară rămas bun de la căpitan și de la echipajul de pe *Perdita*. Meggot îi dădu lui Tristran un borcănel cu alifie verde, pentru mâna sa și pentru ca Yvaine să-și ungă piciorul cu ea. Căpitanul îi dădu lui Tristran un rucsac de piele, plin cu carne și fructe uscate, tutun, un cuțit și o cutie cu iască ("Nu-i nici o osteneală din partea mea, băiete. Oricum ne aprovizionăm aici."), în timp ce Meggot îi dăruie lui Yvaine o rochie de mătase albastră presărată cu luni și stele mici, argintii („Pentru că arată mult mai bine pe tine decât a arătat vreodată pe mine, draga mea”).

Corabia fusese legată, alături de o duzină de nave cerești asemănătoare ei, de vârful unui copac uriaș, suficient de mare pentru a susține sute de locuințe construite în trunchiul său. Copacul era locuit de oameni și pitici gnomi și fauni, precum și de alte făpturi, mai bizare. În jurul trunchiului se aflau scări, iar Tristran și steaua coborâra încet pe ele. Tristran se simțea mai liniștit, întorcându-se pe ceva prins de solul solid, dar într-un fel pe care nu-l putea exprima în cuvinte, se simțea dezamăgit, de parcă în momentul în care picioarele sale atinseseră din nou pământul pierduse ceva foarte frumos. Abia după ce merseră trei zile, copacul-port dispăru dincolo de orizont.

Cei doi mergeau spre vest, spre soare-apune, pe un drum lat și plin de praf. Dormeau lângă garduri vii. Tristran mânca fructe și nuci din tufișuri și bea din izvoare cu apă limpede. Întâlniră puțini oameni pe drum. Când puteau, se opreau la ferme mici, unde Tristran muncea după-amiaza în schimbul hranei și al unui braț, de paie în grajd, pe care să doarmă. Uneori se opreau în orașele și satele din drum, să se spele, să mănânce – sau, în cazul stelei, să mimeze că mănâncă – și să doarmă într-o cameră din

hanul orașului, acolo unde își puteau permite.

În orașul Simcock-De-Sub-Deal, Tristran și Yvaine avură parte de o ceartă cu o echipă de spiriduși ce recrutau soldați, ceartă care putea să aibă un sfârșit nefericit – Tristran ar fi urmat să-și petreacă restul vieții luptând în războaiele nesfârșite de sub pământ ale spiriduișilor – dacă Yvaine n-ar fi avut minte iute și limba ascuțită. În pădurea Berinshed, Tristran înfruntă unul dintre vulturii imenși, cafenii, care ar fi putut să-i care pe amândoi în cuibul său, ca să-și hrănească puii cu ei, vulturi care nu se temeau de nimic, în afară de foc.

În cârciumă din Fulkerston, Tristran câștiga un mare renume recitind din memorie „Kubla Khan” de Coleridge, psalmul al douăzeci și treilea, monologul „Despre milă” din *Neguțătorul din Veneția* și un poem despre un băiat care rămăsese pe puntea în flăcări după ce fugiseră toți ceilalți, lucru pe care fusese obligat să-l facă în amintirea zilelor sale de școală. Îi fu recunoscător domnișoarei Cherry pentru efortul pe care-l făcuse silindu-l să țină minte versuri, dar numai până când își dădu seama că locuitorii din Fulkerston decisese că trebuie să rămână pentru totdeauna cu ei și să devină bardul orașului. Tristran și Yvaine fură obligați să fugă pe furiș din oraș, în miez de noapte. Reușiră să scape doar pentru că Yvaine convinsese câinii din oraș să nu latre (Tristran nu se lămuri prea bine prin ce mijloace reușise acest lucru).

Soarele îi bronza figura lui Tristran, dându-i culoarea cafenie a alunelor, și-i decolora hainele, dându-le nuanța ruginei și prafului. Yvaine rămase la fel de palidă ca luna și nu scăpă de șchiopătat, indiferent câte mile mersese.

Într-o seară își făcură tabăra la marginea unui codru des, iar Tristran auzi ceva ce nu mai auzise până atunci: o melodie minunată, plângătoare și stranie. Îi umplu mintea cu vise și-i

umplu sufletul cu încântare și bucurie. Muzica îl făcu să se gândească la spații fără limite, la sfere cristaline imense care se roteau cu o încetineală incredibilă prin dimensiunile vaste ale aerului. Melodia îl transportă, îl purtă dincolo de sine.

După un timp care putea să fi durat ore în șir sau poate doar câteva minute, melodia se sfârși, iar Tristran oftă.

— A fost minunat, zise el.

Buzele stelei se mișcă involuntar, alcătuind un zâmbet, iar ochii ei se luminau.

— Mulțumesc, spuse ea. Cred că până acum n-am avut chef să cânt.

— N-am auzit niciodată așa ceva.

— În unele nopți, eu și surorile mele cântam împreună, îi spuse ea. Cântam melodii ca aceasta, toate despre doamna care-i mama noastră, despre natura timpului, despre bucuria de a străluci și despre singurătate.

— Îmi pare rău, zise el.

— N-ai de ce, îi spuse ea. Măcar am rămas în viață. Am avut noroc că am căzut în Țara Zânelor. Și cred că am avut noroc că te-am întâlnit.

— Mulțumesc, zise Tristran.

— Cu plăcere, zise steaua.

Apoi, la rândul ei, oftă și ea, după care se uită la cer, prin spațiul liber dintre copaci.

Tristran căută ceva pentru micul dejun. În timp ce urmărea pasărea prin tufăriș găsisese niște ciuperci rotunde, din specia gogoașe, și un prun plin cu prune purpurii, care se copseseră și se uscaseră, astfel încât arătau cam ca prunele afumate.

Nu încercase să prindă pasărea (suferise un șoc puternic cu câteva săptămâni în urmă când fusese gata să pună mâna pe un iepure mare, cafeniu-cenușiu, pe care intenționa să-l gătească la prânz; iepuroiul se oprise la marginea pădurii, se uitase

disprețuitor la el și-i zisese: „Sper că ești mândru de tine” și dispăruse în iarba înaltă), dar era fascinat de ea. Era o pasăre impresionantă, mare cât un fazan, dar cu pene în toate culorile, roșu și galben țipător, albastru viu... Arăta ca o refugiată de la tropice, nepotrivită în pădurea aceea verde, plină de ferigi. Pasărea se sperie când Tristran se apropie de ea și țopăi stângace, scoțând strigăte ce exprimau o suferință puternică.

Tristran se lăsă în genunchi lângă ea, murmurând cuvinte liniștitoare. Apoi se aplecă spre pasăre. Chinul ei deveni vizibil: un lanț de argint, prins de piciorul păsării, se agățase de un ciot îndoit al unei rădăcini ce ieșise în afară, iar pasărea se prinsese acolo și era incapabilă să se miște.

Tânărul desprinse cu grijă lanțul de argint din rădăcină, în timp ce mângâia cu mâna stângă penele zburlete ale păsării.

— Gata, îi spuse el. Du-te acasă.

Dar pasărea nu plecă de lângă el. În loc să se îndepărteze, își lăsase capul într-o parte și se uită la figura sa.

— Uite ce-i, zise Tristran, care începuse să nu se simtă în largul lui, probabil că există cineva care-și face griji din cauza ta.

Și se aplecă să ridice pasărea.

Ceva îl izbi în cap, amețindu-l. Cu toate că rămăsese locului, se simțea ca și cum s-ar fi lovit în plină goană într-un zid invizibil. Se împletici și fu gata să cadă.

— Hoțule! răcni o voce dogită, bătrânească. O să-ți transform oasele în gheață și o să le coc la foc! O să-ți scot ochii și o să leg unul de un hering și unul de un pescăruș, încât vederea simultană a mării și a cerului să te facă să înnebunești! O să-ți transform limba într-un vierme și degetele în brice, iar furnicile de foc o să-ți umple pielea de mâncărimi, astfel încât de fiecare dată când o să te scarpini...

— Nu-i nevoie să-ți sublimezi în continuare punctul de vedere, îi spuse Tristran bătrânei. Nu ți-am furat pasărea. I se agățase

lanțul de o rădăcină, iar eu tocmai am eliberat-o.

Femeia se uită bănuitoare la el, pe sub ciuful ei cărunt. Apoi se repezi și înhață pasărea. O ridică și-i șopti ceva, iar pasărea îi răspunse cu un ciripit ciudat, muzical. Bătrâna își miji ochii.

— Se pare că ceea ce spui nu-i doar o grămadă de minciuni, recunosc eu, în silă.

— Nu-i nici o minciună, zise Tristan, dar bătrâna și pasărea ei ajunseseră deja în partea cealaltă a luminișului, așa că tânărul își strânse gogoășele și prunele, apoi se întoarse în locul în care o lăsase pe Yvaine.

Aceasta stătea pe marginea cărării și-și frecă piciorul. O durea coapsă, o durea gamba, iar picioarele deveneau din ce în ce mai sensibile. Uneori, noaptea, Tristan o auzea suspinând încet. Tânărul spera că luna îi va trimite stelei un alt inorog, dar știa că nu se va întâmpla așa ceva.

— Mi s-a întâmplat ceva ciudat, îi spuse el lui Yvaine, după care îi povesti evenimentele din timpul dimineții, considerând că asta fusese tot.

Bineînțeles, se înșela. Câteva ore mai târziu, în timp ce Tristan și steaua mergeau pe cărarea din pădure, îi ajunse din urmă o căruță cu coviltir în culori vii, o căruță ca o rulotă trasă de doi catâri cenușii și minată de bătrâna care-l amenințase că-i transformă oasele în gheață. Femeia trase de hățuri și întinse un deget cocârjat către Tristan.

— Vino încoace, băiete, zise ea. Tristan se duse fără nici un chef.

— Da, doamnă.

— Se pare că-ți sunt datoare cu niște scuze. Se pare că ai spus adevărul. Se pare că m-am grăbit să trag o concluzie greșită.

— Da, zise Tristan.

— Stai să mă uit la tine, zise bătrâna, coborând în drum.

Degetul ei rece atinse locul moale de sub bărbia tânărului,

silindu-l să ridice capul. Ochii săi căprui priviră în ochii ei verzi, bătrâni.

— Pari destul de cinstit. Poți să-mi spui doamnă Semele. Sunt în drum spre Satul Zidului, mă duc la târg. M-am gândit că mi-ar prinde bine un băiat care să aibă grijă de taraba mea cu flori – eu vând flori de sticlă, știi, cele mai frumoase lucruri care s-au văzut vreodată. O să fii un vânzător grozav, o să-ți punem o mânășă în mina aia arsă, să nu sperii clienții. Ce zici? Tristran se gândi, apoi zise:

— Scuzați-mă, și se duse și se sfătui cu Yvaine, apoi se întoarseră amândoi la bătrână.

— Bună ziua, spuse steaua. Am discutat despre oferta dumneavoastră și noi ne-am gândit că...

— *Ei bine?* Întrebă doamna Semele, cu privirea ațintită asupra lui Tristran. Nu sta acolo ca un prost! Vorbește! Vorbește! Vorbește!

— Nu am nici un chef să lucrez pentru dumneavoastră la târg, spuse Tristran, pentru că am de rezolvat treburi ale mele. Dar, dacă am putea să călătorim împreună cu dumneavoastră – eu și tovarășa mea – aș fi dispus să vă plătesc pentru asta.

Doamna Semele clătină din cap.

— Asta nu-mi folosește la nimic. Pot să-mi strâng singură vreascuri pentru foc, iar tu ai însemna o greutate suplimentară pe care trebuie s-o tragă Faithless și Hopeless¹³. Nu iau pasageri.

Și se cațără pe capră căruței.

— Dar o să plătesc, spuse Tristran. Cotoroața chicoti disprețuitoare.

— N-ai nimic cu care să-mi plătești. Iar dacă nu vrei să lucrezi pentru mine la târgul din Satul Zidului, o să mă descurc și fără

¹³ Numele catârilor înseamnă Fără Credință, respectiv Fără Speranță (n. t.).

tine.

Tristran puse mâna pe butoniera tunicii și simți floarea acolo, rece și perfectă, așa cum fusese în toată peregrinarea sa. O scoase și o întinse spre bătrâna, ținând-o între arătător și degetul mare.

— Spuneați că vindeți flori de sticlă. Nu vă interesează asta?

Floarea era un ghiocel făcut din sticlă verde și din sticlă albă, minunat prelucrată. Părea cu fusese cules din iarba pajiștii chiar în dimineața aceea, fiind încă acoperită de rouă. Bătrâna se uită la el o clipă, privindu-i frunzele verzi și petalele albe, apoi scoase un strigăt ascuțit, care semăna cu țipătul chinuit al unei păsări de pradă căreia i se furase ceva.

— De unde îl ai? strigă ea. Dă-mi-l! Dă-mi-l imediat! Tristran strânse degetele în jurul ghiocelului, ascunzându-l, apoi făcu doi pași înapoi.

— Hmmm! Spuse el, cu voce tare. Acum îmi dau seama că îmi place foarte mult floarea asta, pe care am primit-o cadou de la tatăl meu, când mi-am început călătoria. Bănuiesc că are o importanță personală și familială deosebită. Sunt convins că mi-a purtat noroc. Poate că e mai bine s-o păstrez, iar eu și tovarășa mea să mergem pe jos până în Satul Zidului.

Doamna Semele părea împărțită între dorința de a amenința și cea de a linguși, iar emoțiile i se citeau atât de bine pe față, încât femeia părea că vibrează încercând să și le stăpânească. Apoi reuși să se controleze și spuse cu glas încordat din cauza acestui efort:

— Bine, bine. Nu-i cazul să fii irascibil. Sunt convins că putem încheia un târg.

— Mă îndoiesc, zise Tristran. Ca să mă intereseze ar trebui să fie o înțelegere foarte bună. Și e nevoie de anumite garanții de conduită și de securitate, care să ne asigure că acțiunile și comportarea dumneavoastră în privința mea și a tovarășei mele vor rămâne mereu binevoitoare.

— Lasă-mă să văd din nou ghiocelul, îl rugă bătrâna. Pasărea în culori strălucitoare, cu un lanț de argint la un picior, ieși pe ușa deschisă a căruței cu coviltir și se uită în jos, la discuția din fața ei.

— Sărmana făptură, legată așa! exclamă Yvaine. De ce n-o eliberați?

Bătrâna nu-i răspunse, o ignoră sau așa i se păru lui Tristran, și zise:

— O să te transport până-n Satul Zidului și jur pe onoarea mea și pe numele meu cel adevărat că nu voi acționa în nici un fel care să-ți facă rău în timpul călătoriei.

— Nici prin neintervenție, nici prin acțiune indirectă nu veți permite să se facă vreun rău, mie sau tovarășei mele.

— Fie așa cum zici tu.

Tristran se gândi o clipă. Era evident că nu avea încredere în bătrână.

— Aș vrea să jurați că vom ajunge în Satul Zidului în același fel, stare și condiții în care suntem acum și că ne veți transporta și găzdui în timpul drumului.

Bătrâna chicoti, apoi dădu din cap. Coborî din nou din căruța cu coviltir, tuși, apoi scuipă în paf. După aceea arătă spre scuipat.

— Acum e rândul tău, zise ea, iar Tristran scuipă lângă acesta; bătrâna frecă apoi cu piciorul cele două pete umede, până se uniră. Gata, spuse ea. O înțelegere e o înțelegere. Dă-mi floarea.

Poftă și lăcomia se citeau atât de bine pe chipul ei, încât Tristran fu convins că ar fi putut să încheie un târg mai bun, dar îi dădu bătrânei floarea primită de la tatăl său. Iar când o luă, pe figura babei se întinse un rânjete de i se văzură toți dinții.

— Cred că ăsta e superior celui pe care copilul ăla afurisit l-a dăruit acum aproape douăzeci de ani. Tinere, zise ea, uitându-se la Tristran cu ochii ei pătrunzători, știai ce fel de lucru purtai la butonieră?

— E o floare. O floare de sticlă.

Bătrâna râse atât de tare și atât de brusc, încât Tristran crezuse că tușea.

— E o vrajă înghețată, zise ea. Un lucru care-ți dă putere. Ceva care poate face minuni și miracole, dacă e în mâini potrivite. Privește.

Ridică ghiocelul deasupra capului, apoi îl coborî încet, până când atinse ușor fruntea lui Tristran.

Pentru o clipă, acesta se simți ciudat, de parcă în vene, în loc de sânge i-ar fi curs melasă groasă, neagră. Apoi formă lumii se schimă. Totul deveni uriaș. De parcă până și bătrâna devenise o uriașă. Vederea lui Tristran deveni cețoasă și neclară.

Două mâini gigantice coborâră și-l ridicară cu blândețe.

— Asta nu-i o căruță foarte mare, zise doamna Semele, cu un glas bubuitoare, lent, lent și cursiv. O să-mi respect jurământul cuvânt cu cuvânt, pentru că n-o să-ți fac nici un rău, o să fii transportat și găzduit în timpul drumului până în Satul Zidului.

Apoi vârî hârciogul în buzunarul șorțului său și urcă din nou în căruță.

— Și ce-ți propui să faci cu mine? întrebă Yvaine, dar nu fu prea surprinsă când baba nu-i răspunse.

O urmă pe bătrâna în interiorul întunecat al căruței. Aceasta avea o singură încăpere. De-a lungul unui perete se afla, o vitrină mare, făcută din piele și lemn de pin, în care existau o sută de despărțituri. Bătrâna așeză ghiocelul într-una dintre aceste despărțituri, pe un pat de puf de scaiete. De-a lungul celuilalt perete se afla un pat mic, deasupra căruia se aflau o fereastră și un dulap mare.

Doamna Semele se aplecă și scoase o cușcă de lemn din spațiul îngust de sub patul ei. Luă din buzunar hârciogul care clipea și-l puse în cușcă. Apoi înhăță o mână de nuci, de semințe și de boabe dintr-o strachină de lemn și o puse în cușcă, pe care o atârna de un lanț în mijlocul căruței.

— Gata, zise ea. Transport și găzduire.

Yvaine privise totul plină de curiozitate, de pe patul bătrânei, unde se așezase.

— E corect să concluzionez, întrebă ea politicoasă, că, ținând seama de dovezi (adică de faptul că nu v-ați uitat la mine sau că nu m-ați băgat în seamă, că nu mi-ați spus o vorbă, că l-ați schimbat pe tovarășul meu într-un animal mic, fără să faceți același lucru și cu mine), se pare că nu mă vedeți și nu mă auziți?

Vrăjitoarea nu-i răspunse. Se duse la capra căruței, se așeză și luă hățurile. Pasărea exotică țopăi lângă ea și ciripi o dată, plină de curiozitate.

— Sigur că mi-am respectat jurământul, cuvânt cu cuvânt, zise bătrâna, ca și cum i-ar fi răspuns. O să-l transform la loc pe pajiștea târgului, astfel că o să-și recapete forma înainte să ajungă în Satul Zidului. Și după ce o să-l fac la loc, o să te transform și pe tine în om, târfă urâtă ce ești, pentru că trebuie să-mi găsesc o servitoare mai bună ca tine. N-aș fi putut să fac asta dacă el îmi stătea în cale cât e ziua de lungă, virându-și nasul peste tot și punând întrebări, iar conform târgului ar fi trebuit să-l hrănesc nu numai cu nuci și cu semințe, spuse ea, strângându-și brațele în jurul trupului și legănându-se înainte și înapoi. Trebuie să te scoli dimineața foarte devreme, ca să treci de mine. Și cred că floarea țopârlanului ăștia e mai frumoasă decât cea pe care mi-ai pierdut-o tu, cu ani în urmă.

Apoi plesni din limbă, smuci de hățuri, iar catării începură să meargă în buiestru pe drumul de pădure.

În timp ce vrăjitoarea mina căruța, Yvaine se odihnea pe patul mucegăit al acesteia. Căruța zăngănea, în timp ce înainta prin pădure. Când se oprea, steaua se trezea și se sculă de acolo. În timp ce vrăjitoarea dormea, Yvaine stătea pe acoperișul căruței și se uita la stele. Uneori, pasărea vrăjitoarei stătea cu ea, iar Yvaine o mângâia și o alinta, pentru că îi făcea plăcere că există cineva

care știa de existența ei. Dar când vrăjitoarea era prin preajmă, pasărea o ignora cu desăvârșire.

Yvaine avea grijă și de hârciog, care-și petrecea majoritatea timpului dormind încolăcit, cu capul între labe. Când vrăjitoarea pleca să strângă vreascuri pentru foc sau aducea apă, Yvaine deschidea cușca, îl mângâia și-i vorbea, iar în câteva rânduri îi cânta, deși nu știa dacă rămăsese ceva din Tristran în hârciogul ce se uita la ea cu ochi somnoroși, calmi, ca niște pete de tuș, și care avea blană mai moale decât puful.

Coapsa n-o mai durea, din moment ce nu mai mergea în fiecare zi, iar piciorul n-o mai durea la fel de tare. Ea știa că o să șchiopăteze mereu, pentru că Tristran nu era chirurg, deși făcuse tot ce putuse atunci când îi îngrijise osul rupt. Nici Meggot nu se pricepuse mai bine.

Când, uneori, întâlneau alți oameni, steaua se străduia să nu fie zărită. Dar își dădu seama curând că atunci când cineva vorbea cu ea în prezența vrăjitoarei – chiar când cineva arăta spre ea și o întreba pe doamna Semele despre ea, așa cum făcuse o dată un tăietor de lemne – vrăjitoarea nu părea capabilă să simtă prezența lui Yvaine, nici să audă pe cineva care se referea la existența stelei.

Și așa trecură săptămânile pentru vrăjitoare, pentru pasăre, pentru hârciog și pentru steaua căzătoare care mergeau cu căruța cu coviltir a vrăjitoarei, zgomotoasă și zgâlțâitoare.

Capitolul Nouă

Care arată în principal evenimentele de la Diggory's Dyke

Diggory's Dyke este o despicătură adâncă între două dealuri calcaroase – coline înalte, verzi, pe care un strat subțire de iarbă verde și de pământ roșcat acoperă calcarul, unde solul abia ajungea pentru copaci. De la distanță, Dyke arăta ca o dungă albă de cretă pe o suprafață verde de catifea. Legenda locală spunea că despicătură fusese săpată într-o zi și o noapte de un anume Diggory, care folosise o cazma ce fusese lamă de sabie înainte ca Fierarul cel Viteaz s-o topească și s-o forjeze, în drumul său prin Țara Zânelor, venind de la Satul Zidului. Erau unii care spuneau că sabia fusese cândva Flamberge, alții ziceau că fusese sabia Balmung¹⁴, dar nu era nimeni care să susțină că știa cine fusese Diggory, așa că se poate că toată povestea aceea să fi fost o aiureală. Oricum, drumul către Satul Zidului trecea prin Diggory Dyke și orice pieton sau orice persoană care mergea cu orice fel de vehicul cu roți trecea prin Dyke, unde calcarul se ridica în fiecare parte a sa ca niște ziduri groase, albe, iar dealurile calcaroase se înalță deasupra lor ca niște perne verzi din patul unui uriaș.

În mijlocul Dyke-ului, lângă drum, se afla ceva ce semăna la prima vedere cu o grămadă de bețe și de crengi. Dacă te uitai mai bine, vedeai că e ceva între un hambar mic și o colibă mare din lemn, cu o gaură în acoperiș prin care se vedea din când în când

¹⁴ 1Balmung era numele săbiei lui Siegfried, din Inelul Nibelungilor, iar Flamberge – care înseamnă lama flacăra – este un nume care a fost dat săbiilor mai multor eroi medievali (n. t.).

ieșind fum cenușiu.

Bărbatul în negru se uitase la grămada de lemne cât de atent putuse cu două zile în urmă, din vârful dealului, de departe, iar când îndrăznise, se uitase mai de aproape. Descoperise că bojdeuca era locuită de o femeie de-o vârstă avansată. Nu avea nici un însoțitor și nici o ocupație evidentă, în afara aceleia de a opri fiecare călător izolat și orice trăsură care trecea prin Dyke în timpul zilei.

Părea destul de nevătămătoare, dar Septimus nu rămăsese singurul bărbat supraviețuitor din familia sa încrezându-se în aparențe. Era convins că bătrâna aceea îi tăiasse gâtul lui Primus.

Regulile răzbunării cereau să iei o viață pentru o viață luată. Nu se specifică modul în care trebuia luată viața aceea. Prin firea sa, Septimus era atras de otravă. Săbiile, arcurile, capcanele erau destul de bune, în felul lor, dar o sticluță cu lichid limpede, fără urmă de gust sau de miros când îl amestecai în mâncare, reprezenta *vocația* lui Septimus.

Din nefericire, bătrâna părea că nu mănâncă nici un fel de hrană pe care n-o strângea sau n-o prindea în capcană chiar ea. Septimus se gândi să-i lase în ușa casei o plăcintă aburindă, făcută din mere rase și boabe letale de arbanț, dar abandonă ideea ca fiind nepractică. Se gândi să rostogolească o stâncă de calcar de pe dealul de deasupra ei, care să cadă peste casa babei, dar nu era sigur că avea s-o nimerească pe bătrână. Își dori să fi fost vrăjitor – avea ceva din abilitatea necesară, care apărea uneori în familia sa, învățase său furase câteva vrăji minore, dar nici una care să-i fie de folos acum, când avea nevoie să invoce potopul, uraganele sau trăsnetul. Așa că Septimus o urmărea pe viitoarea sa victimă, așa cum o pisică păzește o gaură de șoarece, oră după oră, noaptea și ziua.

Trecuse de miezul nopții, o noapte fără lună și întunecoasă, când Septimus se târî în cele din urmă la ușa colibeii din bețe, cu o

oală cu jar într-o mină, iar în cealaltă cu o carte cu poezii romantice și un cuib de mierlă în care plasase mai multe conuri de brad. De brâu îi atârna un ciomag de stejar cu măciulia înțesată de cuie de bronz. Septimus ascultă la ușă, dar nu auzi decât o răsuflare ritmică și, din când în când, un mormăit somnoros. Ochii lui erau obișnuiți cu întunericul, iar casa avea în spate calcarul alb din Dyke. Se târî într-o parte a clădirii, de unde putea să supravegheze ușa.

Mai întâi, rupse foile din cartea cu poeme și mototoli fiecare poem, apoi împinse fiecare ghemotoc printre bețele din zidul colibei, la nivelul solului. Deasupra poemelor puse conurile de brad. Apoi deschise oală cu jar, pescui de pe capacul acesteia, cu cuțitul său, o mina de cârpe date prin ceară, le cufundă în jarul lucitor, iar când se aprinseră bine le puse peste hârtiile răsucite și peste conuri, după care suflă ușor în flăcările galbene, pâlpâitoare, până se aprinse toată grămada. Aruncă apoi rămurele din cuibul păsării peste focul acela mic, care trosni în noapte și începu să înflorească și să crească. Bețele uscate din pereți fumegară ușor, făcându-l pe Septimus să-și stăpânească tușea, apoi luară foc, iar Septimus zâmbi.

După care se întoarse la ușa colibei, ridicându-și ciomagul de lemn, zicându-și: *Fie cotoroașta arde o dată cu casa ei, caz în care mi-am îndeplinit sarcina, fie va simți mirosul de fum, se va trezi speriată și zăpăcită și va fugi afară din casă, caz în care o s-o izbesc încap cu ciomagul, lichidând-o înainte să apuce să scoată o vorbă. Ea va muri, eu voi fi răzbunat.*

— E un plan bun, spuse Tertius, în timp ce lemnul uscat trosnea. Iar după ce o va ucide, poate să se ducă să. Caută Puterea Stormholdului.

— Vom vedea, spuse Primus, iar vocea sa era văitatu unei păsări de noapte din depărtare.

Flăcările lingeau căsuța de lemn, creșteau și înfloreau în laturile

ei, devenind strălucitoare, galben-portocalii. Nimeni nu apăru în ușa colibeii. Curând, locul se transformă într-un infern, iar Septimus fu obligat să facă mai mulți pași înapoi, din cauza intensității căldurii. Apoi zâmbi, larg și triumfător, după care lăasă ciomagul în jos.

Simți o durere ascuțită în călcâi. Se întoarse și văzu un șarpe mic, cu ochii lucitori, ce părea stacojiu în lumina focului, cu colții înfipti adânc în partea din spate a cizmei sale de piele. Septimus voi să-i ardă una cu ciomagul, dar făptura aceea mică dădu drumul călcâiului său și se târî, în mare viteză, în spatele unui bolovan alb de calcar.

Durerea din călcâi începu să scadă. *Dacă mușcătura a fost otrăvită, atunci o mare parte din ea a rămas în piele*, își spuse Septimus. *Trebuie să-mi leg piciorul de gambă, apoi să-mi scot cizma și să fac o incizie adâncă, în cruce, în locul în care am fost mușcat, apoi să sug veninul șarpelui.* Gândind așa, se așeză pe o piatră de calcar, la lumina focului, și trase de cizmă. Piciorul nu ieși din ea. Septimus își simți piciorul amortit și-și dădu seama că acesta se umfla repede. *Asta înseamnă că trebuie să tai cizmă*, își spuse el. Ridică piciorul la nivelul șoldului. Pentru o clipă, crezu că lumea se întuneca, apoi văzu că flăcările, care luminaseră trecătoarea ca un rug, dispăruseră. Se simți cuprins de frig până-n măduva oaselor.

— Deci ai crezut că poți să te încălzești dându-mi foc la colibă, zise o voce din spatele lui, moale că frânghia de mătase a unui sugrumător și dulce ca o tabletă otrăvită. Ai așteptat la ușă să stingi flăcările, dacă nu mi-ar fi fost pe plac?

Septimus i-ar fi răspuns, dar mușchii fâlcilor i se înțepeniseră, iar dinții i se încheștaseră. Inima îi bătea în piept ca o tobă, dar nu în ritmul ei obișnuit de marș, ci într-unui sălbatic și fără nici o noimă. Septimus simțea cum fiecare venă și arteră din trupul său împrăștia foc în organism – sau pompa gheață, nu-și dădea bine seama.

O bătrână păși în fața sa. Arăta precum femeia care locuise în coliba de lemn, dar era mai bătrână, mult mai bătrână. Septimus încercă să clipească, să-și limpezească ochii înlăcrimați, dar uitase cum se clipește, iar ochii săi nu se închideau.

— Ar trebui să-ți fie rușine, zise femeia. Tentativă de incendiere și violență împotriva persoanei unei biete bătrâne care locuia singură, care ar fi fost la mila oricărui vagabond în trecere, dacă n-ar fi existat amabilitatea micilor ei prieteni.

Și luă ceva de pe solul calcaros și-l puse în jurul încheieturii mâinii sale, apoi se întoarse în colibă, care rămăsese ca prin minune ne arsă sau se făcuse la loc, Septimus nu știa care era adevărul și nici nu-i păsa.

Inima să se zbătea și sincopa în pieptul său, iar el ar fi țipat dacă ar fi putut. Apăruseră zorii înainte că durerea să înceteze. Cu șase voci, frații săi mai mari îi urară bun venit lui Septimus în rândul lor.

Septimus se uită în jos, pentru ultima oară, la trupul cald încă și crispat, pe care-l locuise odată, la expresia de pe fața acestuia. Apoi se întoarse spre ceilalți.

— N-a rămas nici un frate care să se răzbune pe ea, spuse el, cu glas de ploier de dimineață. Nici unul dintre noi n-o să fie vreodată senior de Stormhold. Să plecăm de aici.

Și după ce spuse asta, în locul acela nu mai rămase nici măcar vreo fantomă.

Soarele era sus pe cer în ziua în care căruța doamnei Semele veni zăngănind prin trecătoarea calcaroasă din Diggory's Dyke.

Doamna Semele observase cocioaba înnegrită de funingine de lângă drum și văzu, când ajunsese mai aproape, bătrână într-o rochie stacojie decolorată, care-i făcea semn de pe marginea cărării. Părul femeii era alb ca zăpada, pielea plină de riduri, iar un ochi orbise.

— Ziua bună, soră. Ce s-a întâmplat cu casa ta? Întrebă doamna

Semele.

— Tinerii de azi. Unul dintre ei s-a gândit că ar fi amuzant să dea foc casei unei bătrâne sărmâne, care n-a făcut niciodată rău cuiva. Dar s-aa învățat el minte!

— Da, spuse doamna Semele. Întotdeauna se învață minte. Și nu ne sunt niciodată recunoscători pentru lecția primită.

— Adevăr grăit-ai, spuse femeia în rochie stacojie decolorată. Ia spune-mi, dragă. Cine călătorește cu tine în ziua aceasta?

— Asta nu-i treaba ta, îi răspunse de sus doamna Semele, și ți-aș fi recunoscătoare dacă ți-ai vedea de treaba ta.

— Cine călătorește cu tine? Spune-mi adevărul sau trimit harpiile să-ți smulgă membrele și să-ți atârne resturile într-un cârlig la mare adâncime sub pământ!

— Și cine ești tu, de mă ameninți în felul ăsta? Bătrâna se uită spre doamna Semele cu un ochi bun și cu unul acoperit de albeață.

— Te recunosc, Plicticoasă Sal! Nu-i treaba ta. Cine călătorește împreună cu tine?

Doamna Semele simți cum cuvintele îi erau smulse din gură, indiferent dacă ea voia sau nu să le spună.

— Doi catâri care-mi trag căruța, eu, o servitoare pe care o țin sub formă de pasăre mare și un tânăr care are formă de hârciog.

— Altcineva? Altcineva?

— Nimic altcineva. Jur pe Organizația surorilor. Femeia de pe marginea drumului strânse din buze.

— Atunci pleacă, pleacă, zise ea.

Doamna Semele plesni din limbă și scutură hățurile, iar catârii porniră la drum.

În patul mucegăit din interiorul întunecat al căruței cu coviltir, steaua dormea, fără să știe cât de aproape fusese de sfârșitul ei, nici că scăpase ca prin urechile acului.

Când casa de lemn și albeața ucigătoare din Diggorys Dyke

dispărură din vedere, pasărea exotică bătu din aripi pe stinghia ei, își dădu capul pe spate, scoase un strigăt și cânta, până când doamna Semele o amenință că o să-i rupă gâtul dacă nu se potolește. Chiar și așa, în întunericul liniștit din interiorul căruței, pasărea cea frumoasă chicoti, ciripi și cânta, ba chiar la un moment dat scoase un țipăt de bufniță pitică.

Soarele coborâse deja spre apus când se apropiară de Satul Zidului. Razele le băteau în ochi, orbindu-i și transformându-le lumea în aur lichid. Cerul, copacii, tufișurile, chiar și drumul erau aurii în lumina soarelui ce apunea.

Doamna Semele trase de hățuri și opri catării pe pajiște, în locul în care urma să fie taraba ei. Deshămă animalele și le duse la un izvor, unde le priponi de un copac. Acestea se adăpară în grabă și cu poftă.

Erau și alți participanți și vizitatori veniți la târg, aranjându-și tarabele pe pajiște, întinzându-și corturile și atârând draperii de copaci. Exista o atmosferă de nerăbdare, care se întindea peste tot și peste toți, precum lumina aurie a soarelui dinspre apus.

Doamna Semele merse în interiorul căruței și desprinse cușca din lanț. O duse afară, pe pajiște, și o puse pe o grămadă de iarbă. Deschise ușa cuștii, apoi apucă hârciogul adormit cu degetele-i osoase.

— Afară cu tine, zise ea.

Hârciogul își frecă ochii negri cu lăbuțele din față și clipi, în lumina scăzută a apusului.

Vrăjitoarea căută în buzunarul șorțului și scoase un ghiocel de sticlă. Atinse cu el capul lui Tristan.

Tristan clipi somnoros, apoi căscă. Își trecu mâna prin părul castaniu și se uită furios la vrăjitoare.

— Cotoroanță afurisită...

— Ține-ți gura murdară, îi răspunse tăios doamna Semele. Te-am adus până aici întreg, în siguranță, în aceeași stare în care

te-am găsit. Ți-am oferit găzduire și transport – iar dacă n-au fost pe gustul tău sau conform așteptărilor tale, asta nu mă privește. Acum pleacă, înainte să te transform într-un vierme târâtor și să-ți rup capul – dacă n-o fi cumva coada. Pleacă! Huș! Huș!

Tristran numără până la zece, apoi plecă, fără nici un chef. Se opri lângă o dălbă aflată în apropiere și o așteptă pe stea, care coborî șontăcând din ruloță și veni spre el.

— Te simți bine? O întrebă el, îngrijorat cu adevărat.

— Da, mulțumesc, zise steaua. Vrajitoarea nu mi-a făcut nici un rău. De fapt, cred că nu și-a dat seama că eram și eu acolo. Nu-i ciudat?

Doamna Semele avea pasărea în față. Îi atinse capul plin de pene cu floarea ei de sticlă, iar pasărea se topi, se cutremură și deveni o femeie tânără, nu mult mai mare decât Tristran, cu un păr negru, cârlionțat, și urechi păroase, ca de pisică. Tânăra aruncă o privire spre Tristran, iar în ochii ei violeți exista ceva ce i se păru foarte familiar lui Tristran, cu toate că nu-și amintea unde-i mai văzuse.

— Deci aceasta este adevărata formă a păsării, spuse Yvaine. Mi-a fost o bună tovarășă de drum.

Apoi steaua își dădu seama că lanțul de argint care ținuse pasărea captivă era încă la locul lui, cu toate că pasărea devenise femeie, și luca la mijlocul și la glezna acesteia. Yvaine i-l arătă lui Tristran.

— Da, zise Tristran. Văd. E groaznic. Dar nu-s convins că putem face ceva.

Merseră împreună pe pajiște, către deschizătura din zid.

— Mai întâi trebuie să-mi vizitez părinții, spuse Tristran. Nu mă îndoiesc că mi-au dus dorul, așa cum și mie mi-a fost dor de ei. (Sincer vorbind, Tristran nu prea se gândise la părinții săi în timpul călătoriei.) Apoi trebuie s-o vizitez pe Victoria Forester și...

Când ajunse la acest și, Tristran își închise gura. Pentru că nu se

mai împăca acum cu gândul că o să-i dea steaua Victoriei Forester, din moment ce știa că steaua nu era un lucru care putea să treacă din mână în mină, ci o persoană în adevăratul înțeles al cuvântului, nu un lucru. Dar Victoria Forester *era* femeia pe care o iubea.

Da, decise el, nu mai avea cale de întors, trebuia s-o ducă pe Yvaine în sat și să vadă ce-o să se întâmple. Simți că-i revine moralul, iar timpul în care fusese hârciog devenise în mintea sa doar amintirea unui vis, de parcă ar fi tras un pui de somn după-amiaza, în fața focului din bucătărie, iar acum se trezise din nou. Simțea deja în gură gustul berii de cel mai bun soi a domnului Bromios, dar își dădu seama, plin de vinovăție, că uitase culoarea ochilor Victoriei Forester.

Soarele era uriaș și roșu, dincolo de acoperișurile din Satul Zidului, atunci când Tristran și Yvaine traversară pajiștea și se uitară prin deschiderea din zid. Steaua ezită.

— Chiar vrei să facem asta? Îl întrebă ea pe Tristran. Am o presimțire...

— Nu fi nervoasă, îi spuse el. De fapt, nu-s surprins că ești nervoasă. Îmi simt stomacul de parcă aș fi înghițit o sută de fluturi. O să te simți mult mai bine când o să fii în salonul mamei mele, bând din ceaiul ei – mda, n-o să bei ceai, dar o să-ți ofere ceai – sunt gata să jur că în cinstea unui asemenea oaspete și de bucurie că băiatul ei s-a întors acasă, mama o să scoată ceștile din cel mai bun porțelan pe care le are, zise el și o prinse de mână, strângând-o liniștitor.

Steaua se uită la el, apoi îi zâmbi, cu blândețe și cu tristețe.

— Oriunde te vei duce... șopti ea. Ținându-se de mână, tânărul și steaua căzătoare se apropiară de deschizătura din zid.

Capitolul Zece

Pulbere de stele

S-a observat uneori că e mai ușor să scapi din vedere ceva mare și evident decât ceva mic și neimportant și că lucrurile acelea mari care au fost ignorate pot provoca deseori probleme.

Tristran Thorn se apropie de deschiderea din perete, venind dinspre Țara Zânelor – a doua oară de la zămisirea sa, cu optsprezece ani în urmă –, iar steaua șontăcăia alături de el. Capul îi vâjâia din cauza aromelor și sunetelor din satul său natal, iar inima îi creștea în el. În timp ce se apropia dădu politicios din cap către paznicii de lângă deschizătură, recunoscându-i pe amândoi. Tânărul care se sprijinea stânjenit când pe un picior, când pe celălalt, sorbind dintr-o ulcică în care Tristran presupuse că se află cea mai bună bere a domnului Bromios, era Wystan Pippin, care fusese cândva coleg de școală cu Tristran, dar nu-i fusese și prieten; în timp ce bărbatul mai în vârstă, care trăgea nervos din pipă – ce părea să se fi stins – nu era altcineva decât Jerome Ambrose Brown, moșier, fostul patron al lui Tristran de la magazinul Monday și Brown. Cei doi stăteau cu spatele către Tristran și Yvaine, privind hotărâți către sat, de parcă ar fi gândit că e un păcat să se uite la pregătirile ce aveau loc pe pajiștea din spatele lor.

— Bună seara, Wystan, spuse Tristran, politicios. Bună seara, domnule Brown.

Cei doi tresăriră. Wystan își vărsă berea pe partea din față o jachetei. Domnul Brown își ridică bastonul și, nervos, îndreptă capătul acestuia către pieptul lui Tristran. Wystan Pippin își puse berea jos, își luă bastonul și bloca deschizătura din zid cu el.

— Stai unde ești! Zise domnul Brown, gesticulând cu bastonul, de parcă Tristran ar fi fost o fiară care putea să se repeadă la el în orice clipă.

Tristran izbucni în râs.

— Nu mă mai cunoașteți? Întrebă el. Sunt eu, Tristran Thorn.

Dar domnul Brown, care era, după cum știa și Tristran, șeful gărzii, nu-și coborî bastonul. Îl privi pe Tristran din cap până-n picioare, de la ciuful de păr vâlvoi până la ghetele cafenii uzate. Apoi se uită la fața arsă de soare a lui Tristran și pufni, fără să se lase impresionat.

— Chiar dacă ai fi acel Thorn, un individ care nu-i bun de nimic, tot nu văd vreun motiv ca să vă las să treceți. La urma urmei, noi păzim zidul.

Tristran clipi, mirat.

— Am păzit și eu zidul, le atrase el atenția. Nu există vreo regulă care să interzică trecerea oamenilor care vin din direcția asta. Interzice trecerea doar a celor care vin dinspre sat.

Domnul Brown dădu încet din cap. Apoi spuse, așa cum vorbești cu unul greu de cap:

— Dacă ești Tristran Thorn – lucru pe care-l accept doar de dragul discuției, pentru că nu semeni cu el și nici nu vorbești ca el – atunci câți oameni au trecut prin zid venind în partea pajiștei, în anii în care ai locuit aici?

— Din câte știu eu, nici unul, răspunse Tristran.

Domnul Brown zâmbi cu același zâmbet pe care obișnuia să-l folosească atunci când îi tăia lui Tristran leafa pe o dimineață de muncă pentru că întârziase cinci minute.

— Exact, spuse el. Nu există nici o regulă împotriva acestui lucru pentru că nu s-a întâmplat niciodată. Nimeni nu trece venind din partea aceea. Din nici o direcție, cât sunt eu de pază. Acum pleacă de aici, înainte să-ți dau cu bastonul în cap.

Tristran rămase cu gura căscată.

— Dacă îți închipui că am trecut prin atâtea doar ca să fiu gonit de un băcan zgârcit și încrezut și de cineva care copia după mine la istorie... începu el, dar Yvaine îl luă de braț.

— Tristan, hai să mergem. Nu trebuie să te cerți cu cei din neamul tău.

Tristan nu spuse nimic. Se întoarse cu spatele, fără să scoată o vorbă. Apoi urcară împreună panta pajiștei. În jurul lor, un talmeș-balmeș de oameni și de tot felul de făpturi își ridicau tarabele, își atârnavă steaguri și-și trăgeau tărăboanțele. Iar atunci lui Tristan îi trecu prin minte – într-un moment în care se simți copleșit de ceva ce semăna a dor de casă, dar un dor de casă alcătuit din părți egale de dor și disperare – că s-ar putea ca aceia să fie cei din neamul său, pentru că simțea că are mai multe în comun cu ei decât cu oamenii lipsiți de culoare din Satul Zidului, cu jachetele lor urâte și cu ghetetele lor țintuite.

Cei doi se opriră și priviră o femeie mărunță, aproape la fel de lată pe cât era de înaltă, care se străduia să-și clădească taraba. Fără să-i ceară nimeni, Tristan se duse la ea și începu s-o ajute, cărând cutiile grele din căruța la tarabă, urcând pe o scară ca să atârne niște flamuri de o creangă de copac, despachetând carafe și ulcioare masive din sticlă (fiecare fiind astupat cu un dop uriaș, înnegrit, și sigilat cu ceară argintie, recipientele fiind pline cu un fum colorat, ce se rotea încet) și punându-le pe rafturi. În timp ce el și femeia munceau, Yvaine se așeză pe un buștean din apropiere și le cântă cu vocea ei blândă și curată cântecele stelelor de sus, dar și cântecele oamenilor obișnuiți, pe care le auzise și le învățase de la oamenii pe care-i întâlneau în timpul călătoriei.

În momentul în care Tristan și femeia cea scundă terminară treaba și teigheaua fusese pregătită pentru a doua zi, lucrau deja la lumina lămpii. Femeia insistă să le dea de mâncare. Yvaine reuși cu greu s-o convingă că nu-i e foame, dar Tristan mânca plin de entuziasm tot ce i se oferi și, lucru neobișnuit pentru el,

bău cea mai mare parte dintr-o carafă cu vin dulce și galben, insistând că nu-i mai tare decât mustul proaspăt de struguri și că băutura nu avea nici un efect asupra sa. Iar când femeia cea mărunță și solidă le oferi luminișul din spatele căruței sale pentru dormit, Tristan moțâia deja, beat.

Era o noapte senină, rece. Steaua rămase lângă bărbatul care dormea, care fusese cândva cel care o capturase și devenise tovarășul ei de drum, și se întrebă unde dispăruse ura ei. Nu-i era somn.

Auzi un fâsâit în iarba din spatele ei. O femeie cu părul negru stătea lângă ea. Se uitară împreună la Tristan.

— A mai rămas în el ceva din hârciog, spuse femeia cea cu părul negru, care avea urechi ascuțite, ca de pisică, și care arăta mai bătrână decât Tristan. Uneori mă întreb dacă vrăjitoarea transformă oamenii în animale sau dacă găsește animalele în interiorul nostru și le eliberează. Poate că există ceva în firea mea care ține de o pasăre cu culori strălucitoare. M-am gândit mult la asta, dar n-am ajuns la nici o concluzie.

Tristan mormăi ceva de neînțeles și se mișcă în somn. Apoi începu să sforăie încet.

Femeia merse în jurul lui Tristan și se așează lângă el.

— Pare să aibă suflet bun, spuse ea.

— Da, recunosc steaua. Are.

— Trebuie să te avertizez că, dacă vei părăsi această țară ca să... treci dincolo... zise femeia, arătând către Satul Zidului cu un braț subțire la încheietura căruia lucea un lanț argintiu, atunci, după câte am înțeles, te vei transforma în ceea ce ai fi fost în această lume: un lucru rece, mort, căzut din cer.

Steaua tresări, dar nu spuse nimic. Se întinse peste trupul cuprins de somn al lui Tristan și atinse lanțul de argint care înconjura mijlocul femeii, ajungea la glezna acesteia și se prelungea în tufișurile din spatele ei.

— Te obișnuiești, cu timpul, spuse femeia.

— Oare? V-ați obișnuit?

Ochii violeți priviră în ochii albaștri, apoi priviră în altă parte.

— Nu.

Steaua dădu drumul lanțului.

— El m*a prins cândva cu un lanț ca al dumneavoastră. Apoi m-a eliberat, iar eu am fugit. Dar el m-a găsit și m-a legat printr-o obligație care mă leagă mai strâns decât orice lanț.

Briza de aprilie suflă deasupra pajiștei, legănând tufișurile și copacii într-un oftat lung, friguros. Femeia cu urechi de pisică își dădu părul creț de pe față și zise:

— Dar ai o obligație mai importantă, nu-i așa? Ai un lucru ce nu-ți aparține și pe care trebuie să-l dai deținătorului de drept.

Steaua strânse din buze.

— Cine sunteți? Întrebă ea.

— Ți-am spus. Am fost pasărea din ruloță, spuse femeia. Eu știu cine ești și știu de ce vrăjitoarea n-o să știe niciodată că ești aici. Știu cine te caută și de ce are nevoie de tine. Mai știu și care-i proveniența pietrei de topaz pe care o porți în jurul mijlocului, legată cu un lanț de argint. Știind toate acestea, știind ce fel de faptură ești, știu și ce obligație trebuie să îndeplinești.

Apoi se aplecă și dădu la o parte, cu blândețe și cu degete delicate, părul de pe fața lui Tristan. Tânărul care dormea nu tresări, nici nu răspunse gestului ei.

— Nu vă cred, nici n-am încredere în dumneavoastră, spuse steaua.

O pasăre de noapte țipă în copacul de deasupra lor. Părea foarte singură în beznă.

— Am văzut topazul de la mijlocul tău pe când eram pasăre, spuse femeia, ridicându-se din nou. Am privit pe când făceai baie în râu și mi-am dat seama ce e.

— Cum de l-ați recunoscut? Întrebă steaua.

Dar femeia cu părul negru clătină din cap și se întoarse de unde venise, aruncând o ultimă privire către tânărul care dormea pe iară. Apoi fu înghițită de noapte.

Părul lui Tristan căzu din nou, cu încăpățănare, peste fața lui. Steaua se aplecă și-l dădu cu blândețe într-o parte, lăsându-și degetele să-l atingă pe obraz. El continuă să doarmă.

Tristan fu trezit la puțin timp după răsăritul soarelui de un bursuc mare, care umblă pe picioarele din spate și purta un veșmânt uzat din mătase, de culoarea heliotropului. Animalul îi pufăi în ureche până când Tristan deschise ochii, somnoros, iar atunci îi zise, plin de sine:

— Numele de ceată Thorn? Ești Tristan din gașca aia?

— Mmm? răspunse Tristan, care simțea un gust înfiorător în gură, iar gura îi era uscată; ar mai fi dormit câteva ore.

— Te caută, zise bursucul. Jos, la deschizătură. Se pare că o tânără doamnă vrea să discute cu tine.

Tristan se ridică și rânji cu gura până la urechi. O bătu pe umăr pe steaua care dormea. Aceasta deschise ochii ei albaștri și zise:

— Ce-i?

— Știri bune, îi spuse el. Iți amintești de Victoria Forester? I-am menționat numele o dată sau de două ori în timpul călătoriei.

— Da, spuse steaua. Probabil că da.

— Mă duc s-o văd. E la deschizătura din zid. Uite ce-i, adăugă el, după o pauză. Poate că-i mai bine să rămâi aici. Nu vreau s-o zăpăcesc.

Steaua se întoarse într-o parte, își acoperi capul cu mâinile și nu spuse nimic. Tristan își spuse că adormise din nou. Își puse ghetetele, se spălă pe față, își clăti gura în pârâul de pe pajiște, apoi fugi de-a latul câmpului, către sat.

Paznicii din dimineața aceea de la deschizătura din zid erau reverendul Myles, vicarul din Satul Zidului, și domnul Bromios,

hangiu. Între ei stătea o tânără doamnă, cu spatele către pajiște.

— *Victoria!* Strigă încântat Tristran, dar când tânăra se întoarce, el văzu că *nu era* Victoria Forester (care avea ochi cenușii, își aminti el deodată, încântat. Așa erau ochii ei: cenușii.)

Tristran nu-și dădu seama cine era tânăra aceea, cu bonetă frumoasă și cu șal. Însă ochii ei se umplură de lacrimi când îl văzu.

— Tristran! Zise ea. Tu ești! Se spunea că tu ești. Oh, Tristran! Cum ai putut să faci așa ceva! Cum ai putut!

Abia atunci își dădu seama cine era domnișoara care-i făcea reproșuri.

— Louisa? Îi spuse el surorii sale. Ai crescut cât timp am fost plecat, dintr-o găgălice de fată te-ai transformat într-o domnișoară arătoasă.

Tânăra își trase nasul, apoi și-l suflă într-o batistă cu garnitură de dantelă, pe care o scosese din mânecă.

— Iar tu, zise ea, ștergându-și obrajii cu batista, te-ai transformat în timpul călătoriei tale într-un țigan zdrențaros și netuns. Se pare însă că arăți bine, iar asta-i un lucru minunat. Vino, spuse ea, nerăbdătoare, făcându-i semn să treacă prin deschizătura din zid și să vină la ea.

— Dar... spuse Tristran, uitându-se nervos către hangiu și către vicar.

— Oh, asta! Atunci când Wystan și domnul Brown și-au terminat schimbul noaptea trecută, au trecut pe la barul din *A șaptea coțofană*, iar Wystan a pomenit de întâlnirea lor cu un zdrențaros care pretindea că e Tristran. Și a spus cum l-au împiedicat să treacă. Cum te-au împiedicat. Când știrea a ajuns la urechile tatei, a venit imediat la *Coțofană* și le-a făcut amândurora un asemenea scandal, de nu-mi venea să cred că-i el însuși.

— Unii dintre noi eram de părere să te lăsăm să te întorci în dimineața asta, spuse vicarul, iar alții erau de părere să te

împiedicăm până la amiază.

— Dar nici unul dintre cei care erau de părere că trebuie să aștepți nu-i de pază la zid în dimineața asta, spuse domnul Bromios. Ceea ce a necesitat o grămadă de șmecherii. Mai trebuie să-ți spun că-s de pază într-o zi în care trebuia să stau la taraba cu gustări. Dar mă bucur că te-ai întors. Vino.

Și-i întinse mâna, iar Tristran i-o scutură cu entuziasm. Apoi Tristran strânse și mâna vicarului.

— Tristran, spuse vicarul, presupun că ai văzut multe lucruri ciudate în timpul călătoriei tale.

Tristran se gândi o clipă, apoi răspunse:

— Da, cred că da.

— Atunci vino la casa parohială, săptămâna viitoare, îl invită vicarul. O să bem ceai, iar tu o să-mi povestești totul. După ce o să te liniștești. Ei?

Tristran, care avusese întotdeauna un soi de venerație pentru vicar, nu putu să spună nimic și se mulțumi să dea din cap.

Louisa oftă, puțin cam teatral, apoi începu să meargă iute către *A șaptea coțofană*. Tristran alergă de-a lungul drumului ca s-o ajungă, apoi merse alături de ea.

— Mi se bucură sufletul văzându-te din nou, surioară, zise el.

— Ne-am îmbolnăvit de grijă din cauza ta, îi spuse ea, arțăgoasă, așa că scutește-mă de pălăvrăgeli. Nici măcar nu m-ai trezit, să-ți iei rămas bun. Tata a fost foarte îngrijorat, iar de Crăciun, când tu n-ai fost aici, după ce am mâncat gâsca și budincă, tata a scos vinul de Porto și a închinat în cinstea prietenilor absenți, iar mama a plâns ca un copil, bineînțeles că am plâns și eu, tata a început să-și sufle nasul în cea mai bună batistă a sa, iar bunica și bunicul Hempstock a insistat să servim uscățelele de Crăciun și să citim dedicații vesele, iar asta a înrăutățit cumva lucrurile. Tristran, ca să spun lucrurilor pe nume, ne-ai stricat Crăciunul!

— Îmi pare rău, zise Tristran. Și acum ce facem? Unde mergem?

— Mergem la *A șaptea coțofană*, spuse Louisa. Credeam că se înțelege de la sine. Domnul Bromios a spus că putem folosi salonul său. E cineva care vrea să discute cu tine.

Și nu mai spuse nimic până când intrară în cârciumă. Acolo erau persoane ale căror figuri Tristran le recunoscuse, iar oamenii dădură din cap spre el sau zâmbiră sau nu zâmbiră, în timp ce tânărul se strecură prin mulțime, îndreptându-se către scara îngustă din spatele barului și urcă la etaj, având-o pe Louisa alături. Scândurile de lemn scârțâiră sub picioarele lor.

Louisa se uită la Tristran. Iar buzele ei tremurau. Spre surpriza tânărului, sora să îl îmbrățișa și-l strânse în brațe atât de puternic, încât abia mai putu să respire. Apoi, fără să spună nimic, fugi înapoi pe scara de lemn.

Tristran ciocăni la ușa salonului și intră. Camera era împodobită cu niște obiecte neobișnuite, cu statui antice mici și cu vase de lut. De perete atârna un baston, împodobit cu frunze de iederă – sau, mai bine zis, cu foi dintr-un metal închis la culoare, forjat astfel încât să semene cu frunzele de iederă. În afară de podoabe, salonul arăta ca un salon al unui burlac ocupat, care avea puțin timp să stea în încăperea aceea. Era mobilat cu un șezlong mic, cu o măsuță pe care se afla un volum legat în piele cu predicile lui Laurence Sterne, un pian și mai multe fotolii din piele, iar în unul dintre fotoliile acelea stătea Victoria Forester.

Tristran se duse încet drept la ea, apoi căzu într-un genunchi în fața ei, așa cum îngenunchease cândva în noroi, pe un drum de țară.

— Te rog, nu face asta, spuse Victoria Forester, jenată. Te rog să te ridici. Ce-ar. fi să te așezi aici, pe scaunul ăsta? Da. Așa-i mai bine.

Lumina dimineții trecea prin perdeaua de dantelă și îi lumina

părul castaniu din spate, înrămându-i fața cu aur.

— Ia te uită! Ai devenit bărbat! Ce-ai pățit la mina?

— Am ars-o, răspunse el. În foc.

În primul moment, tânăra nu zise nimic. Doar se uită la el. Apoi se așează din nou pe fotoliu și se uită în fața sa, către bastonul de pe perete sau la una dintre statuile vechi ale domnului Bromios, după care zise:

— Tristran, sunt câteva lucruri pe care vreau să ți le spun și nu mi-e ușor. Ți-aș fi recunoscătoare dacă n-ai spune nimic până când o să reușesc să termin ce am de zis. Deci, în primul rând și, probabil, lucrul cel mai important, trebuie să-mi cer scuze. Prostia mea, idioțenia mea te-a făcut să pleci în călătorie. Am crezut că glumești... nu, nu că glumești. Am crezut că ești prea laș, prea copil, ca să ți respecti cuvintele frumoase și caraghioase. Abia după ce ai plecat, după ce au trecut zile și nu te-ai întors, mi-am dat seama că fuseși sincer, dar atunci a fost prea târziu. Am fost obligată să îndur gândul... în fiecare zi... că te-am trimis la moarte.

În timp ce vorbea, Victoria se uita în fața sa, iar Tristran avu simțământul – care deveni certitudine – că ea purtase această conversație în mintea sa de o sută de ori, în perioada în care el lipsise. De aceea nu avea voie să spună nimic. Pentru că Victoriei Forester îi era destul de greu să spună ce avea de spus și n-ar fi fost în stare să-și ducă sarcina până la sfârșit dacă el ar fi obligat-o să se abată de la scenariul ei.

— Și n-am fost corectă cu tine, sărmanul meu băiat de prăvălie – dar tu nu mai ești de mult timp băiat de prăvălie, nu-i așa? – Pentru că am crezut că făgăduiala ta e o prostie din toate punctele de vedere.

Se opri, cu degetele încleștate pe brațele de lemn ale fotoliului, strângându-le atât de puternic încât încheieturile degetelor i se înroșiră mai întâi, apoi se albiră.

— Tristran Thorn, întreabă-mă de ce n-am vrut să te sărut în

seara aceea.

— Era dreptul tău să nu mă săruți, spuse Tristan. Vicky, n-am venit aici să te întristez. N-am găsit steaua ca să te fac să te simți prost.

Tânăra înclină capul într-o parte.

— Deci *ai găsit* steaua pe care am văzut-o în seara aceea?

— Oh, da! Răspunse Tristan. În clipa asta, steaua e pe pajiște. Dar am făcut ceea ce mi-ai cerut să fac.

— Atunci mai fă acum ceva pentru mine. Întreabă-mă de ce nu te-am sărutat în seara aceea. La urma urmei, te sărutasem mai înainte, când eram mai mici.

— Foarte bine, Vicky. De ce nu m-ai sărutat în seara aceea?

— Pentru că, spuse ea – iar în glasul ei se simțea ușurare, o ușurare enormă, care ieșea la iveală fără voia ei –, în ziua în care am văzut steaua căzătoare, Robert mi-a cerut să mă căsătoresc cu el. În seara aceea, în care te-am întâlnit, venisem la magazin sperând să-l văd și să discut cu el, ca să-i spun că accept și că poate să-i ceară tatălui meu mina mea.

— Robert? întrebă Tristan, simțind că-i vâjâie capul.

— Robert Monday. Lucrai în magazinul său.

— Domnul Monday? îi ținu isonul Tristan. Tu și domnul Monday?

— Exact, răspunse ea, iar de data asta se uită la el. Și tu m-ai luat în serios și ai alergat să-mi aduci o stea. N-a fost zi de când ai plecat în care să nu simt că am făcut ceva prostesc și rău. Pentru că ți-am promis mina mea, dacă te întorceai cu steaua. Și au fost zile, Tristan, în care nu știam ce-i mai rău: să fii ucis în Tărâmul de Dincolo de Zid, din dragoste pentru mine, sau să reușești în nebunia ta și să te întorci cu steaua, cu dreptul de a pretinde să-ți fiu mireasă. Sigur, unii mi-au spus să nu iau lucrurile în serios, că era inevitabil să te duci dincolo, pentru că asta ținea de firea ta, pentru că de acolo proveneai, dar undeva, în sufletul meu, știam

că am greșit și că într-o zi o să te întorci ca să-ți ceri dreptul asupra mea.

— Îl iubești pe domnul Monday? întrebă Tristran, agățându-se de singurul lucru pe care era sigur că-l pricepuse.

Victoria dădu din cap, apoi își ridică fruntea, astfel încât bărbia ei frumoasă era îndreptată către Tristran.

— Dar ți-am dat cuvântul meu, Tristran. Și o să-mi țin cuvântul. I-am spus asta lui Robert. Sunt răspunzătoare pentru tot ce ți s-a întâmplat – chiar și pentru biata mână pe care ți-ai ars-o. Și dacă mă vrei, atunci sunt a ta.

— Sincer vorbind, replică el, cred că eu sunt răspunzător pentru tot ce-am făcut, nu tu. Și mi-e greu să regret vreo clipă din ce-a fost, chiar dacă uneori mi-a fost dor de un pat moale și n-o să mai fiu niciodată în stare să mă mai uit la un hârciog așa cum am făcut-o până acum. Dar, Vicky, nu mi-ai promis mâna ta dacă o să mă întorc cu steaua.

— Nu?

— Nu. Mi-ai promis orice o să doresc.

Victoria Forester înlemni și se uită în podea. Pe fiecare dintre obraji ei palizi apăru o pată roșie, de parcă ar fi fost palmuită.

— Să înțeleg că... începu ea, dar Tristran o întrerupse.

— Nu. Nu-i nevoie. Ai spus că o să-mi dai tot ce doresc.

— Da.

— Atunci, zise el, apoi făcu o pauză. Atunci doresc să te căsătorești cu domnul Monday. Doresc să te căsătorești cât de curând posibil – chiar în săptămâna asta, dacă se poate. Și doresc să fiți fericiți împreună atât cât pot fi fericiți un bărbat și o femeie.

Victoria scoase un oftat de ușurare. Apoi se uită la el.

— Chiar asta vrei?

— Căsătorește-te cu el, având binecuvântarea mea, și cu asta suntem chit, spuse Tristran. Cred că și steaua gândește la fel.

Se auzi un ciocănit în ușă.

— Sunteți bine? întrebă o voce de bărbat.

— Totul e foarte bine, răspunse Victoria. Te rog să intri, Robert. Îl mai ții minte pe Tristran Thorn, nu-i așa?

— Bună dimineața, domnule Monday, zise Tristran, apoi strânse mâna domnului Monday, mina transpirată și umedă. Înțeleg că vă veți căsători în curând. Permiteți-mi să vă felicit din suflet.

Domnul Monday rânji, iar asta îl făcu să pară că suferea de durere de dinți. Apoi întinse o mână spre Victoria, iar aceasta se ridică de pe fotoliu.

— Dacă doriți să vedeți steaua, domnișoară Forester... zise Tristran, dar Victoria clătină din cap.

— Sunt încântată că v-ați întors cu bine acasă, domnule Thorn. Sper să vă vedem la căsătorie.

— Nimic nu-mi poate face mai mare plăcere decât să fiu de față, spuse Tristran, deși era convins că nu acesta era adevărul.

Nu se pomenise ca *A șaptea coțofană* să fi fost atât de aglomerată într-o zi obișnuită înainte de micul dejun, dar aceea era o zi de bălci, iar oamenii din Satul Zidului și străinii se înghesuiau la bar, dând gata farfuriilor încărcate cu friptură de miel, cu bacon, cu ciuperci, cu ouă prăjite și cu budincă de melasă.

Dunstan Thorn îl aștepta pe Tristran la bar. Se ridică atunci când își văzu fiul, se duse la el și-l bătu pe umăr, fără să scoată o vorbă.

— Deci ai reușit să te întorci fără să pățești nimic, spuse el, cu mândrie în glas.

Tristran se întrebă dacă se lungise în timpul în care lipsise de acasă, pentru că-și amintea că tată! Său era mai solid.

— Bună, tată, spuse el. M-am rănit un pic la mina.

— Mama ta ți-a pregătit micul dejun, care te așteaptă la fermă, zise Dunstan.

— Micul dejun ar fi ceva grozav, recunosc Tristran. La fel e s-o

revăd pe mama. Trebuie să discutăm, adăugă el, pentru că mintea îi rămăsese la ceva spus de Victoria Forester.

— Pari mai înalt, spuse tatăl lui. Și ai mare nevoie să treci pe la frizer.

Își goli stacana, apoi părăsiră împreună *A șaptea coșofană* și meraseră prin lumina dimineții.

Cei doi Thorn săriră un pârleaz și pătrunseră pe câmpurile lui Dunstan, apoi, în timp ce mergeau pe pajiștea pe care se jucase pe când era copil, Tristran ridică problema care-l frământă, adică întrebă ce era cu nașterea sa. Tatăl său îi răspunse cât de sincer putu, în timpul drumului lung până la fermă, povestindu-i totul ca și cum ar fi fost un basm ce se întâmplase altcuiva, cu foarte mult timp în urmă. O poveste de dragoste.

Iar apoi ajunseră la casa lui Tristran, unde-l aștepta sora sa, unde pe sobă și pe masă aburea micul dejun, pregătit cu dragoste pentru el de femeia pe care o considerase întotdeauna drept mamă sa.

Doamna Semele aranja ultimele flori de cristal pe tarabă și se uită bosumflată spre bâlci. Trecuse puțin de amiază, iar clienții abia începuseră să se plimbe prin el. Nici unul dintre ei nu se oprise la taraba ei.

— Din ce în ce mai puțini, din nouă în nouă ani, zise ea. Ține minte ce spun, bâlciul ăsta o să ajungă curând doar o amintire. Mă gândesc că există și alte bâlciuri și alte locuri de târg. Timpul bâlciului acestuia aproape că a trecut. Încă patruzeci, cincizeci, șaiszeci de ani cel mult și gata cu el!

— Poate că așa este, spuse servitoarea cu ochi violeți, dar pe mine nu mă interesează. Acesta-i ultimul bâlci la care vin.

Doamna Semele îi aruncă o privire și zise:

— Credeam că am scos de mult timp obrăznicia din tine.

— Nu-i obrăznicie, îi răspunse sclava. Privește. Ridică lanțul de argint care o lega. Acesta străluci în lumina soarelui. Era *mai*

subțire, mai transparent decât fusese înainte. În unele locuri părea a nu fi făcut din argint, ci din fum.

— Ce-ai făcut? Întrebă cotoaroața, iar de pe buze îi zburară stropi de scuipat.

— N-am făcut nimic. Nimic ce n-am făcut cu optsprezece ani în urmă. Am fost sortită să-ți fiu sclavă până în ziua în care luna își va pierde fiica, dacă asta se întâmplă într-o săptămână în care vor fi două zile de luni. Iar atunci se va încheia timpul petrecut alături de tine.

Trecuse de ora trei după-amiaza. Steaua stătea pe iarba pajiștii lingă taraba cu vin, bere și mâncare a domnului Bromios și se uita prin deschizătura din zid, către satul de dincolo de ea. Din când în când, patronul tarabei îi oferea vin, bere sau cârnați mari, unuroși, iar ea îl refuză întotdeauna.

— Aștepți pe cineva, draga mea? O întrebă o tânără cu trăsături plăcute.

— Nu știu. Poate că da...

— Dacă nu mă înșel, aștepți un tânăr, unul frumos ca tine.

Steaua dădu din cap.

— Da, într-un fel.

— Eu sunt Victoria, se prezentă tânăra. Victoria Forester.

— Eu mă numesc Yvaine, zise steaua, apoi o privi pe Victoria Forester de sus și până jos. Deci tu ești Victoria Forester. Faima te precede.

— Te referi la căsătoria mea? Întrebă Victoria, iar ochii ei sclipiră de mândrie și de încântare.

— O căsătorie? întrebă Yvaine; își duse mâna la mijloc și simți topazul, prins de lanțul de argint; apoi se uită la deschizătura din zid și-și mușcă buzele.

— Oh, sărmana de tine! Ce animal trebuie să fie, de te lasă să-l aștepți atât de mult! zise Victoria Forester. De ce nu treci prin deschizătură, să-l cauți?

— Pentru că... începu să-i explice steaua, apoi se opri. Da. Poate că ar trebui să ies...

Cerul de deasupra ei era dungat cu benzi albe și cenușii de nori, prin care se vedeau petece albastre.

— Îmi doresc ca mama mea să fi ieșit la iveală, spuse steaua. Aș vrea ca mai întâi să-mi iau rămas bun de la ea.

Și se ridică stângace în picioare.

Dar Victoria nu dori s-o lase pe noua sa prietenă să plece atât de ușor, îi povesti despre strigările de căsătorie, despre autorizația de nuntă, despre autorizațiile speciale care puteau fi acordate doar de arhiepiscop, despre faptul că era o femeie norocoasă, pentru că Robert îl cunoștea pe arhiepiscop. Se părea că nunta fusese stabilită peste șase zile, la amiază.

Apoi Victoria chemă un domn respectabil, încărunțit la tâmpile, care fuma dintr-un chiștoc negru și care rânji de parcă ar fi suferit de durere de dinți.

— Acesta este Robert, spuse ea. Robert, ți-o prezint pe Yvaine. Își așteaptă prietenul. Yvaine, ți-l prezint pe Robert Monday. Iar vinerea viitoare, la amiază, voi deveni Victoria Monday. Dragul meu, poate poți să folosești asta în discursul tău de la masa de nuntă: în ziua de vineri vor fi două zile de luni¹⁵.

Iar domnul Monday pufăi din chiștocul său, apoi îi spuse viitoarei sale mirese că va lua în considerare propunerea ei.

— Adică, întrebă Yvaine, alegându-și cuvintele cu grijă, nu te măriți cu Tristran Thorn?

— Nu, răspunse Victoria.

— Oh! Exclamă steaua. Foarte bine. Apoi se așeză jos.

Stătea încă acolo când Tristran se întoarse prin deschizătura din zid, peste câteva ore. Părea preocupat, dar se luminează când o văzu.

¹⁵ Monday înseamnă ziua de luni (n. t.).

— Bună ziua, îi spuse el, ajutând-o să se ridice în picioare. Te-ai distrat, cât timp m-ai așteptat?

— Nu în mod deosebit, îi răspunse ea.

— Îmi pare rău. Cred că ar fi trebuit să te iau cu mine, în sat.

— Nu, îi zise steaua. N-ar fi trebuit. Eu trăiesc cât timp sunt în Țara Zânelor. Dacă aș călători în lumea ta, aș fi doar o piatră rece, căzută din cer, corodată și roasă.

— Dar aproape că te-am luat cu mine! Zise Tristran, uluit. Am încercat să te iau, seara trecută.

— Da, zise ea. Ceea ce dovedește că ești cu adevărat un neghiob, un prost și... un găgăuță.

— Un tâmpit, îi sugeră Tristran. De obicei spuneați că-s tâmpit. Și nătărău.

— Da, spuse ea. Așa ești și încă multe altele. De ce m-ai lăsat să te aștept atât? Credeam că ai pățit ceva groaznic.

— Îmi pare rău, zise el. N-o să te mai părăsesc.

— Nu, spuse ea, cu seriozitate și cu siguranță de sine. N-o să mă mai părăsești.

Apoi mâna ei o găsi pe a lui. Merșeră, ținându-se de mână, prin bâlci. Începu să adie vântul, fâlfâind pânza corturilor și steagurile, iar o ploaie rece îi împrășcă. Se refugiară sub tenda unei tarabe cu cărți, împreună cu alți oameni și alte făpturi. Proprietarul tarabei trase o cutie cu cărți mai în interiorul cortului, ca să fie sigur că nu se va uda.

— Cer pătat, cer pătat, nu mult timp ud, nici mult timp uscat, le spuse lui Tristran și Yvaine un bărbat cu un joben negru de mătase, care cumpăraseră de la vânzător o cărticică legată în piele roșie.

Tristran zâmbi și dădu din cap, apoi, pentru că devenise evident că ploaia avea să înceteze, plecă împreună cu Yvaine.

— Pun pariu că astea sunt toate mulțumirile pe care o să le primesc de la ei, îi spuse bărbatul cu joben librarului, care nu avea

nici cea mai vagă idee despre ce vorbea individul și nici nu-i păsa.

— Mi-am luat adio de la familia mea, îi spuse Tristan stelei, în timp ce mergeau. De la tatăl meu, de la mama mea – de fapt, soția tatălui meu – și de la sora mea, Louisa. Nu cred că o să mă mai întorc. Acum trebuie să rezolvăm problema ta și să aflăm cum o să te pun la loc pe cer. Poate că ar trebui să vin cu tine.

— N-o să-ți placă sus, pe cer, îl asigură steaua. Deci... am înțeles că nu te vei căsători cu Victoria Forester.

Tristan dădu din cap și zise:

— Nu.

— Am întâlnit-o. Știi că este însărcinată?

— Poftim? întrebă Tristan, șocat și surprins.

— Mă îndoiesc că știe. Probabil că-i în luna a doua.

— Doamne! De unde știi?

Fu rândul stelei să ridice din umeri.

— Am fost fericită aflând că nu te căsătorești cu Victoria Forester.

— Și eu, îi mărturisi el.

Ploaia începu din nou, dar cei doi nu încercară să se apere de ea. Tristan îi strânse mâna.

— Știi, spuse ea, o stea și un muritor...

— Unul doar pe jumătate muritor, îi mărturisi Tristan. Tot ce am gândit despre mine – cine eram, ce eram – a fost o minciună. Sau un fel de minciună. N-ai idee cât de uluitor de eliberat mă simt acum.

— Indiferent cine ești, trebuie să-ți atrag atenția că, probabil, nu vom avea copii. Asta-i tot.

Tristan se uită la stea, apoi începu să zâmbească, dar nu spuse nimic. O ținea cu mâinile de antebrățe. Stătea în fața ei și se uita la ea.

— Asta ca să știi, spuse steaua și se aplecă spre el. Se sărutară pentru prima oară în ploaia rece, dar nici unul dintre ei nu-și

dădu seama că plouă. Inima lui Tristran bătea cu putere în pieptul său, care părea că nu-i destul de mare ca să cuprindă toată bucuria lui. Tristran deschise ochii și sărută steaua. Ochii ei de albastrul cerului priviră în ochii lui, iar Tristran nu zări în ei nimic care să-l despartă de ea.

Lanțul de argint devenise acum doar fum și aburi. O clipă, rămase atârând în aer, apoi o rafală de vânt și de ploaie îl transformă în nimic.

— Gata, spuse femeia cu păr negru, cârlionțat, întinzându-se ca o pisică și zâmbind. Condițiile sclaviei mele au fost îndeplinite, iar acum am scăpat una de cealaltă.

Bătrâna se uită neajutorată la ea.

— Și ce-o să mă fac? Sunt bătrână. Nu pot să mă descurc singură cu taraba. Ești o muiere șleampătă, rea și proastă, de mă părăsești astfel.

— Problemele tale nu mă interesează, spuse fosta sclavă, dar nu mi se va mai spune niciodată muiere șleampătă, sclavă sau altfel decât pe numele meu. Eu sunt doamna Una, prima născută și singura fiică a celui de-al optzeci și unulea senior de Stormhold, iar vraja cu care m-ai legat și durata acesteia s-au terminat. Acum îți vei cere scuze și-mi vei spune pe numele meu cel adevărat sau îmi voi dedica restul vieții – cu o enormă plăcere – ca să te hăituiesc și să distrug orice lucru la care ții și tot ceea ce ești.

Se priviră, iar prima care își plecă privirea fu bătrâna.

— Îmi cer scuze că ți-am spus că ești o muiere șleampătă, doamnă Una, zise ea, iar fiecare cuvânt al ei era ca un rumeguș amar pe care-l scuipa din gură.

Doamna Una dădu din cap.

— Bine. Cred că îmi ești datoare cu plata pentru serviciile mele, acum că timpul petrecut împreună cu tine s-a terminat, zise ea.

Pentru asemenea lucruri existau reguli. Pentru orice există reguli.

Plouă în rafale, apoi nu mai plouă destul timp pentru ca oamenii să fie momiți să iasă din adăposturile lor improvizate, apoi plouă peste ei încă o dată. Tristan și Yvaine statură, uzi și fericiți, lângă un foc, în tovărășia unui grup ciudat de făpturi și de oameni.

Tristan îi întrebese pe toți dacă îl cunoșteau pe omulețul păros pe care-l întâlnise în timpul călătoriei sale. Îl descrisese cât putuse de bine. Mai multe persoane recunoscuseră că-l întâlniseră în trecut, dar nimeni nu-l văzuse la bâlci.

Se pomeni că mâinile sale se jucau – de parcă ar fi avut o voință proprie – cu părul ud al stelei. Se întrebă de ce avusese nevoie de atât de mult timp ca să-și dea seama cât de mult ținea la ea și-i spusese și ei acest lucru, iar ea spusese că-i idiot și el declară că era cel mai frumos lucru care fusese spus vreodată unui bărbat.

— Unde mergem, după ce se termină bâlciul? O întrebă Tristan pe stea.

— Nu știu, zise ea. Dar mai am o obligație de îndeplinit.

— Mai ai ceva de făcut?

— Da. Topazul acela pe care ți l-am arătat. Trebuie să-l dau persoanei potrivite. Ultima oară când a apărut o asemenea persoană, hangița i-a tăiat gâtul, așa că topazul a rămas la mine. Îmi doresc să fi scăpat de el.

O voce de femeie spusese din spatele său:

— Tristan Thorn, cere-i obiectul pe care-l poartă. Tristan se întoarse și privi în ochii de culoarea violetelor de pajiste.

— Ești pasărea din rulotă vrăjitoarei, îi spusese el femeii.

— În care tu erai un hârciog, fiule, zise femeia. Eu am fost pasărea. Dar acum mi-am recăpătat vechea înfățișare, iar perioada în care trebuia să fiu sclavă s-a terminat. Cere-i lui Yvaine obiectul pe care-l are. Ai dreptul să i-l ceri.

Tânărul se întoarse către stea.

— Yvaine...

Aceasta dădu din cap, așteptând.

— Yvaine, vrei să-mi dai obiectul pe care-l ai? Steaua păru uimită, apoi băgă mâna în interiorul rochiei, scotoci un pic și scoase o piatră mare de topaz, prinsă de un lanț rupt de argint.

— A fost a bunicului tău, îi spuse lui Tristran femeia. Ești ultimul bărbat din familia Stormhold. Pune-o la gât.

Tristran se supuse. Când atinse capetele lanțului de argint, acestea se uniră și se lipiră, de parcă n-ar fi fost niciodată rupte.

— E foarte drăguț, zise Tristran, fără să fie prea convins de spusele sale.

— Este Puterea Stormholdului, îi spuse mama sa. Nimeni nu poate să conteste acest lucru. Ești din sângele familiei, toți unchii tăi sunt morți, deci o să fii un senior de Stormhold foarte bun.

Tristran se uită la ea, zăpăcit complet.

— N-am nici un chef să fiu senior undeva, îi spuse el, poate doar domn al inimii doamnei mele, adăugă el și luă mâna stelei, o strânse la pieptul său și zâmbi.

Femeia își mișcă nerăbdătoare urechile.

— Tristran Thorn, timp de aproape optsprezece ani nu ți-am cerut nimic. Iar când îți cer și eu ceva – o mică favoare – mă refuzi. Ia spune, Tristran, așa trebuie să te porți cu mama ta?

— Nu, mamă, răspunse Tristran.

— Bine, continuă femeia, un pic împlânzită. Mă gândeam doar că voi aveți nevoie de o casă a voastră, iar tu ai nevoie de o ocupație. Știi, dacă n-o să-ți placă, poți să te retragi. N-o să fii legat cu un lanț de argint de tronul Stormholdului.

Tristran găsi chestia asta liniștitoare. Yvaine fu mai puțin impresionată, pentru că ea știa că lanțurile de argint au tot felul de forme și de dimensiuni, dar mai știa că n-ar fi fost înțelept din partea ei să-și înceapă viața alături de Tristran certându-se cu mama acestuia.

— Aș putea să am onoarea de a afla cum vă numiți? Întrebă

Yvaine, întrebându-se dacă nu fusese un pic exagerată în exprimare, dar mama lui Tristan se umflă în pene, iar steaua își dădu seama că nu exagerase.

— Sunt doamna Una de Stormhold, spuse ea, apoi căută într-o punguță care-i atârna într-o parte și scoase un trandafir făcut din sticlă, de-un roșu atât de închis, încât părea negru în lumină pâlpâitoare a focului. Asta-i plata mea. Pentru mai mult de șaizeci de ani de sclavie.

Vrăjitoarea n-ar fi vrut să mi-l dea, dar regulile sunt reguli și și-ar fi pierdut puterile magice, poate ar fi pățit ceva și mai rău, dacă nu le-ar fi respectat. Mă gândesc să-l dau în schimbul unui palanchin care să ne ducă în Stormhold, pentru că trebuie să sosim plini de măreție. Oh, mi-a lipsit atât de mult Stormholdul! Trebuie să avem purtători de lectică, ștafete, poate și un elefant... animalele astea sunt impresionante, nimeni nu spune „Dă-te din drumul meu” ca un elefant aflat în fruntea convoiului...

— Nu, spuse Tristan.

— Nu? Întrebă mama sa.

— Nu, repetă Tristan. Tu poți să călătorești într-un palanchin, cu elefant, cămile și tot ce mai vrei, dacă așa îți place. Dar eu și Yvaine o să călătorim în felul nostru, cu viteză care ne convine nouă.

Doamna Una trase aer adânc în piept, iar Yvaine decise că ar fi mai bine să nu fie de față la ceartă, așa că se ridică și le spuse că se întoarce imediat, că trebuie să se plimbe un pic și că nu se va duce prea departe. Tristan se uită implorator la ea, dar Yvaine clătină din cap: era lupta lui, iar el avea să lupte mai bine dacă ea n-o să fie prezentă.

Yvaine șchiopăta prin bâlciul ce se întunecase, trecu pe lângă un cort din care se auzeau muzică și aplauze și din care lumina se scurgea ca o miere caldă, aurie. Steaua ascultă muzica și se gândea la ale ei. Atunci o bătrână gârbovita și cu părul alb, cu un

ochi orb din cauza albeții, șontâcăi până la ea și o rugă să se oprească un pic, să stea de vorbă cu ea.

— Despre ce? O întrebă steaua.

Bătrâna, redusă de vârstă și de timp la o statură puțin mai mare decât a unui copil, se sprijinea într-un baston la fel de lung și de îndoit că și ea, pe care-l ținea cu mâini tremurătoare, ce aveau încheieturile degetelor umflate. Se uită la stea cu ochiul cel bun și cu cel lăptos, apoi zise:

— Am venit să-ți iau inima cu mine.

— Chiar așa? Întrebă steaua.

— Da, zise bătrâna. Aproape că reușisem, în trecătoarea din munți, spuse ea și chicoti răgușit, aducându-și aminte de cele întâmplate. Tu îți amintești?

Bătrâna avea un sac mare, care-i stătea în spinare ca o cocoașă. Din sac ieșea un corn de fildeș, spiralat, iar Yvaine știa unde mai văzuse cornul acela.

— Tu ai fost? O întrebă steaua pe bătrână. Tu ai fost femeia cu cuțitele?

— Îhî. Eu am fost. Dar am irosit toată tinerețea pe care o luasem pentru drum. Fiecare vrajă mi-a luat un pic din tinerețea pe care o aveam, iar acum sunt mai bătrână decât fusesem.

— Dacă mă atingi măcar cu un deget, o să regreti veșnic, zise steaua.

— Dacă o să ajungi la vârsta mea, îi răspunse bătrâna, o să afli tot ce-i de aflat despre regrete și o să știi că într-un timp îndelungat, un regret în plus nu mai contează.

Bătrâna fârnâi din nas. Rochia ei fusese cândva roșie, dar acum arăta foarte cârpita, uzată și decolorată din cauza timpului. Îi atârna pe un umăr, scoțând la iveală o cicatrice zbârcită, ce părea veche de sute de ani.

— Vreau să știu de ce nu te mai regăsesc în mintea mea. Ești tot acolo, dar ca o fantomă, ca o iluzie sau ca o fărâmiță de om. Cu

puțin timp în urmă ardeai – inima ta ardea – în mintea mea ca un foc argintiu. Dar după noaptea aceea din han focul a devenit din ce în ce mai slab și mai înceteșat, iar acum nu mai e deloc.

Yvaine își dădu seama că nu mai simțea decât milă pentru făptura care-i dorise moartea, așa că spuse:

— S-ar putea să fie din cauză că inima pe care o cauți nu mai e a mea?

Bătrâna tuși. Tot trupul i se zgudui și se crispă din cauza efortului.

— Băiatul? Cel din han? Cel cu inorogul?

— Da.

— Trebuia să mă lași să-ți iau inima atunci, pentru surorile mele și pentru mine. Am fi fost tinere din nou, ne-am fi simțit bine în următoarea eră a lumii. Băiatul ăla o s-o sfărâme, o s-o irosească sau o s-o piardă. Așa fac toți.

— Oricum, inima mea e a lui, spuse steaua. Sper că surorile tale nu vor fi prea aspre cu tine, când o să te întorci acasă.

În momentul acela, Tristran veni spre Yvaine, o luă de mină și dădu din cap spre bătrâna.

— Am aranjat totul, zise el. Nu mai avem de ce să fim îngrijorați.

— Și palanchinul?

— Oh, mama o să fie purtată în palanchin. I-am făgăduit că o să ajungem în Stormhold, mai devreme sau mai târziu, dar putem să nu ne grăbim pe drum. Cred că ar fi bine să cumpărăm doi cai și să admirăm peisajul.

— Iar mama ta a fost de acord?

— În cele din urmă, răspunse el, vesel. Îmi cer scuze că v-am întrerupt.

— Aproape terminaserăm, spuse Yvaine și se întoarse către bătrâna cea mititică.

— Surorile mele vor fi aspre și pline de cruzime, zise bătrâna

regină-vrăjitoare. Dar mulțumesc pentru sentimentul arătat. Ai inimă bună, copilă. Păcat că nu-i a mea.

Steaua se aplecă și sărută obrazul zbârcit al băbuței, simțind părul aspru care-i răzui buzele moi. Apoi steaua și iubitul ei plecară către zid.

— Cine e bătrânică aia? Întrebă Tristran. Mi se pare cunoscută. S-a întâmplat ceva rău?

— Nu s-a întâmplat nimic rău, îi răspunse steaua. Era doar o bătrână pe care am cunoscut-o pe drum.

În spatele lor se aflau luminile bâlciului: felinare, luminări, lumini vrăjitoarești și sclipiri provocate de zâne. Arătau ca un vis despre o noapte înstelată ce fusese coborâtă pe pământ. În fața acestora, dincolo de pajiște, în cealaltă parte a deschizăturii din zid – care acum era nepăzită – se afla Satul Zidului. Lămpi cu petrol, lămpi cu gaz și luminări luceau în ferestrele caselor din sat. Dar lui Tristran i se păreau la fel de îndepărtate și de necunoscute ca lumea din O mie și una de nopți.

Se uită la luminile din Satul Zidului, știind cu certitudine că era pentru ultima oară. Se uită la ele un timp și nu spuse nimic, cu steaua căzătoare lângă el. Apoi se întoarse și plecară împreună către est.

Epilog

În care pot fi deslușite mai multe sfârșituri

Mulți au considerat că una dintre cele mai mărețe zile din istoria Stormholdului a fost ziua în care doamna Una – care dispăruse de mult timp și despre care se crezuse că a murit (fiind furată de o vrăjitoare pe când fusese copil) – s-a întors în țara aceea muntoasă. Au avut loc festivități, jocuri de artificii și sărbătoriri (oficiale sau particulare) timp de săptămâni după ce palanchinul ei apăruse într-o procesiune condusă de trei elefanți.

Bucuria locuitorilor din Stormhold și din toate domeniile acestuia ajunseseră la un nivel neegalat niciodată până atunci când doamna Una anunțase că în timpul în care fusese plecată dăduse naștere unui fiu care, în lipsa ultimilor doi dintre frații ei despre care se presupunea că au murit, era moștenitorul tronului. Și mai spuse că fiul său purta deja la gât Puterea Stormholdului.

El și mireasa sa urmau să sosească în curând, dar doamna Una nu putea să stabilească precis data sosirii lor, iar acest lucru părea s-o supere. Doamna Una mai anunță că până atunci, în lipsa lor, avea să conducă ea Stormholdul, în calitate de regent. Ceea ce și făcu, și făcu bine, iar domeniile din muntele Huon și din jurul acestuia prosperară și înfloriră sub conducerea sa.

Asta se întâmplase cu trei ani înainte ca doi călători murdari de pe drum, plini de praf și cu bătăături la picioare, să sosească în orașul Cloudsrange¹⁶, în zona cea mai de jos a Stormholdului. Luară o cameră la han și comandară apă fierbinte și o cadă de tablă. Rămaseră la han timp de câteva zile, discutând cu alți

¹⁶ Șir de nori (n. t.).

mușterii și consumatori. În ultima seară a șederii lor, femeia, care avea părul atât de deschis la culoare încât părea alb și șchiopăta în timpul mersului, se uită la bărbat și zise:

— Ei bine?

— Se pare că mama face treabă excelentă domnind.

— Așa cum ai face și tu, îi zise ea cu asprime, dacă ai ocupa tronul.

— Probabil, recunosc el. Și mi se pare un loc drăguț în care să ne stabilim, ceva mai târziu. Dar mai sunt multe locuri pe care nu le-am văzut încă. Și o grămadă de oameni pe care nu i-am cunoscut. Fără să mai pomenim de toate relele îndurate de cei dreپți, de ticăloșii ce trebuie pedepsiți, de peisajele ce trebuie văzute, știi, chestii de felul ăsta.

Ea zâmbi fără chef și zise:

— Bine. Măcar n-o să ne plictisim. Ar fi bine să-i lăsăm mamei tale un bilet.

Și astfel doamnei Una de Stormhold îi fu adusă o foaie de hârtie de către un băiat de la han. Foaia era sigilată cu ceară de sigilat, iar doamna Una îl întrebă amănunțit pe băiat despre călători – un bărbat și soția sa – înainte să rupă sigiliul și să citească scrisoarea. Îi era adresată ei și, după formulele de salut, scria:

Am fost reținuți în chip inevitabil de lume. Așteaptă-ne când o să ne vezi.

Era semnată de Tristan, iar sub semnătura sa se afla amprenta unui deget care sclipea, scânteia și strălucea când era atins de umbră, de parcă ar fi fost presărată cu steluțe mărunte.

Una trebui să se mulțumească doar cu atât, având în vedere că nu putea să facă nimic.

Trecură cinci ani înainte de revenirea definitivă a celor doi călători în fortăreața din munți. Erau prăfuiți și obosiți, îmbrăcați în zdrențe, iar la început, spre rușinea întregii țări, fură tratați ca

niște vagabonzi și niște pungăși. Doar după ce bărbatul arătă piatra de topaz care-i atârna la gât fu recunoscut drept unicul fiu al doamnei Una.

Învestitura și sărbătorirea ce urmă au durat aproape o lună, după care tânărul al optzeci și doilea senior de Stormhold începu treaba de cârmuitor. Luă cât mai puține decizii, dar acestea fură înțelepte, chiar dacă înțelepciunea lor nu era întotdeauna vizibilă pentru moment. Era viteaz în luptă, deși mâna sa stingă avea o cicatrice și îi era de puțin folos, și un strateg priceput, își conduse poporul la victorie împotriva spiridușilor din nord, când aceștia închiseră trecătorile pentru călători; stabili o pace durabilă cu vulturii din Culmile înalte, pace care durează și în zilele noastre.

Soția sa, doamna Yvaine, era o femeie frumoasă din locuri îndepărtate (deși nimeni nu știa cu siguranță care erau locurile acelea). Când ajunsese prima oară împreună cu soțul ei în Stormhold, își luase un apartament în una dintre culmile cele mai înalte ale citadelei, apartament care fusese părăsit de mult timp de către cei din palat și de slujitorii lor, considerându-se că nu mai putea fi folosit. Acoperișul se prăbușise în urma unei căderi de stânci ce avusese loc cu o mie de ani în urmă. Nimeni altcineva nu dorise să folosească încăperile, pentru că erau deschise către cer, iar stelele și luna străluceau deasupra lor atât de puternic prin aerul rarefiat de munte, încât aveai impresia că puteai să le atingi, dacă întindeai mina.

Tristran și Yvaine au fost fericiți împreună. N-au fost împreună pentru totdeauna, pentru că Timpul, hoțul, strânge până la urmă totul în magazia sa prăfuită. Dar au fost fericiți multă vreme. Iar când Moartea veni într-o noapte și-și șopti secretul la urechea celui de-al optzeci și doilea senior de Stormhold, acesta dădu din capu-i încărunțit și nu mai spuse nimic, iar oamenii săi îi duseră rămășițele în Sala Strămoșilor, unde zac și în ziua de azi.

După moartea lui Tristran, au fost unii care au susținut că

fusesse membru al Tovărășiei Castelului, un instrument al acesteia în sfărâmarea puterii Curtii Nevăzute. Dar adevărul despre asta – și despre altele – muri odată cu el și nu fu niciodată stabilit, indiferent care fusesse acel adevăr.

Yvaine deveni doamnă de Stormhold și se dovedi un conducător mai bun – în timp de pace sau de război – decât îndrăznise să spere cineva. Ea nu îmbătrânea așa cum îmbătrânise soțul ei, iar ochii săi rămaseră la fel de albaștri, părul ei la fel de alb-auriu, și – după cum descoperiră uneori cetățenii liberi din Stormhold – se încingea la fel de iute ca în ziua în care o întâlnise pentru prima oară Tristran, în poiana de lângă baltă.

Șchiopătează și în ziua de azi, deși nimeni din Stormhold nu comentează acest lucru, așa cum nu îndrăznește nimeni să comenteze felul în care lucește și sclipește uneori în beznă.

Se spune că în fiecare noapte, atunci când obligațiile față de stat îi permit, se plimbă și șchiopătează singură pe culmea cea mai înaltă a palatului, unde stă oră după oră, părând să nu bage de seamă vântul rece al înălțimilor. Nu spune nimic, doar se uită către cerul întunecat și privește, cu tristețe dansul lent al stelelor infinite.

Mulțumiri

Mai întâi și în principal, mulțumiri lui Charles Vess. El este, în ziua de azi, cel mai apropiat de marii pictori victorienți de zâne, iar fără artă și inspirația să n-ar fi existat nici unul dintre cuvintele acestea. De fiecare dată când terminăm un capitol, îi telefonam și i-l citeam, iar el asculta cu răbdare și chicotea în momentele potrivite.

Mulțumiri lui Jenny Lee, Karen Berger, Paul Levitz, Merrilee Heifetz, Lou Aronica, Jennifer Hershey și Tia Maggini. Fiecare dintre ei a ajutat ca această carte să devină o realitate.

Am o datorie enormă față de Hope Mirrlees, Lord Dunsany, James Branch Cabell și C. S. Lewis, indiferent unde se află aceștia acum, pentru că mi-au arătat că poveștile cu zâne sunt și pentru adulți.

Tori mi-a închiriat o casă, iar eu am scris primul capitol în ea. Tot ce mi-a cerut în schimb a fost să-i fac un copac.

Au fost oameni care au citit cartea pe măsură ce era scrisă și care mi-au spus ce făcusem bine și ce făcusem prost. Nu-i vina lor că nu i-am ascultat. Mulțumiri îndeosebi lui Amy Horsting, Lisa Henson, Diana Wynne Jones, Chris Bell și Susanna Clarke.

Soția mea Mary și secretara mea Lorraine au făcut mai mult decât era partea lor de muncă la această carte, pentru că au dactilografiat primele câteva capitole după ciorna scrisă de mine de mână, iar eu nu găsesc cuvinte ca să le mulțumesc îndeajuns.

Copiii, sincer vorbind, n-au fost de nici un ajutor, dar nici nu cred că m-au împiedicat cu ceva.